

การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัดฤติบในการพิมพ์

โดย

นายธนรัชฎ์ วชิรกุล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์

ภาควิชาการออกแบบนิเทศศิลป์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2554

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์

โดย
นายธนรัชฏ์ วชิรศกุล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์
ภาควิชาการออกแบบนิเทศศิลป์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2554
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

FONT DESIGN FOR REDUCING CAPITAL COST AND
MATERIAL IN PRINTING PROCESS

By

Thanarat Vachiruckul

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree

MASTER OF FINE ARTS

Department of Visual Communication Design

Graduate School

SILPAKORN UNIVERSITY

2011

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้วิทยานิพนธ์เรื่อง “การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ ” เสนอโดย นายธนรัชฏ์ วชิรศกุล เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปมหาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ธารทัศน์วงศ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

1. อาจารย์อนุชา โสภาคย์วิจิตร
2. รองศาสตราจารย์ชัยนันท์ ชะอุ่มงาม

คณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(อาจารย์กัญชลิกา กัมปนานนท์)

...../...../.....

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์พรรณเพ็ญ ฉายปรีชา)

...../...../.....

..... กรรมการ

(อาจารย์อนุชา โสภาคย์วิจิตร)

...../...../.....

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ชัยนันท์ ชะอุ่มงาม)

...../...../.....

53151305 : สาขาวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์

คำสำคัญ : ตัวพิมพ์ / ต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์

ธนรัษฎ์ วชิรศกุล : การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์.
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : อ.อนุชา โสภาคย์วิจิตร และ รศ.ชัยนันท ชะอุ่มงาม. 126 หน้า.

การวิจัยเรื่อง "การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์" เป็นวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อวิจัยและออกแบบชุดตัวพิมพ์ที่สามารถลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ได้ เพื่อประโยชน์ต่อองค์กร หน่วยงาน และวงการออกแบบสิ่งพิมพ์ พร้อมกับเป็นแนวทางในการศึกษาต่อผู้ที่สนใจการออกแบบตัวพิมพ์ประเภทอื่น ๆ ด้วย

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยมาจากการค้นคว้าข้อมูลภาคเอกสาร การศึกษากรณีศึกษาจากตัวพิมพ์แบบตัวเนื้อความที่มีใช้และจำหน่ายอยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน และการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบตัวพิมพ์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสัมภาษณ์สำหรับการเก็บข้อมูลเชิงลึกในการออกแบบตัวพิมพ์ที่ลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์จากผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบตัวพิมพ์

การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือวิเคราะห์ข้อมูลภาคเอกสารและกรณีศึกษา จากนั้นนำข้อมูลกรณีศึกษามาทดลอง และนำผลข้อมูลที่ได้มาสร้างแบบสัมภาษณ์เพื่อสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบตัวพิมพ์ นำข้อมูลที่ได้มาทำการออกแบบและนำไปทดสอบการอ่านกับผู้เชี่ยวชาญด้านการพิสูจน์อักษร

การสรุป จากการทดลองได้ผลงานการออกแบบตัวพิมพ์ที่สามารถลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ซึ่งสามารถนำไปใช้งานได้จริง และผลการทดลองประสิทธิภาพของตัวพิมพ์นี้ยังชี้ให้เห็นถึงความสามารถในการลดต้นทุนและวัตถุดิบได้ด้วย

ภาควิชาการออกแบบนิเทศศิลป์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีการศึกษา 2554

ลายมือชื่อนักศึกษา

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ 1. 2.

53151305 : MAJOR : VISUAL COMMUNICATION DESIGN

KEY WORDS : FONT / CAPITAL COST AND PRINTING MATERIAL

THANARAT VACHIRUCKUL : FONT DESIGN FOR REDUCING CAPITAL COST
AND MATERIAL IN PRINTING PROCESS. THESIS ADVISORS : ANUCHA SANGSUKHEIAM
AND ASSOC. PROF. CHAIYANANDHA CHA-UM NGARM. 126 pp.

An extensive research on “How to reduce the printing production cost by using type design”. This experimental design based research stands on hypothesis of space efficiency in type design can help reducing printing material. Moreover, it could lead to a solution in type design direction itself.

This research was done by using combination of inter collective evidences on type design including existing printing matter and up to date massive number of typefaces in digital format (font). Appended with actual countless printing test for spacing and reading exams. Synthesized by professionals such as printing technicians, type designers and editorial journalists. Using in depth informations and sentiments based on the real factors in printing process for the prove of cost and economic concern.

The process divided in four parts. The search for target sample and existing case study. The experimental process based on the existing data. Extensive interview with professional in each related field. Design process based on the project research synthesis and legibility definition in type design theory.

The outcome leads to a set of typeface that potentially help saving some space and material count whereas still maintaining reading ability. The final product is a fully function font file that can be used in actual design process.

Department of Visual Communication Design Graduate School, Silpakorn University Academic Year 2011

Student's signature

Thesis Advisors' signature 1. 2.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีด้วยความอนุเคราะห์จาก อาจารย์อนุชา แสงสุขเอี่ยม รองศาสตราจารย์ชัยนันท์ ชะอุ่มงาม, อาจารย์ธนาพร เจียรกุล, ผู้ช่วยศาสตราจารย์วัฒนพันธุ์ ครุฑะเสน, อาจารย์กัญชลิกา กัมปนานนท์ และคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ให้โอกาสเข้ามามาศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยแห่งนี้ และขอขอบพระคุณที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อาจารย์อนุชา แสงสุขเอี่ยม และรองศาสตราจารย์ ชัยนันท์ ชะอุ่มงาม ที่ได้เสียสละเวลาและชี้แนะแนวทางในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้เป็นอย่างมาก

ขอขอบพระคุณในความอนุเคราะห์ข้อมูลและความรู้ต่อผู้เชี่ยวชาญการออกแบบตัวพิมพ์ วิทยานามดังต่อไปนี้ คุณอนุทิน วงศ์สรรคกร, คุณสุภกิจ เฉลิมภาพ, คุณเอกลักษณ์ เพียรพนาเวช, คุณไพโรจน์ ธีระประภา, คุณสมิขฌน์ สมันเลาะ, คุณพัลลพ ทองสุข และคุณปริญญา โรจน์อารยานนท์

ขอขอบพระคุณ คุณสุมาลี นิลตะจินดา และ คุณพีรพงษ์ รุ่งจิรรัตน์ ผู้เชี่ยวชาญด้านการพิสูจน์อักษรในความอนุเคราะห์รวมทั้ง คุณสถาวิทย์ ฤาชา, คุณฉัตรณรงค์ จรัสสุภาดา พี่ ๆ เพื่อน ๆ ที่ร่วมงานทุกท่าน และที่สำคัญ คือ บิดามารดา ครอบครัว ที่ให้กำลังใจและความช่วยเหลือในทุก ๆ ด้าน และอีกหลาย ๆ ท่านที่มีได้เอ่ยนามไว้ ณ ที่นี้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
ความมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ในการศึกษา.....	1
สมมติฐานของการศึกษา	1
ขอบเขตการศึกษา.....	1
ขั้นตอนของการศึกษา.....	2
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	2
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	3
ข้อมูลเกี่ยวกับชุดตัวพิมพ์.....	3
ประวัติตัวอักษรและตัวพิมพ์	3
ประวัติตัวอักษรและตัวพิมพ์ไทย.....	7
ประเภทตัวพิมพ์ในภาษาอังกฤษ (ตัวโรมัน)	12
ประเภทตัวพิมพ์ในภาษาไทย	16
สกุลตัวพิมพ์ (Family of Type)	19
โครงสร้างตัวพิมพ์	21
ส่วนต่างๆ และโครงสร้างตัวพิมพ์ภาษาไทย	26
การวัดตัวพิมพ์.....	29
พื้นที่ว่าง	31
ประจักษ์ภาพ (Legibility) และสภาพอ่านเข้าใจง่าย (Readability)...	33

บทที่	หน้า
ข้อมูลจากกรณีศึกษา	35
ข้อมูลจากบุคคล	38
ข้อมูลเกี่ยวกับการพิมพ์สิ่งพิมพ์	39
ระบบการพิมพ์	39
วัตถุดิบในการผลิตสิ่งพิมพ์	44
3 ระเบียบวิธีวิจัย	55
แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา	55
วิธีการเก็บข้อมูล	56
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา.....	56
การวิเคราะห์ข้อมูลและการออกแบบ	57
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการออกแบบ	58
การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อสร้างแบบสัมภาษณ์.....	58
การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทำแบบสัมภาษณ์เพื่อนำมาใช้	
ในการออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบ	
ในการพิมพ์.....	76
การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์	77
การทดสอบประสิทธิภาพในการอ่าน	84
การทดสอบประสิทธิภาพในการใช้หมึกพิมพ์	85
การทดสอบประสิทธิภาพในเรื่องการลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์...	87
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ	90
สรุปผลการวิจัย.....	90
อภิปรายผลการวิจัย	90
ข้อเสนอแนะ	92
บรรณานุกรม	93
ภาคผนวก.....	95

	หน้า
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบบสัมภาษณ์สำหรับผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบตัวพิมพ์เกี่ยวกับ “การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์”	96
ภาคผนวก ข รายชื่อและประวัติผู้เชี่ยวชาญที่ได้ให้ความอนุเคราะห์กับงานวิจัย	99
ภาคผนวก ค หนังสือขอเชิญผู้เชี่ยวชาญอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลการวิจัย และหนังสือขอเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบผลการทดลอง	102
ภาคผนวก ง ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยจากผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดในปัจจุบันจำนวน 14 แบบ	111
ประวัติผู้วิจัย	126

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 ส่วนต่างๆ และโครงสร้างตัวพิมพ์ไทย.....	26
2 ส่วนต่างๆ และความกว้างของตัวพิมพ์ไทย	27
3 ขนาดต่างๆ ของเครื่องพิมพ์แบบออฟเซต	41
4 ขนาดของกระดาษมาตรฐาน	49
5 แสดงผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์.....	74
6 แสดงสรุปผลตัวพิมพ์จากแบบสัมภาษณ์ให้ผู้เชี่ยวชาญเลือก	77
7 แสดงผลการทดสอบการใช้หมึกของตัวพิมพ์.....	86
8 แสดงผลการทดสอบการลดต้นทุนและวัตถุดิบการพิมพ์ผ่านการพิมพ์ระบบ ออฟเซต	88

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	แผนผังแสดงต้นกำเนิดและที่มาของวิวัฒนาการของภาษาต่างๆ.....	8
2	ตัวอย่างตัวพิมพ์แบบตัวคัดลายมือ ชื่อ old English Text MT.....	12
3	ตัวอย่างตัวพิมพ์แบบเขียน ชื่อ Edwardian Script ITC.....	13
4	ตัวอย่างตัวพิมพ์ แบบเซอริฟ โอลด์ สไต์ล์ ชื่อ Garamond.....	13
5	ตัวอย่างตัวพิมพ์แบบเซอริฟ ทรานสิชันนแนล ชื่อ Baskerville Old Face.....	14
6	ตัวอย่างตัวพิมพ์ แบบเซอริฟ สแควร์เซอริฟ ชื่อ Rockwell	14
7	ตัวอย่างตัวพิมพ์แบบเซอริฟ โมเดิร์น ชื่อ Bodoni MT.....	15
8	ตัวอย่างตัวพิมพ์ แบบแซนส์ เซอริฟ ชื่อ Helvetica	15
9	ตัวอย่างตัวพิมพ์ แบบตัวตกแต่ง ชื่อ Bauhaus 93.....	16
10	ตัวอย่างตัวพิมพ์ แบบตัวอักษณ ชื่อ DSE MonTaNa.....	17
11	ตัวอย่างตัวพิมพ์แบบเขียน ชื่อ DSE FreeHand	17
12	ตัวอย่างตัวพิมพ์แบบมีหัว ชื่อ DSE Kamon.....	18
13	ตัวอย่างตัวพิมพ์ แบบไม่มีหัว ชื่อ DSE Single	18
14	ตัวอย่างตัวพิมพ์แบบตัวตกแต่ง ชื่อ DSE PraDiPat.....	19
15	ตัวอย่างสกุลตัวพิมพ์ ชื่อ Helvetica Neue ที่มีตัวพิมพ์หลายๆ ลักษณะ	21
16	ส่วนของตัวพิมพ์ ที่เรียกว่า เส้นลำตัว	21
17	ส่วนของตัวพิมพ์ที่เรียกว่า แขน.....	22
18	ส่วนของตัวพิมพ์ที่เรียกว่า ขา	22
19	ส่วนของตัวพิมพ์ที่เรียกว่า ปลายแหลมและปลายแหลมบน.....	23
20	ส่วนของตัวพิมพ์ที่เรียกว่า เซอริฟ.....	23
21	ส่วนของตัวพิมพ์ที่เรียกว่า เส้นหางบนและหางล่าง.....	24
22	ส่วนของพิมพ์ที่เรียกว่า แอ่ง	24
23	ส่วนของตัวพิมพ์ที่เรียกว่า คลอส บาร์	24
24	เส้นสำคัญต่างๆ ที่แสดงโครงสร้างตัวพิมพ์	25
25	โครงสร้างตัวพิมพ์ภาษาไทย	28
26	การวัดขนาดตัวพิมพ์ซึ่งทำได้ทั้งสองลักษณะ	29

ภาพที่		หน้า
27	ขนาดพอยต์ของตัวพิมพ์.....	30
28	การล้าชวยแก้ปัญหาล้องว่างระหว่างตัวพิมพ์ที่มีขนาดใหญ่.....	32
29	การวัดช่องว่างระหว่างบรรทัดและการเว้นช่องว่างระหว่างบรรทัด.....	33
30	ด้านขวาแสดงอาการหมึกคันตัวพิมพ์ และด้านซ้ายคือการเจาะร่องเพื่อลด ปัญหาดังกล่าว	36
31	การแสดงผลการพิมพ์ ตัวพิมพ์ Retina ของหุ่นบน The Wall Street Journal	37
32	ตัวพิมพ์ Axel ที่มีความแคบของตัว ออกแบบโดย Erik Spiekermann.....	38
33	สัดส่วนขนาดต่างๆ ของกระดาษชุดเอ.....	48
34	ตัวอย่างแบบหนึ่งของการวางหน้าซึ่งทำได้หลายแบบ	50
35	ตัวพิมพ์ทั้ง 82 แบบที่ใช้ในกรณีศึกษา.....	58
36	ตัวพิมพ์ทั้ง 82 แบบที่ใช้ในกรณีศึกษา.....	59
37	ตัวพิมพ์ทั้ง 82 แบบที่ใช้ในกรณีศึกษา.....	60
38	ตัวพิมพ์ทั้ง 82 แบบที่ใช้ในกรณีศึกษา.....	61
39	ตัวพิมพ์ทั้ง 82 แบบที่ใช้ในกรณีศึกษา.....	62
40	ตัวพิมพ์ทั้ง 82 แบบที่ใช้ในกรณีศึกษา.....	63
41	ตัวพิมพ์ทั้ง 82 แบบที่ใช้ในกรณีศึกษา.....	64
42	ตัวพิมพ์ทั้ง 82 แบบที่ใช้ในกรณีศึกษา.....	65
43	ตัวพิมพ์ทั้ง 82 แบบที่ใช้ในกรณีศึกษา.....	66
44	ตัวพิมพ์ทั้ง 82 แบบที่ใช้ในกรณีศึกษา.....	67
45	ตัวพิมพ์ทั้ง 82 แบบที่ใช้ในกรณีศึกษา.....	68
46	ตัวพิมพ์ทั้ง 82 แบบที่ใช้ในกรณีศึกษา.....	69
47	ตัวพิมพ์ทั้ง 82 แบบที่ใช้ในกรณีศึกษา.....	70
48	ตัวพิมพ์ทั้ง 82 แบบที่ใช้ในกรณีศึกษา.....	71
49	ตัวพิมพ์ทั้ง 82 แบบที่ใช้ในกรณีศึกษา.....	72
50	ตัวพิมพ์ทั้ง 82 แบบที่ใช้ในกรณีศึกษา.....	73
51	รูปแบบหน้ากระดาษในการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์.....	75
52	ตัวพิมพ์ที่ลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ที่ผู้วิจัยออกแบบ	78
53	ตัวพิมพ์แบบ Accent และเครื่องหมายต่างๆ.....	79

ภาพที่		หน้า
54	แสดงการลดพื้นที่ระหว่างตัวพิมพ์ที่ออกแบบและ UPC-Dillenia	80
55	แสดงการลดพื้นที่ระหว่างตัวพิมพ์ที่ออกแบบและ UPC-Dillenia (บทความ)	81
56	แสดงองค์ประกอบของตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์	82
57	แสดงองค์ประกอบของตัวพิมพ์ที่ออกแบบบางตัวที่ใช้ Ink Trap	83
58	แสดงรูปประโยคของตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์	83
59	รูปแบบหนังสือตัวอย่างทดลองสำหรับตรวจประสิทธิภาพในการอ่าน	84
60	รูปแบบหนังสือตัวอย่างทดลองสำหรับตรวจประสิทธิภาพการพิมพ์	85
61	รูปแบบของหนังสือที่ออกแบบเพื่อทดสอบการพิมพ์ตัวพิมพ์	87
62	ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยกว่าผลการทดลองการใช้พื้นที่ของ ตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน (Angsana UPC)	112
63	ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยกว่าผลการทดลองการใช้พื้นที่ของ ตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน (Orchid UPC)	113
64	ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยกว่าผลการทดลองการใช้พื้นที่ของ ตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน (Iris UPC)	114
65	ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยกว่าผลการทดลองการใช้พื้นที่ของ ตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน (Pancy UPC)	115
66	ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยกว่าผลการทดลองการใช้พื้นที่ของ ตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน (PSL Pratom)	116
67	ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยกว่าผลการทดลองการใช้พื้นที่ของ ตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน (Jukaphan JS)	117
68	ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยกว่าผลการทดลองการใช้พื้นที่ของ ตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน (Puriphop JS)	118
69	ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยกว่าผลการทดลองการใช้พื้นที่ของ ตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน (PSL ThaiCommon)	119
70	ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยกว่าผลการทดลองการใช้พื้นที่ของ ตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน (Pitsanu JS)	120
71	ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยกว่าผลการทดลองการใช้พื้นที่ของ ตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน (Yacca UPC)	121

ภาพที่		หน้า
72	ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยจากผลการทดลองการใช้พื้นที่ของ ตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในห้องตลาดในปัจจุบัน (Dillenia UPC)	122
73	ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยจากผลการทดลองการใช้พื้นที่ของ ตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในห้องตลาดในปัจจุบัน (Tancy UPC)	123
74	ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยจากผลการทดลองการใช้พื้นที่ของ ตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในห้องตลาดในปัจจุบัน (Aksaramatee).....	124
75	ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยจากผลการทดลองการใช้พื้นที่ของ ตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในห้องตลาดในปัจจุบัน (DSN Arkorn).....	125

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพิมพ์ถือเป็นหนึ่งในการประดิษฐ์คิดค้นที่สำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ ประโยชน์ของสิ่งพิมพ์ต่อมนุษย์มีมากมายหลายอย่าง วัตถุประสงค์หลักของสิ่งพิมพ์คือการสื่อสารข้อมูลไปยังผู้รับสื่อ องค์ประกอบที่สำคัญที่สุดที่จะทำหน้าที่หลักนี้คือตัวพิมพ์ (อารยะศรีกัลยาณบุตร 2550 : 70)

ปัจจุบันการพิมพ์ยังคงมีบทบาทอยู่มาก โดยเฉพาะการนำเสนอข้อมูลต่าง ๆ ขององค์กร หรือหน่วยงาน แต่ด้วยสภาพสังคมและเศรษฐกิจในปัจจุบัน เกิดการแข่งขันทางภาคธุรกิจอย่างสูง การลดโครงสร้างต้นทุนและวัตถุดิบในการผลิต ถือเป็นหนทางหนึ่งในการช่วยลดต้นทุนให้แก่องค์กรหรือหน่วยงานนั้น ๆ ได้ (แนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ 2532)

ผู้วิจัยจึงเห็นว่า การศึกษาถึงองค์ประกอบสำคัญของสิ่งพิมพ์ ซึ่งคือตัวพิมพ์ครั้งนี้ หากมีการคิดค้นและออกแบบตัวพิมพ์ที่สามารถช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ขึ้นมา จะเป็นประโยชน์แก่หน่วยงานหรือองค์กรต่าง ๆ ในการออกแบบสิ่งพิมพ์เพื่อให้สามารถประหยัดต้นทุนและวัตถุดิบได้

ความมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อทดลองออกแบบตัวพิมพ์ที่สามารถลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ได้
2. เพื่อให้ตัวพิมพ์ดังกล่าวเป็นส่วนสนับสนุนการลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ได้

สมมติฐานของการศึกษา

ชุดตัวพิมพ์ที่ทดลองออกแบบสามารถลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ได้มากขึ้น

ขอบเขตการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาการออกแบบตัวพิมพ์ที่สามารถลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ โดยมีเนื้อหาดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับตัวพิมพ์
2. ข้อมูลเกี่ยวกับระบบการพิมพ์
3. ข้อมูลเกี่ยวกับต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์

ขั้นตอนของการศึกษา

1. ค้นคว้ารวบรวมข้อมูลภาคเอกสาร และกรณีศึกษาเบื้องต้นจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ
2. ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นเพื่อกำหนดแนวทางในการออกแบบตัวพิมพ์
3. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญได้แก่ แบบสัมภาษณ์
4. นำข้อมูลที่ได้มาทดลองออกแบบชุดตัวพิมพ์ที่สามารถลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์
5. ประเมินประสิทธิภาพในการอ่านผลงานออกแบบตัวพิมพ์จากผู้เชี่ยวชาญ
6. อภิปรายผลการศึกษา
7. สรุปผลการศึกษาและเสนอแนะ

นิยามศัพท์เฉพาะ

“ตัวพิมพ์” ในการวิจัยครั้งนี้หรือ Font หมายถึง ชุดตัวอักษรพร้อมคำสั่งที่แสดงผลทางอิเล็กทรอนิกส์ ที่สามารถใช้งานผ่านระบบคอมพิวเตอร์ เป็นตัวพิมพ์รูปแบบทั่วไปที่มีใช้ตามสาธารณะ

“ต้นทุนและวัตถุดิบ” ในการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง มูลค่าทางเศรษฐศาสตร์และทรัพยากรที่ต้องใช้ในกระบวนการพิมพ์

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมุ่งเน้นเฉพาะเนื้อหาที่สามารถนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่องานวิจัย เพื่อเป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์หาวัตถุประสงค์ของการวิจัย และนำไปตอบสมมติฐานของงานวิจัยต่อไป โดยรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับชุดตัวพิมพ์ ในข้อมูลเกี่ยวกับชุดตัวพิมพ์จะกล่าวในประเด็นต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1.1 ประวัติตัวอักษรและตัวพิมพ์

1.2 ประเภทของตัวพิมพ์

1.3 ข้อมูลการออกแบบตัวพิมพ์

2. ข้อมูลเกี่ยวกับการพิมพ์สิ่งพิมพ์ ในข้อมูลเกี่ยวกับการพิมพ์สิ่งพิมพ์จะกล่าวในประเด็นต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

2.1 ประวัติความเป็นมาของการพิมพ์สิ่งพิมพ์

2.2 ประเภทของการพิมพ์สิ่งพิมพ์

2.3 ประเภทของวัสดุที่ใช้ในการพิมพ์สิ่งพิมพ์

ข้อมูลเกี่ยวกับชุดตัวพิมพ์

ประวัติตัวอักษรและตัวพิมพ์

เนื่องจากวัตถุประสงค์หลักของสิ่งพิมพ์ คือ การสื่อสารข้อมูลไปยังผู้รับสื่อองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดที่จะทำหน้าที่หลักนี้ก็คือตัวอักษร ทั้งนี้ก็เพราะตัวอักษรเป็นเครื่องมือในการสื่อสารภาษา ประวัติของตัวอักษรนั้นมีมาก่อนหน้าที่จะมีการคิดค้นระบบการพิมพ์เป็นเวลายาวนาน มนุษย์ได้คิดค้นตัวอักษรขึ้นในรูปแบบของสัญลักษณ์ที่คนในสังคมเข้าใจร่วมกัน โดยการพัฒนาเริ่มต้นจากการคิดค้นภาษาภาพต่าง ๆ ตัวอย่าง เช่น ระบบการเขียนด้วยภาพของอียิปต์โบราณ ที่เรียกว่า ไฮโรกลีฟิกส์ (Hieroglyphics) และอักษรในภาษาจีน

อย่างไรก็ตาม ภาษาเหล่านั้น ยังไม่สามารถจัดว่าเป็นอักษร (Alphabet) ที่นำมาผสมผสานเป็นคำต่าง ๆ ได้ แต่จัดเป็นไอดีแกรมส์ (Ideograms) ซึ่งเป็นระบบการเขียนแบบโลโก้กราฟิก (logographic Writing System) คือ ตัวอักษรภาพหนึ่งตัวทำหน้าที่เป็นเครื่องหมายที่ใช้แทนคำทั้งคำ ไม่ใช่เป็นการนำอักษรหลายตัวมาผสมกันเป็นคำ ผู้ริเริ่มคิดตัวหนังสือแบบอักษรคือ โฟนิเซียน (Phoenicians) ซึ่งเป็นชนชาติที่อาศัยในบริเวณที่เป็นประเทศอิสราเอลปัจจุบัน เมื่อราว 1200 ปีก่อนคริสตกาล

การเกิดขึ้นของอักษรในภาษาอังกฤษ และยุโรปหลายภาษานั้น ล้วนเป็นหนี้ความพยายามของชาวกรีก และโรมันโบราณที่ได้มีการดัดแปลงตัวหนังสือจากอักษรโฟนิเซียน และได้พัฒนาการสื่อสารด้วยภาษาอย่างต่อเนื่องกันมายาวนานหลายร้อยปีจนเป็นอักษรละติน (Latin) โดยเริ่มจากการปรับใช้พยัญชนะ 5 ตัวให้กลายเป็นสระเพื่อเชื่อมพยัญชนะเข้าด้วยกันเป็นคำ แล้วสร้างตัวอักษรเพิ่มเติมขึ้นเป็น 21 ตัว และในยุคกลางได้มีการเพิ่มอักษรเป็น 26 ตัวเหมือนภาษาอังกฤษปัจจุบัน

แม้ว่าจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่สำหรับตัวอักษรที่มีรากมาจากภาษาละตินนับเป็นพันปีแล้ว แต่ก็มีการออกแบบรูปแบบของตัวอักษรขึ้นใหม่ ๆ อยู่ตลอดเวลา นับตั้งแต่ตัวอักษรที่สวยงามที่ใช้ในการบันทึกเรื่องราวทางศาสนาในยุคกลางและยุคโรมันเนสค์ (Romanesque) ที่มีการเน้นตัวอักษรตัวแรกของเนื้อความด้วยการทำให้มีขนาดใหญ่ และผสมผสานลวดลายหรือรูปภาพเข้าไปประกอบ การพัฒนาตัวอักษรสำหรับการพิมพ์ที่แพร่หลายมากขึ้นในยุคฟื้นฟูศิลปวิทยา (Renaissance) ได้แพร่กระจายจากประเทศอิตาลี ไปยังประเทศเยอรมนีและฝรั่งเศส คล็อด การามอนด์ (Claude Garamond) (ค.ศ.1480-1561) นักออกแบบชาวฝรั่งเศสเป็นนักออกแบบคนแรกที่ทำงานอิสระจากกิจการการพิมพ์แห่งใดแห่งหนึ่งโดยเฉพาะ เขาได้ทำออกแบบตัวพิมพ์ และขายที่โรงพิมพ์หลายแห่ง แบบตัวอักษรที่สวยงามและได้มาตรฐานของเขา ทำให้เกิดสิ่งพิมพ์ที่สวยงามและง่ายต่อการอ่านและได้รับความนิยมอย่างมาก ต่อมาอีก 200 ปี ที่เวนิส อัลดัสมานูทิอัสได้เริ่มนำตัวพิมพ์ที่เป็นตัวเอนมาใช้ในการพิมพ์หนังสือเป็นครั้งแรก ในพระราชสำนักของพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 ของฝรั่งเศสมีการออกแบบตัวพิมพ์สำหรับการพิมพ์งานเป็นการเฉพาะ ต่อมาเมื่อถึงยุคโรโกโก (Rococo) ซึ่งมีแนวโน้มทางศิลปะที่เน้นการประดับประดา ก็มีการออกแบบตัวอักษรที่อ่อนหวานและหรูหราตามยุคสมัย

รูปแบบตัวพิมพ์ที่เราคุ้นเคยกันในปัจจุบันนี้เริ่มขึ้นหลังการปฏิวัติในฝรั่งเศส มีการออกแบบตัวพิมพ์ในรูปร่างใหม่ที่เอนเอียงไปใช้รูปร่างทางเรขาคณิตมากขึ้น และเน้นความแตกต่างกันระหว่างเส้นหนา และบางในตัวพิมพ์มากขึ้น

ในช่วงปี ค.ศ.1790-1800 ได้เกิดตัวพิมพ์รูปแบบใหม่ เรียกว่า แบบสมัยใหม่ (Modern) ขึ้นในประเทศอิตาลี โดยมีนักออกแบบคนสำคัญ คือ โบโดนี (Bodoni) (ค.ศ.1740-1813) ผู้สร้างแบบตัวอักษรในตระกูลโบโดนี ซึ่งได้รับการพัฒนาและยังเป็นที่นิยมใช้กันอย่างกว้างขวางมาจนถึงปัจจุบัน

ในช่วงเดียวกันในประเทศอังกฤษ วิลเลียม คาสลอน (William Caslon) (ค.ศ.1692-1766) ได้เป็นผู้บุกเบิกการผลิตตัวพิมพ์ และออกแบบตัวพิมพ์ ชื่อ คาสลอน โอลด์เฟซ (Caslon Old Face) ขึ้น และเป็นที่นิยมใช้กันอย่างกว้างขวางในอุตสาหกรรมการพิมพ์ พร้อม ๆ กันนั้น นักออกแบบชาวอังกฤษอีกคน คือ จอห์น บาสเคอร์วิลล์ (John Baskerville) (ค.ศ.1706-1775) ก็ได้สร้างสรรค์ตัวอักษรที่เรียบง่าย และสวยงามชัดเจนเป็นที่นิยมใช้ในการพิมพ์โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการพิมพ์ตัวเนื้อเรื่องที่มีขนาดเล็ก

ในยุคของการปฏิวัติอุตสาหกรรม การปฏิวัติทางด้านการออกแบบตัวพิมพ์ที่สำคัญได้เกิดขึ้นอย่างเงียบ ๆ โดยแทบไม่มีใครสังเกต โดยนักออกแบบรุ่นต่อมาในตระกูล คาสลอน คือ วิลเลียม คาสลอนที่สี่ (William Caslon IV) (ค.ศ.1781-1869) ได้ทำการออกแบบตัวพิมพ์ประเภท แซนส์เซอริฟ (Sans Serif) แบบแรกขึ้นใช้ในปี ค.ศ.1816 ตัวพิมพ์ประเภทนี้มีความแตกต่างจากตัวพิมพ์เดิม ๆ ที่มีมาก่อน คือ จะไม่มีส่วนที่เป็นฐานหรือเป็นดิ่งหรือเซอริฟ (Serif) ที่ปลายของตัวพิมพ์ซึ่งทำให้ตัวพิมพ์ประเภทนี้ดูเรียบง่าย และทันสมัยมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ตัวพิมพ์ใหม่นี้ไม่ได้รับความสนใจนัก จนมาถึงในช่วงปี ค.ศ.1820-1830 จึงมีนักออกแบบหลายคนทำการออกแบบตัวพิมพ์ประเภทนี้ออย่างจริงจัง

การออกแบบตัวพิมพ์กลายเป็นความนิยมใหม่ของสังคมในช่วงแรกของคริสต์ศตวรรษที่ 20 ในปี ค.ศ.1916 ระเบิดไฟใต้ดินของกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ ได้ว่าจ้างให้นักออกแบบชื่อ เอ็ดเวิร์ด จอห์นสตัน (Edward Johnston) (ค.ศ.1872-1944) ออกแบบชุดตัวพิมพ์สำหรับใช้เป็นการเฉพาะ และในปัจจุบันก็ยังคงใช้อยู่เช่นเดียวกันในปี ค.ศ.1931 หนังสือพิมพ์ไทมส์ (Times) ประเทศอังกฤษ ได้ว่าจ้างให้มีการออกแบบตัวพิมพ์ขึ้นมาใช้การพิมพ์หนังสือพิมพ์ของตนเองเป็นการเฉพาะ เรียกว่า ไทมส์ นิว โรมัน (Times New Roman) ซึ่งต่อมาได้มีการนำมาใช้เป็นตัวพิมพ์สาธารณะ และกลายเป็นแบบตัวพิมพ์ที่เป็นที่นิยมมากที่สุดตัวหนึ่งของโลก เนื่องจากเป็นตัวพิมพ์ที่มีส่วนหางที่ยื่นขึ้นไปด้านบนและยื่นลงด้านล่างสั้น ทำให้ตัวพิมพ์ดูตัวใหญ่ ง่ายต่อการอ่าน

ในประเทศสหรัฐอเมริกา เฟรดเดอริก ดับเบิลยู กาวดี (Frederic W. Goudy) (ค.ศ. 1865-1947) ได้ออกแบบตัวพิมพ์ที่ได้รับความนิยมหลายแบบ เช่น คอปเปอร์เพลท กอทิก (Copperplate Gothic) และ กาวดี โอลด์ สไตล์ (Goudy Old Style)

นอกจากการออกแบบตัวพิมพ์ใหม่ ๆ แล้วนักออกแบบหลายคนในช่วงต้นของคริสต์ศตวรรษที่ 20 ยังนำเสนอแนวคิดใหม่ในการออกแบบตัวพิมพ์ ซึ่งตามความนิยมเดิมนั้น การออกแบบตัวพิมพ์ 1 แบบจะมีเพียงการออกแบบตัวพิมพ์ที่มีลักษณะเป็นตัวหนา ตัวกลาง ตัวบาง และตัวเอียงเท่านั้น การออกแบบตัวพิมพ์ในยุคคริสต์ศตวรรษที่ 20 นี้เริ่มมีการสร้างสรรค์ตัวพิมพ์ขึ้นมาเป็นชุดที่ประกอบด้วยตัวพิมพ์หลายลักษณะมากขึ้น เช่น ตัวพิมพ์ในตระกูลเฟอตูรา (Futura) ซึ่งออกแบบโดย พอล เรนเนอร์ (Paul Renner) (ค.ศ.1878-1956) นั้น ได้รับการออกแบบให้มีลักษณะตัวพิมพ์หลากหลาย มากถึง 15 ลักษณะ

ต่อมาในช่วงกลางของคริสต์ศตวรรษที่ 20 ได้เกิดรูปแบบใหม่ทางด้านการออกแบบเรขศิลป์ขึ้น เรียกว่า อินเตอร์เนชันแนล ไทโปกราฟิก สไตล์ (International Typographic Style) โดยเป็นรูปแบบที่เน้นความเรียบง่าย และเที่ยงตรงของรูปร่างเรขาคณิตและความแม่นยำด้านการคำนวณทางคณิตศาสตร์ ในช่วงเวลานั้นได้มีผลผลิตเป็นแบบตัวพิมพ์ที่สำคัญ ๆ เช่น ยูนิเวิร์ส (Univers) ที่มีลักษณะตัวอักษรมากมายหลายลักษณะ ในปี ค.ศ.1957 ตัวอักษรเฮลเวติกา (Helvetica) (ชื่อของประเทศสวิตเซอร์แลนด์ในภาษาลาติน) ได้รับการนำออกเผยแพร่ในประเทศเยอรมนี ความชัดเจนและเรียบง่ายซึ่งมีผลให้สามารถอ่านได้ง่าย ทำให้เฮลเวติกาเป็นตัวพิมพ์ที่ได้รับการนิยมใช้ในการพิมพ์มากที่สุดในช่วงปี ค.ศ.1960-1970 และเป็นตัวพิมพ์ประเภทแซนส์

เซอริฟ ที่ได้รับความนิยมอย่างต่อเนื่องยาวนานมาจนถึงปัจจุบัน การออกแบบตัวอักษรมีอย่างต่อเนื่องจนถึงในช่วงปลายของคริสต์ศตวรรษที่ 20 แต่นักออกแบบมักจะนิยมออกแบบตัวพิมพ์ที่ใช้เป็นตัวประดิษฐ์สำหรับข้อความสั้น ๆ มากกว่าจะเป็นตัวพิมพ์สำหรับใช้เรียงเป็นข้อความจำนวนมาก ๆ แนวทางใหม่นี้ มีลักษณะเป็นเชิงทดลอง มุ่งเน้นให้เกิดความหลากหลายในการออกแบบตัวพิมพ์ที่มีลักษณะเฉพาะตัว และไม่เน้นการอ่านง่าย ตัวอย่างเช่น ในประเทศอังกฤษ เนวิลล์ โบรดี (Neville Brody) (ค.ศ.1957) ได้เป็นผู้นำคนหนึ่งในการสร้างสรรค์ตัวพิมพ์ใหม่ ๆ ขึ้นมาหลายชุด

ในภาษาอังกฤษจะเรียกตัวพิมพ์ว่า ฟอนต์ (font หรือแต่เดิมสะกดว่า fount) ซึ่งมาจากคำในภาษาฝรั่งเศส ฟอนเต (Fonte) ที่มีความหมายว่า หลอมละลาย เนื่องจากตัวพิมพ์เมื่อแรกเริ่มนั้นเกิดจากการหลอมโลหะขึ้นเป็นแม่พิมพ์ และเป็นตัวพิมพ์แยกเป็นทีละตัวอักษร บางทีก็เรียกตัวพิมพ์แบบนี้ว่า ตัวพิมพ์พวกร้อน (Hot type) เมื่อต้องการพิมพ์ก็จะนำตัวพิมพ์มาเรียงกันทีละตัวอักษรจนได้เป็นคำและเป็นประโยคจนได้ข้อความครบตามที่ต้องการในหน้ากระดาษ ในช่วงปี ค.ศ.1930-1940 ได้เกิดเทคโนโลยีใหม่ที่เรียกว่า การเรียงพิมพ์ด้วยแสง (Phototypesetting) หรือบางครั้งเรียกว่า ตัวพิมพ์พวกเย็น (Cold type) ซึ่งจะพิมพ์เรียงข้อความออกมาเป็นคอลัมน์ยาว

ต่อเนื่องกันมาในม้วนกระดาษอัดภาพ พร้อมสำหรับการนำไปตัดปะเพื่อทำอาร์ตเวิร์ก วิธีการนี้ได้รับความนิยมอย่างมากตั้งแต่ช่วงปี ค.ศ.1960-1970 เป็นต้นมา จนมาเกิดเทคโนโลยีใหม่ที่เรียกว่า การเรียงพิมพ์เชิงตัวเลข (Digital typesetting) ขึ้นในช่วงปี ค.ศ.1960-1970 และได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในช่วงปี ค.ศ.1970-1980 โดยแบบพิมพ์จะอยู่ในรูปแบบข้อมูลคอมพิวเตอร์ ซึ่งสามารถนำมาใช้เรียงเป็นข้อความได้ทันทีในอาร์ตเวิร์กพร้อม ๆ กับการจัดวางภาพและองค์ประกอบอื่น ๆ ทำให้เกิดความสะดวกรวดเร็วขึ้นอย่างมาก

ผู้รับผิดชอบออกแบบ ผลิตและจำหน่ายตัวพิมพ์ เรียกแต่เดิมว่า โรงหล่อตัวพิมพ์ (Type Foundry) เนื่องจากในอดีตตัวพิมพ์ต้องหล่อขึ้นจากโลหะ แต่ในปัจจุบันนอกจากการผลิตตัวพิมพ์ที่หล่อจากโลหะแล้ว โรงหล่อตัวพิมพ์ยังผลิตตัวพิมพ์ด้วยระบบอื่น ๆ อีกนอกจากนี้ยังเปลี่ยนรูปแบบไปเป็นบริษัทที่ว่าจ้างผู้อื่นให้ทำหน้าที่ออกแบบตัวพิมพ์หรือเรียกว่า นักออกแบบตัวพิมพ์ (Type Designer) ซึ่งอาจจะเป็นผู้ที่ทำงานประจำอยู่กับบริษัท หรือเป็นนักออกแบบอิสระให้ออกแบบตัวพิมพ์ แล้วนำออกเผยแพร่จัดจำหน่าย

ตัวพิมพ์ที่เป็นอักษรโรมันนั้นจะมีตัวนำ (Upper Case) หมายถึง ตัวอักษรตัวใหญ่ที่เป็นตัวแรก (Capital Letter) ของประโยคหรือของคำนามต่าง ๆ และตัวตาม (Lower Case) หมายถึงตัวอักษรตัวเล็กที่เป็นตัวตามของประโยคหรือคำต่าง ๆ ที่เรียกเช่นนี้เนื่องจากในอดีต กระบะตัวพิมพ์ (Case) จะใส่ตัวพิมพ์ที่เป็นตัวนำไว้ตอนบนและใส่ตัวพิมพ์ที่เป็นตัวตามไว้ตอนล่าง ภายหลังจึงมีการเปลี่ยนแปลงเอาส่วนที่เก็บตัวพิมพ์ที่เป็นตัวนำมาเรียงไว้ทางขวามือ

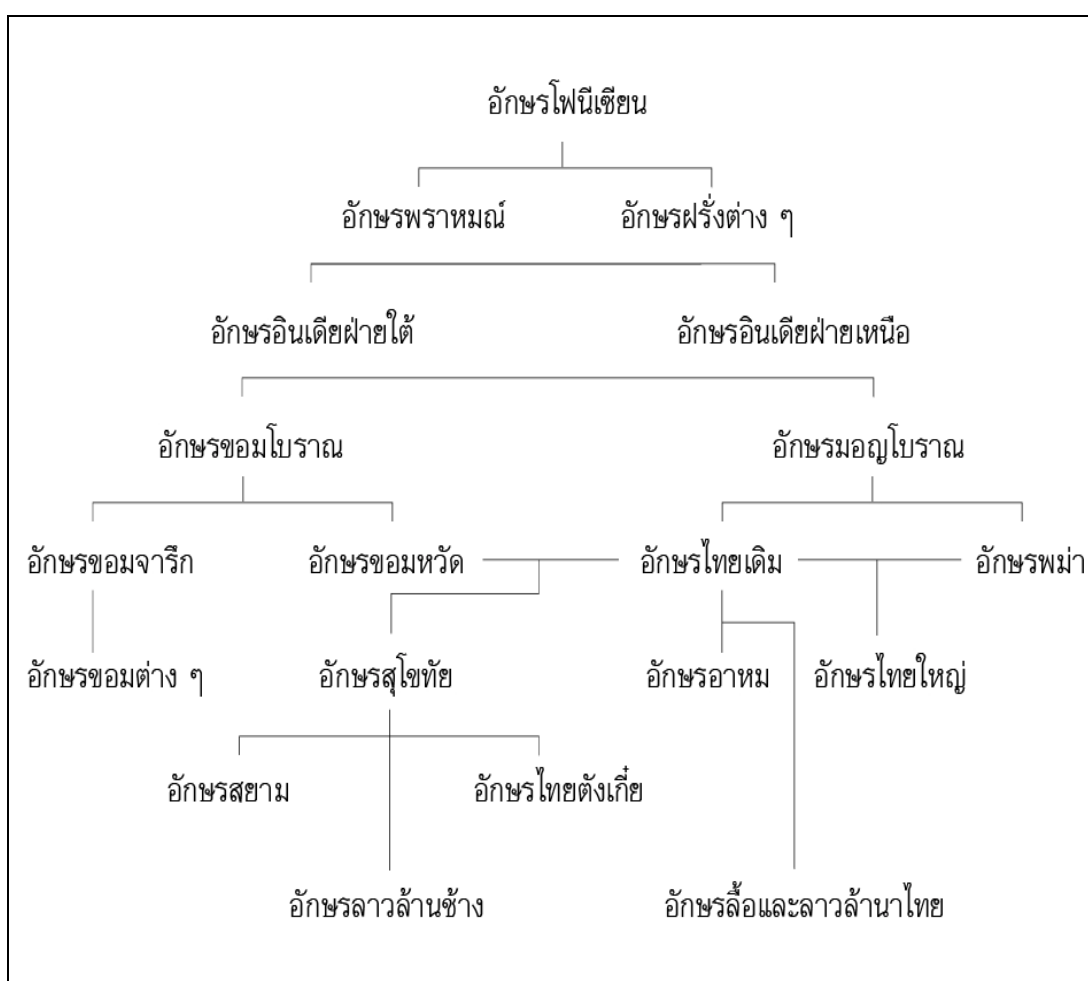
ในการทดสอบหรือแสดงตัวพิมพ์นั้นจะใช้รูปแบบของประโยค ที่เรียกว่า แพนแกรม (Pangram) หรือประโยคโฮโลอัลฟาเบติก (Holoalphabetic Sentence) ซึ่งเป็นประโยคหรือข้อความที่มีการใช้ตัวอักษรทุกตัวอักษรอย่างน้อย 1 ครั้ง ตัวอย่างเช่น ประโยคที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายในภาษาอังกฤษ คือ “The Quick Brown Fox Jumps Over the (a) Lazy Dog.” ซึ่งมีการใช้ตัวอักษรครบทั้ง 26 ตัว โดยแพนแกรมที่ดีจะต้องมีขนาดสั้นและมีการใช้อักษรซ้ำให้น้อยที่สุด

ประวัติตัวอักษรและตัวพิมพ์ไทย

“เมื่อก่อนลายเสือไทยนี้มี ๑๒๐๕ ศก ปีมะแม พอขุนรามคำแหงหาใครใจในใจ และใส่ลายเสือไทยนี้ ลายเสือไทยนี้ ลายเสือไทยนี้จึงมีเพื่อขุนผู้นั้นใส่ไว้...” (กองแก้ว วีระประจักษ์ 2506 : 20)

ข้อความข้างต้นถอดตัวอักษรมาจากหลักศิลาจารึกพ่อขุนรามคำแหงมหาราช ด้านที่ 4 บรรทัดที่ 8-11 ซึ่งหากยึดเอาหลักศิลาจารึกนี้เป็นหลักฐาน จะถือว่าลายเสือไทยหรือตัวหนังสือไทยเกิดขึ้นในสมัยพ่อขุนรามคำแหงมหาราช เมื่อมหาศักราช 1205 (พ.ศ.1826)

อย่างไรก็ตาม ในสมัยพระร่วงโรจนฤทธิ์ ก่อนสมัยกรุงสุโขทัย 700 ปี พระองค์ทรงมีหนังสือซึ่งใช้ตัวอักษรลักษณะอื่นส่งไปยังมอญ พม่า ขอม เชิญมาร่วมงานลอบศักราชมาแล้ว นอกจากนี้ยังมีหลักฐานการใช้ตัวอักษรต่าง ๆ ในสมัยก่อนกรุงสุโขทัย เริ่มตั้งแต่อักษรคฤณต์ หรือปัลลวะของอินเดีย และต่อมาได้คลี่คลายเป็นอักษรขอมสมัยพระนคร หรืออักษรขอมโบราณ หรืออักษรอินเดียกลาย และมีการใช้ภาษามอญโบราณมาพัฒนาเป็นอักษรตัวเมือง หรืออักษรยวนโยนก ซึ่งต่อมาในสมัยสุโขทัยก่อนหน้าจะมีลายสือไทย ก็ได้มีการปรับปรุงอักษรมอญและอักษรขอมมาใช้อยู่แล้ว เรียกว่า อักษรไทยเดิม

ภาพที่ 1 แผนผังแสดงต้นกำเนิดและที่มาของวิวัฒนาการ ของตัวอักษรในภาษาต่าง ๆ รวมทั้งภาษาไทย

ที่มา : อารยะ ศรีกัลยาณบุตร, การออกแบบสิ่งพิมพ์ (กรุงเทพฯ : วิสคอมเซ็นเตอร์, 2550), 75.

หากจะมองย้อนกลับไปในนานกว่านี้ จะพบอันที่จริงแล้ว ตัวอักษรในโลกตะวันตกและโลกตะวันออกต่างมีจุดเริ่มต้นที่เดียวกันคือ ตัวอักษรฟินิเซียน ตามตำนานอักษรไทยของ ศาสตราจารย์ยอร์ช เซเดส์ (นันทา วิวุฒิศักดิ์ 2529 : 49)

จะเห็นได้ว่าตัวอักษรไทยนั้น มีต้นกำเนิดจากตัวอักษรขอมในราวพุทธศตวรรษที่ 17-18 ซึ่งดัดแปลงมาจากแบบอักษรคฤณณ์หรือรูปอักษรปลงวะของอินเดียในราวพุทธศตวรรษที่ 1-12 อีกทอดหนึ่ง แต่อักษรขอมมีปัญหาในการนำมาเขียนเป็นภาษาไทยเพราะไม่ว่าวรรณยุกต์ช่วยในการกำหนดเสียงสูงต่ำและมีสระอยู่จำนวนน้อย จึงมีการปรับเกิดเป็นรูปอักษรพ้องขุนรามคำแหงมหาราชหรือลายเสือไทยหรืออักษรสุโขทัย มีการปรับปรุงแก้ไขแบบอักษรให้สนองความต้องการได้ดีขึ้นโดยมีพยัญชนะ 39 ตัว และสระ 20 ตัว สระและพยัญชนะอยู่ในบรรทัดเดียวกัน

จนถึงสมัยพระเจ้าลิไทจึงมีการย้อนกลับไปใช้ระบบอักษรวิจิตรขอมและมอญมีการวางสระไว้ข้างบนและข้างล่างของพยัญชนะ แต่ก็ยังมีสระบางตัววางอยู่ในบรรทัดเดียวกันเหมือนลายเสือไทย ซึ่งอิทธิพลการเขียนอักษรลักษณะนี้ยังดำรงเรื่อยมาโดยมีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย ๆ จนถึงสมัยอยุธยาตอนต้น โดยรูปอักษรไทยอยุธยา นั้นคือรูปอักษรที่เกิดขึ้นในช่วงพุทธศตวรรษที่ 20-24

อักษรไทยมีการวิวัฒนาการมาจนถึงสมัยอยุธยาตอนปลายในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ซึ่งเป็นยุครุ่งเรืองของวรรณคดี ทำให้ตัวอักษรเป็นที่คุ้นเคยในหมู่สารธารณชนมากขึ้น ประกอบกับมีทางของวรรณคดี ทำให้ตัวอักษรเป็นที่คุ้นเคยในหมู่สารธารณชนมากขึ้น ประกอบกับการแต่งแบบเรียน แต่งแบบเรียน ชื่อ จินตามณี ขึ้นโดยการจารตัวอักษรลงบนใบลาน ทำให้มีผู้เรียนรู้หนังสือเพิ่มขึ้น ลักษณะตัวอักษรมีความเป็นเหลี่ยมมากขึ้นรูปพยัญชนะและรูปสระเริ่มเป็นเหมือนที่เป็นในปัจจุบันก่อนการมีตัวพิมพ์ โดยมีพยัญชนะครบ 44 ตัว สระครบ 32 รูป แต่มีวรรณยุกต์เพียง 2 รูป คือ เอก และโท ซึ่งลักษณะอักษรไทยยังคงเป็นเช่นนี้มาจนถึงสมัยต้นกรุงรัตนโกสินทร์ ได้มีการเพิ่มวรรณยุกต์อีก 2 รูป จนครบ 4 รูปเหมือนในปัจจุบัน นอกจากนี้ตัวอักษรไทยได้รับการเผยแพร่ในวงกว้างมากขึ้นในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้นด้วย โดยมีการวางรากฐานการศึกษาอย่างเป็นรูปธรรม และมีหนังสือแบบเรียนหลายเล่ม เช่น ประถม ก กา สุบินทุมาร ปฐมมาลา ประถมจินตามณี เล่ม 1 และ 2

ตัวอักษรไทยมีวิวัฒนาการในด้านรูปแบบจากตัวอักษรรูปกลมไปสู่ตัวอักษรรูปกึ่งกลม กึ่งตั้ง แล้วไปเป็นตัวอักษรตั้ง ซึ่งกลายเป็นตัวบรรจบของตัวอักษรไทยในปัจจุบัน

ต่อมามาในสมัยที่เริ่มมีโรงพิมพ์ใหม่ ๆ ตัวอักษรที่เป็นตัวลายมือก็ยังใช้กันอย่างกว้างขวางอยู่เอกสารทางราชการส่วนใหญ่ในสมัยนั้นก็เป็นลายมือแบบบรรจง หรือที่เรียกว่า ตัวอาลักษณ์ ในปัจจุบัน

ในปี พ.ศ.2362 ยอร์จ เอส. ฮัฟ ชาวอเมริกันได้คิดทำการหล่อตัวพิมพ์ภาษาไทยขึ้นเป็นครั้งแรกที่เมืองร่างกุ้ง ประเทศพม่า ตัวพิมพ์ภาษาไทยเข้ามาถึงประเทศไทยในปี พ.ศ. 2378 สมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยนายแพทย์แดน บีช แบรดลีย์ เดินทางไปนำมาจากสิงคโปร์ซึ่งนำมาจากเมืองกัลกัตตา ประเทศอินเดียอีกที ต่อมาในปี พ.ศ. 2384 ได้มีการออกแบบและหล่อตัวพิมพ์ขึ้นในประเทศไทยและมีหลักฐานการพิมพ์ด้วยตัวพิมพ์ในปี พ.ศ. 2385 ตัวพิมพ์นี้เรียกกันภายหลังว่า "ตัวเหลี่ยม" เป็นตัวพิมพ์ที่มีเส้นหนาบางเท่ากันตลอด และมีเพียงขนาดเดียว ตัวพิมพ์แบบนี้ได้รับการพัฒนาให้มีระเบียบสวยงามขึ้น และได้มีการออกแบบให้หลายขนาดขึ้นดังมีหลักฐานจากสิ่งพิมพ์ในปี 2409

นอกจากตัวพิมพ์ที่เน้นใช้ตัวพิมพ์ข้อความแล้ว ในราวปี พ.ศ. 2400 ได้เริ่มมีการออกแบบตัวอักษรในลักษณะประดิษฐ์เป็นลวดลายแบบต่าง ๆ เพื่อใช้ในการพิมพ์หัวเรื่องหรือพาดหัว ซึ่งถือว่าเป็นต้นกำเนิดของตัวพิมพ์แบบตัวประดิษฐ์ หรือบางครั้งก็เรียกว่า ตัวพิมพ์ตกแต่ง (Display Type) ขึ้นในประเทศไทย ส่วนตัวพิมพ์ที่เป็นตัวหนาเกิดขึ้นในช่วงหลังจากนั้นประมาณ 30-40 ปี เรียกว่า ตัวโป่งหนา

เท่าที่ผ่านมา ตัวพิมพ์ภาษาไทยจะมีเส้นหนาบางในตัวอักษรเท่ากัน ตลอดจนมาถึงปีอย่างไรก็ตาม ในสมัยพระวรวงศ์เธอ กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ ก่อนสมัยกรุงสุโขทัย 700 ปี พระองค์ทรงมีหนังสือซึ่งใช้ตัวอักษรลักษณะอื่นส่งไปยังมอญ พม่า ขอม เขมรมาร่วมงานลอบศักราชมาแล้ว อย่างไรก็ตาม ในสมัยพระวรวงศ์เธอ กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ ก่อนสมัยกรุงสุโขทัย 700 ปี พระองค์ทรงมีหนังสือซึ่งใช้ตัวอักษรลักษณะอื่นส่งไปยังมอญ พม่า ขอม เขมรมาร่วมงานลอบศักราชมาแล้ว อย่างไรก็ตาม ในสมัยพระวรวงศ์เธอ กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ ก่อนสมัยกรุงสุโขทัย 700 ปี พระองค์ทรงมีหนังสือซึ่งใช้ตัวอักษรลักษณะอื่นส่งไปยังมอญ พม่า ขอม เขมรมาร่วมงานลอบศักราชมาแล้ว พ.ศ.2457 มีการใช้ตัวพิมพ์ที่มีเส้นหนาบางไม่เท่ากันในตัวอักษรแต่ละตัว ตัวพิมพ์นี้เรียกว่า ตัวฝรั่งเศส เนื่องจากแม่ทองแดงที่ใช้หล่อตัวพิมพ์สั่งทำมาจากประเทศฝรั่งเศส ลักษณะตัวพิมพ์เหมือนการเขียนด้วยปากกาคอกแวง ตัวฝรั่งเศสถือเป็นการเปิดแนวทางใหม่ในการออกแบบตัวพิมพ์ และตัวฝรั่งเศสเองนับว่าเป็นตัวพิมพ์ที่ได้รับความนิยมและมีการนำมาใช้อย่างต่อเนื่องมาจนถึงในปัจจุบัน

การพัฒนาการออกแบบตัวพิมพ์มีความหลากหลายมากขึ้น รวมทั้งได้เกิดมีความนิยมในการใช้ตัวพิมพ์ขนาดใหญ่เพื่อใช้เป็นหัวเรื่องหรือพาดหัว

ในปี พ.ศ.2462 มีการใช้ตัวพิมพ์ขนาดใหญ่ เรียกว่า ตัวโป่งบาง สำหรับเป็นตัวพาดหัว และต่อมาในปี พ.ศ.2464 พบการใช้ตัวพิมพ์ซึ่งเวลาต่อมาเรียกว่า ตัวโป่งแซ ตามชื่อนายแซ ผู้แกะตัวพิมพ์ นอกจากนี้ยังมีพิมพ์ ชื่อ ตัวโป่งใหม่ ที่ดูมอมสูงกว่าและมีตัวพิมพ์ชื่อ ตัวโป่งไม้ เนื่องจากเกิดจากการแกะด้วยไม้ ตัวโป่งไม้ได้รับความนิยมในการใช้เป็นตัวพาดหัวหนังสือพิมพ์ในขณะนั้น ต่อมาได้มีการปรับปรุงขึ้นเป็นตัวพิมพ์ที่ได้รับความนิยม ชื่อ ตัวโป่งใหม่

การเรียงลงพิมพ์ในรูปแบบใหม่ซึ่งไม่ใช่การเรียงพิมพ์ทีละตัวอักษรด้วยมือ นั้นเริ่มต้นในปี พ.ศ.2500 โดยบริษัทโรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด ได้ร่วมมือกับบริษัทโมนोไทป์ (Monotype) ประเทศด้านแบบ ขนาด และความหนาบางของตัวพิมพ์

ในช่วงท้าย ๆ ของการใช้ตัวพิมพ์ที่หล่อจากตะกั่วนี้ ตัวพิมพ์ที่สำคัญเกิดขึ้นอีกตัวหนึ่ง คือ ตัวยูเนสโก (UNESCO) ซึ่งเป็นตัวพิมพ์ที่ศูนย์พัฒนาหนังสือแห่งโตเกียว (Tokyo Book Development Center) และองค์การยูเนสโก ร่วมกับผลิตตัวพิมพ์ที่ไม่ใช่ตัวโรมันขึ้น ในปี พ.ศ. 2505-2510 นับเป็นตัวพิมพ์สำคัญตัวสุดท้ายที่ใช้การหล่อโลหะและพิมพ์ในระบบเลตเตอร์เพรส

ช่วงหลังปี พ.ศ. 2500 เป็นต้นมา ในประเทศไทยเริ่มมีความนิยมใช้ระบบการพิมพ์ออฟเซต ซึ่งใช้ระบบเรียงพิมพ์ด้วยแสงที่ไม่ต้องใช้แม่พิมพ์โลหะเพิ่มมากขึ้น

ตัวพิมพ์ ที่เรียกว่า ตัวครุสกา เป็นตัวพิมพ์แรก ๆ ที่ใช้ในการพิมพ์ระบบออฟเซตระบบการเรียงพิมพ์ใหม่นี้ทำให้ประหยัดทั้งเวลา และงบประมาณที่ใช้ในการเรียงพิมพ์ อีกทั้งยังสามารถรองรับความหลากหลายของแบบตัวพิมพ์ได้ดีกว่าระบบเดิม ทำให้มีการออกแบบตัวพิมพ์แบบต่างๆ เพิ่มมากขึ้นและมีการนำเอาตัวพิมพ์ที่เป็นที่นิยมใช้ในอดีตกลับมาปรับปรุงใช้ใหม่

ในระหว่างปี พ.ศ.2535-2539 ราชบัณฑิตยสถานได้ดำเนินการให้มีการกำหนดหลักเกณฑ์โครงสร้างของตัวอักษรไทย เพื่อให้เป็นมาตรฐานในการออกแบบตัวอักษรและตัวพิมพ์

ต่อมาในปี พ.ศ.2541 ทางศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ หรือ เนคเทค (NECTEC) ได้ดำเนินการให้มีการออกแบบและผลิตแบบตัวพิมพ์ขึ้นให้เป็นของสาธารณะ เพื่อให้ทุกคนสามารถนำไปใช้งานได้

ตัวพิมพ์ที่ผลิตขึ้นมาใหม่นี้ เรียกว่า "ฟอนต์แห่งชาติ" ซึ่งมีตัวพิมพ์ให้เลือก 4 ชุด ดังนี้

1. ฟอนนรสีห์ (Norsl) เป็นแบบตัวพิมพ์ที่มีเส้นหนาบาง คล้ายการลากเส้นด้วยมือ
2. ฟอนต์ครุฑ (Garuda) เป็นแบบตัวพิมพ์ที่มีลักษณะคงที่
3. ฟอนตักนิรี (Kinnari) เป็นแบบตัวพิมพ์ที่มีลักษณะเส้นหนาบาง

4. ฟอนต์โลมา (Loma) เป็นแบบตัวพิมพ์ที่ใช้การลากเส้น แต่มีน้ำหนักเดียว ส่วนแผนแกรมสำหรับภาษาไทยนั้น มีตัวอย่างข้อความที่ใช้เป็นแบบทดสอบตัวพิมพ์ เช่น

เป็นมนุษย์สุดประเสริฐเลิศคุณค่า	กว่าบรรดาฝูงสัตว์เดรัจฉาน
จงฝ่าฟันพัฒนาวิชาการ	อย่าล้ำผลาญฤๅเช่นฆ่าปีศาจร
ไม่ถือโทษโกรธแข่งขัดฮึดฮัดด่า	หัดอภัยเหมือนกีฬาอัชฌาสัย
ปฏิบัติประพฤติปฏิภาณใจ	พูดจาให้จ๊ะ ๆ จ๋า ๆ น่าฟังเอยฯ

ประเภทตัวพิมพ์ในภาษาอังกฤษ (ตัวโรมัน)

ตัวอักษรที่ใช้เป็นตัวพิมพ์ในภาษาอังกฤษที่จริงแล้วคือ ตัวอักษรที่มีรากมาจากภาษาละตินที่ได้มีการพัฒนาคิดค้นแบบใหม่ ๆ ขึ้นตลอดระยะเวลาอันยาวนาน ในปัจจุบันมีแบบตัวอักษรที่ใช้เป็นตัวพิมพ์อยู่มากมายแทบจะนับไม่ถ้วน อย่างไรก็ตาม ประเภทของตัวพิมพ์เหล่านั้นสามารถนำมาจัดแบ่งเป็นหมวดหมู่ได้เป็นประเภทใหญ่ ๆ ดังนี้

1. ตัวพิมพ์แบบตัวคัดลายมือ (Text Letters or Blackletter Typefaces) เป็นตัวพิมพ์ที่มีลักษณะเหมือนตัวคัดลายมือหรือตัวพิมพ์ที่ดูเหมือนเขียนด้วยปากกาหรือปากกาคอแรงบางครั้งก็เรียกว่าตัวอักษรณ์ ส่วนใหญ่ก็มีลักษณะความหนาบางของเส้นตัวอักษรไม่เท่ากันตลอดทั้งตัวอักษร นิยมใช้ในการเรียงพิมพ์ข้อความสั้น ๆ และนิยมใช้ในงานออกแบบที่ต้องการให้ดูเก่าแก่หรือดูโบราณ ตัวพิมพ์แบบนี้ที่สำคัญ เช่น โรทันดา (Rotunda)

ภาพที่ 2 ตัวอย่างตัวพิมพ์แบบตัวคัดลายมือ ชื่อ Old English Text MT

2. ตัวพิมพ์แบบตัวเขียน (Script Cursive Typefaces) เป็นตัวพิมพ์ที่มีลักษณะเหมือนตัวลายมือเขียน คือ เป็นตัวพิมพ์ที่มีเส้นต่อเนื่องกันระหว่างแต่ละตัวส่วนใหญ่ก็มีลักษณะความหนาบางของเส้นตัวอักษรไม่เท่ากันตลอดทั้งตัวอักษร นิยมใช้ในการเรียงพิมพ์ข้อความสั้น ๆ เช่น บัตรเชิญ ตัวพิมพ์แบบนี้ที่สำคัญ เช่น โคโรเนต (Coronet)

ภาพที่ 3 ตัวอย่างตัวพิมพ์แบบเขียน ชื่อ Edwardian Script ITC

3. ตัวพิมพ์แบบเซอริฟ (Serif Typefaces) เป็นตัวพิมพ์ที่มีส่วนที่เป็นฐานหรือดิ่ง บางครั้งก็เรียกว่าตัวมีเชิงส่วนใหญ่มักมีลักษณะความหนาบางของเส้นตัวอักษรไม่เท่ากันตลอดทั้ง ตัวอักษรในอดีตนิยมใช้ในการเรียงพิมพ์ข้อความที่มีขนาดยาว ๆ เนื่องจากเชื่อว่าเป็นแบบตัวพิมพ์ ที่อ่านง่ายกว่าตัวอักษรที่ไม่มีฐานหรือดิ่ง ตัวพิมพ์แบบเซอริฟแบ่งเป็นประเภทย่อย ๆ ได้ ดังนี้

3.1 ตัวพิมพ์แบบโอลด์ (Old Style) เป็นตัวพิมพ์ที่มีส่วนที่เป็นมาตรฐานหรือดิ่งที่มี จุดเด่นที่เป็นเส้นทแยงของตัวอักษร โดยส่วนที่บางที่สุดจะเป็นมุมของตัวอักษร ไม่ใช่ส่วนบนหรือ ตัวอักษรแบบเซอริฟอื่น ๆ ตัวพิมพ์แบบนี้ที่สำคัญ เช่น การามอนด์ (Garamond) พาลาติโน (Palatino)

ภาพที่ 4 ตัวอย่างตัวพิมพ์ แบบเซอริฟ โอลด์ สไตร์ ชื่อ Garamond

3.2 ตัวพิมพ์แบบทรานสิชันแนล (Transitional) เป็นตัวพิมพ์ที่มีส่วนที่เป็นฐานหรือ ดิ่งที่มีจุดเด่นอยู่ที่ส่วนหนาบางมีความแตกต่างกันมากกว่าตัวพิมพ์แบบโอลด์สไตร์ บางครั้งเรียก ตัวพิมพ์แบบนี้ว่าตัวบาโรค (Baroque) ตัวพิมพ์แบบนี้ที่สำคัญ เช่น ไทมส์ นิว โรมัน (Times New Roman) และบาสเคอวิลล์ (Baskerville)

Typography

ภาพที่ 5 ตัวอย่างตัวพิมพ์แบบเซอริฟ ทรานสันทันแนล ชื่อ Baskerville Old Face

3.3 ตัวพิมพ์แบบสแลปเซอริฟ (Slab serif หรือ Square serif) เป็นตัวพิมพ์ที่มีส่วนที่เป็นฐานหรือดิ่งที่มีลักษณะเป็นสี่เหลี่ยม ส่วนใหญ่มักมีลักษณะความหนาบางของเส้นตัวอักษรไม่เท่ากันตลอดทั้งตัวอักษร ตัวอักษรประเภทนี้ได้รับการพัฒนาขึ้นครั้งแรกในประเทศอังกฤษในช่วงที่มีความนิยมศิลปวัฒนธรรมของประเทศอียิปต์ บางครั้งจึงมีการเรียกตัวอักษรประเภทนี้ว่า ตัวอียิปต์เตียน (Egyptian) หรือตัวแอนติคส์ (antiques) ตัวพิมพ์แบบนี้ที่สำคัญ เช่น คลาเรนดอน (Clarendon) ร็อคเวล (Rockwell) และคูเลีย (Courier)

Typography

ภาพที่ 6 ตัวอย่างตัวพิมพ์ แบบเซอริฟ สแควร์เซอริฟ ชื่อ Rockwell

3.4 ตัวพิมพ์แบบโมเดิร์น (Modern) เป็นตัวพิมพ์ที่มีส่วนเป็นฐานหรือดิ่งที่มีจุดเด่นอยู่ที่ส่วนที่หนาและบางมีความแตกต่างกันมากกว่าตัวแบบเซอริฟอื่น ๆ โดยส่วนที่เป็นเส้นแนวตั้งของตัวอักษรมักจะเป็นเส้นตรงและหนา ในขณะที่ส่วนที่เป็นฐานหรือดิ่งจะบางมาก ตัวพิมพ์แบบนี้ที่สำคัญ เช่น โบโดนี (Bodoni) และเซนจูรี สกูลบุ๊ก (Century Schoolbook)

Typography

ภาพที่ 7 ตัวอย่างตัวพิมพ์แบบเซอริฟ โมเดิร์น ชื่อ Bodoni MT

4. ตัวพิมพ์แบบแซนส์ เซอริฟ (Sans-serif Typefaces) เป็นตัวพิมพ์ไม่มีส่วนที่เป็นฐานหรือตั่งบางครั้งก็เรียกว่า ตัวไม่มีเชิง ส่วนใหญ่มักมีลักษณะความหนาของเส้นตัวอักษร ตัวพิมพ์ประเภทนี้มีความหนาของเส้นตัวอักษรไม่เท่ากันตลอดทั้งตัวอักษรจะเรียกว่า ตัวกอธิกส์ (Gothics) ในอดีตนิยมใช้ในการเรียงพิมพ์ข้อความพาดหัว ไม่ใช้กับข้อความที่มีขนาดยาว ๆ เนื่องจากเชื่อว่าเป็นแบบตัวพิมพ์ที่อ่านยากที่ตัวพิมพ์ที่มีฐานหรือตั่ง แต่เนื่องจากเทคโนโลยีที่ดีขึ้นทำให้เกิดความคมชัด จนในปัจจุบันสามารถนำใช้ได้ไม่แตกต่างกัน ตัวพิมพ์แบบนี้ที่สำคัญ เช่น เฮลเวติกา (Helvetica) เอเรียล (Arial) และยูนิเวิร์ส (Univers)

Typography

ภาพที่ 8 ตัวอย่างตัวพิมพ์ แบบแซนส์ เซอริฟ ชื่อ Helvetica

5. ตัวพิมพ์ตัวตกแต่ง (Display Typefaces) เป็นตัวพิมพ์ที่มีลักษณะพิเศษแตกต่างจากตัวอักษรที่เห็นกันบ่อย ๆ มีรูปแบบการใช้งานเพื่อการตกแต่งโดยเฉพาะ และไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้พิมพ์เป็นข้อความ ดังนั้นจึงนิยมใช้กับข้อความสั้น ๆ ที่เป็นพาดหัวหรือหัวเรื่องเพื่อเรียกร้องความสนใจนอกจากตัวพิมพ์ประเภทนี้ที่จะได้รับการออกแบบให้มีลักษณะแปลกตาแล้ว บางครั้งยังมีการนำภาพ เช่น ภาพคน ภาพสัตว์ เข้ามาประกอบเป็นส่วนหนึ่งของตัวพิมพ์อีกด้วย

Typography

ภาพที่ 9 ตัวอย่างตัวพิมพ์ แบบตัวตกแต่ง ชื่อ Bauhaus 93

ประเภทตัวพิมพ์ในภาษาไทย

ราชบัณฑิตยสถานได้แบ่งรูปแบบของตัวอักษรไว้เป็น 3 แบบ ดังนี้

1. ตัวแบบหลัก หมายถึง แบบตัวอักษรที่ถูกต้องสมบูรณ์ตามหลักเกณฑ์มาตรฐานที่ราชบัณฑิตยสถานได้กำหนดไว้

2. ตัวแบบเลือก หมายถึง แบบตัวอักษรที่มีความแตกต่างไปจากหลักเกณฑ์มาตรฐานที่ราชบัณฑิตยสถานได้กำหนดไว้บ้าง แต่ก็ยังเป็นแบบที่นิยมใช้และถือว่าถูกต้องเช่นกัน

3. ตัวแบบแปร หมายถึง แบบตัวอักษรที่เป็นที่นิยมใช้ แต่มีความแตกต่าง และไม่จัดให้เข้ากับหลักเกณฑ์มาตรฐานที่ราชบัณฑิตยสถานได้กำหนดไว้ เช่น ตัวพิมพ์ตกแต่งต่าง ๆ

ส่วนศาสตราจารย์กำธร สติรกุล ได้แบ่งแบบตัวพิมพ์ไทยเฉพาะที่เป็นตัวพิมพ์เนื้อเรื่องออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

4. แบบตัวเหลี่ยม หมายถึง แบบตัวอักษรที่มีเส้นหนาบางเสมอกันตลอดทั้งตัวมีเส้นนอนด้านบนตัวอักษรหักเป็นเหลี่ยม

5. แบบตัวธรรมดา หมายถึง แบบตัวอักษรที่มีเส้นหนาบางเสมอกันตลอดทั้งตัวมีเส้นนอนด้านบนตัวอักษรเป็นเส้นโค้ง

6. แบบตัวฝรั่งเศษ หมายถึง แบบตัวอักษรที่มีเส้นหนาบางไม่เท่ากันตลอดทั้งตัวและมีความหนาและดำกว่าตัวแบบเหลี่ยมและตัวธรรมดา

อย่างไรก็ตาม การแบ่งแบบตัวอักษรให้ครอบคลุมตัวพิมพ์ทั้งหมดที่เป็นที่นิยมใช้กันในประเทศไทยนั้น อาจจะสามารถใช้การเทียบกับเกณฑ์การแบ่งประเภทของตัวพิมพ์ภาษาอังกฤษ (โรมัน) โดยแบ่งออกเป็นประเภทใหญ่ ๆ 5 ประเภท และแต่ละประเภทแบ่งย่อยเป็นแบบตัวที่มีเส้นตัวอักษรเท่ากันและไม่เท่ากัน ดังนี้

7. ตัวอักษรณ์ หมายถึง เป็นตัวพิมพ์ที่มีลักษณะเหมือนตัวคัดลายมือหรือตัวพิมพ์ที่ดูเหมือนเขียนด้วยปากกาหรือคอตีแรงนิยมใช้ในการเรียงพิมพ์ข้อความสั้น ๆ และต้องการให้ดูเก่าแก่โบราณ เช่น ประกาศนียบัตร แบ่งออกได้เป็น

7.1 ตัวอักษรมีเส้นตัวอักษรเท่ากัน

7.2 ตัวอักษรมีเส้นตัวอักษรไม่เท่ากัน

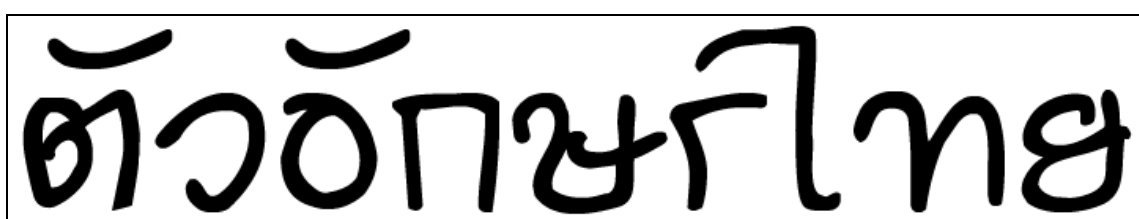

ภาพที่ 10 ตัวอย่างตัวพิมพ์ แบบตัวอักษรมีเส้นตัวอักษรเท่ากัน ชื่อ DSE MonTaNa

8. ตัวพิมพ์แบบเขียน หมายถึง เป็นตัวพิมพ์ที่มีลักษณะเหมือนตัวลายมือเขียนนิยมใช้ในการเรียงพิมพ์ข้อความสั้น ๆ เช่น บัตรเชิญ แบ่งออกได้เป็น

8.1 ตัวพิมพ์แบบเขียนที่มีเส้นตัวอักษรเท่ากัน

8.2 ตัวพิมพ์แบบเขียนที่มีเส้นตัวอักษรไม่เท่ากัน

ภาพที่ 11 ตัวอย่างตัวพิมพ์แบบเขียน ชื่อ DSE FreeHand

9. ตัวพิมพ์แบบมีหัว หมายถึง ตัวพิมพ์แบบที่มีหัวเป็นวงกลมที่ใช้เป็นตัวข้อความเนื้อเรื่อง เป็นแบบที่อ่านได้ง่ายที่สุด จึงนิยมใช้กับการพิมพ์ข้อความขนาดยาว ๆ แบ่งออกเป็น

9.1 ตัวพิมพ์แบบที่มีเส้นอักษรเท่ากัน

9.2 ตัวพิมพ์แบบมีหัวที่มีเส้นตัวอักษรไม่เท่ากัน

ตัวอย่างตัวพิมพ์แบบมีหัว ชื่อ DSE Kamon

ภาพที่ 12 ตัวอย่างตัวพิมพ์แบบมีหัว ชื่อ DSE Kamon

10. ตัวพิมพ์แบบไม่มีหัวหรือหัวปาด หมายถึง ตัวพิมพ์ที่มีหัวเป็นจอยเหมือนถูกปาดออก แบ่งออกได้เป็น

10.1 ตัวพิมพ์แบบไม่มีหัวหรือหัวปาดที่มีเส้นตัวอักษรเท่ากัน

10.2 ตัวพิมพ์แบบไม่มีหัวหรือหัวปาดที่มีเส้นตัวอักษรไม่เท่ากัน

ตัวอย่างตัวพิมพ์แบบไม่มีหัว ชื่อ DSE Single

ภาพที่ 13 ตัวอย่างตัวพิมพ์ แบบไม่มีหัว ชื่อ DSE Single

11. ตัวพิมพ์แบบตัวตกแต่ง หมายถึง ตัวพิมพ์แบบที่ได้รับการออกแบบให้มีลักษณะแปลงออกไปเป็นพิเศษ มักจะใช้กับข้อความสั้น ๆ เช่น พาดหัว หรือใช้เพื่อเน้นหรือสร้างความโดดเด่น ตัวพิมพ์แบบตัวตกแต่งสามารถบ่งบอกบุคลิกภาพของผลงานออกแบบได้ดี แต่มักไม่ใช้เป็นตัวเนื้อเรื่อง เพราะอ่านค่อนข้างยาก แบ่งออกได้เป็น

11.1 ตัวพิมพ์แบบตกแต่งที่มีเส้นตัวอักษรไม่เท่ากัน

11.2 ตัวพิมพ์แบบตัวตกแต่งที่มีเส้นตัวอักษรไม่เท่ากัน

ตัวอักษรไทย

ภาพที่ 14 ตัวอย่างตัวพิมพ์แบบตัวตกแต่ง ชื่อ DSE PraDiPat

สกุลตัวพิมพ์ (Family of Type)

ตัวอักษรที่ได้รับการออกแบบขึ้นมาเพื่อใช้เป็นตัวพิมพ์นั้น เมื่อแรกเริ่มตัวพิมพ์ 1 แบบ จะมีเพียง 1 ลักษณะเช่น เป็นตัวอักษรที่มีความหมายของเส้นขนาดบาง ขนาดกลาง หรือขนาดหนา อย่างใดอย่างหนึ่ง

ต่อมาเมื่อมีการออกแบบตัวพิมพ์เพื่อใช้ในสิ่งพิมพ์มากขึ้น นอกจากจะมีการออกแบบตัวอักษรหลายแบบมากขึ้นแล้ว ยังมีขยายลักษณะของตัวอักษรแต่ละแบบเพิ่มเติมขึ้นเป็นหลายลักษณะ เพื่อให้เหมาะสมกับลักษณะการใช้งานมากขึ้นเช่น ตัวอักษร 1 ตัวอาจจะมีทั้งที่มีความหนาของเส้นขนาดหนา ขนาดกลาง ขนาดบาง ตัวเอน ตัวบีบ ตัวขยาย เป็นต้น

ตัวพิมพ์หรือที่เรียกว่าฟอนต์นั้น หากได้รับการออกแบบให้มีลักษณะมากกว่า 4 ลักษณะ เช่น ตัวธรรมดา ตัวหนา ตัวเอน และตัวหนาเอน จะเรียกว่า ไทป์เฟซ (Typeface) การที่ตัวอักษร 1 แบบได้รับการออกแบบให้มีหลายลักษณะนี้ ทำให้เกิดเป็นสกุลตัวพิมพ์ที่มีชื่อเดียวกันแต่มีคำพ้องเพื่อบอกลักษณะที่แตกต่างกัน ตัวพิมพ์บางสกุลก็มีตัวอักษรเพียงไม่กี่ลักษณะ แต่บางสกุลก็มีตัวอักษรหลายสิบลักษณะ อย่างไรก็ตาม ลักษณะที่เป็นที่ยอมรับกันเป็นสากล สามารถนำมาจำแนกได้ดังนี้

1. ตัวเส้นหนา (Bold Boldface) เป็นตัวพิมพ์ที่มีเส้นหนา จะทำให้งานออกแบบดูมีน้ำหนักและความหนาแน่น มักนิยมใช้ในการพิมพ์หัวเรื่อง หรือข้อความจำนวนไม่มากนัก นอกจากนี้ยังมีตัวเส้นหนามาก (Extrabold Face) ตัวเส้นหนาพิเศษ (Ultrabold Face) มีความหนาของเส้นเพิ่มขึ้นจากตัวเส้นหนาตามลำดับ ส่วนตัวเส้นกึ่งหนา (Semi Bold) เป็นตัวพิมพ์ที่มีเส้นหนาน้อยกว่าตัวเส้นหนา แต่มากกว่าตัวเส้นหนัก

2. ตัวเส้นหนัก (Medium Face) เป็นตัวพิมพ์ที่มีเส้นหนาน้อยกว่าตัวเส้นหนา มีลักษณะและความนิยมในการนำไปใช้เช่นเดียวกับตัวเส้นหนา แต่เมื่อนำไปใช้แล้วจะได้ภาพรวมของงานออกแบบที่มีน้ำหนักเบาลงกว่าการใช้ตัวเส้นหนา

3. ตัวพิมพ์เนื้อเรื่อง (Book Face) หรือตัวปกติ (Normal Face) เป็นตัวพิมพ์ที่มีเส้นหนาแน่นกว่าตัวเส้นหนัก คือ มีขนาดเส้นปานกลางที่ทำให้ง่ายต่อการอ่านจึงเหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการพิมพ์ข้อความจำนวนมากเป็นลักษณะตัวพิมพ์ที่ใช้กันมากที่สุด

4. ตัวเส้นบาง (Light, Lightface) และตัวเส้นบางมาก (Extralight Face) เป็นตัวพิมพ์ที่มีเส้นบางกว่าตัวพิมพ์เนื้อเรื่อง ทำให้งานออกแบบดูมีน้ำหนักเบาและความหนาแน่นน้อย นอกจากนี้ยังมีตัวเส้นบางพิเศษ (Ultra light face) ซึ่งมีความบางของเส้นลดลงจากตัวเส้นบางตามลำดับ ตัวเส้นกึ่งบาง (Semi light face) เป็นตัวพิมพ์ที่มีเส้นบางน้อยกว่าตัวพิมพ์เนื้อเรื่องแต่มากกว่าตัวเส้นบาง

5. ตัวเอน (Italic, oblique) เป็นตัวพิมพ์ที่ไม่ได้ตั้งตรง แต่เอนไปทางขวาทำให้งานออกแบบดูดีมีลักษณะที่ดูนุ่มนวล และแม้จะนำไปใช้พิมพ์ข้อความจำนวนมากก็ไม่ทำให้ยากต่อการอ่าน ตัวเอนนี้จะมีทั้งตัวเส้นหนัก ตัวพิมพ์เนื้อเรื่อง ตัวเส้นบาง ฯลฯ

6. ตัวโย้ (Backslant oblique) เป็นตัวพิมพ์ที่ไม่ได้ตั้งตรงแต่เอนไปทางซ้าย ส่วนใหญ่แล้วจะไม่ค่อยนิยมใช้โดย เฉพาะกับการใช้พิมพ์ข้อความจำนวนมาก เพราะขัดกับธรรมชาติของการอ่าน จึงเหมาะที่จะใช้การเน้นคำสั้น ๆ ตัวโย้จะมีทั้งตัวเส้นหนัก ตัวพิมพ์เนื้อเรื่อง ตัวเส้นบาง ฯลฯ

7. ตัวแคบ (Condensed face) เป็นตัวพิมพ์ที่มีการบีบในแนวนอน ทำให้ดูตัวอักษรแต่ละตัวมีความกว้างน้อยกว่าปกติ ซึ่งตัวแคบนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้กับตัวอักษรทุกลักษณะ ไม่ว่าจะเป็นตัวเส้นหนัก ตัวพิมพ์เนื้อเรื่อง ตัวเส้นบาง ฯลฯ นอกจากนี้ยังมีตัวแคบมาก (Extra Condensed Face) ที่บีบให้ตัวอักษรดูแคบผิดปกติลงไปอีก

8. ตัวกว้าง (Extended Face) เป็นตัวพิมพ์ที่มีการบีบในแนวแนวนอน ทำให้ดูตัวอักษรแต่ละตัวมีความกว้างมากกว่าปกติ ซึ่งตัวกว้างนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้กับตัวอักษรทุกลักษณะเช่นเดียวกับตัวแคบ ไม่ว่าจะเป็นตัวเส้นหนัก ตัวพิมพ์เนื้อเรื่อง ตัวเส้นบาง ฯลฯ นอกจากนี้ยังมีตัวแคบมาก (Extra Extended Face) ขยายให้ตัวอักษรดูกว้างผิดปกติขึ้นไปอีก

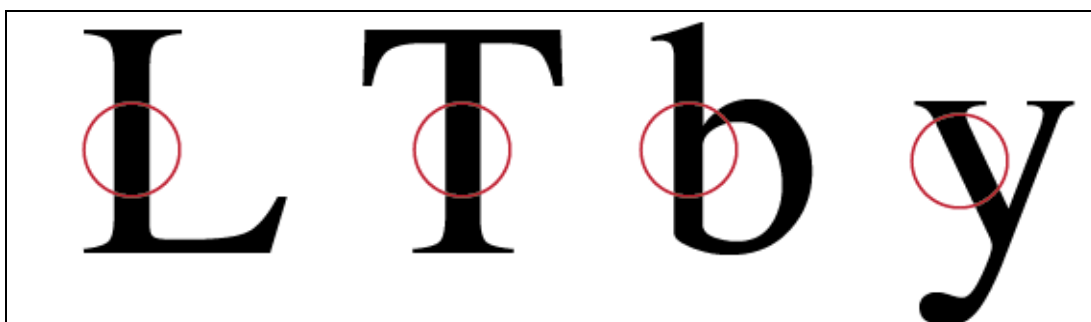

ภาพที่ 15 ตัวอย่างสกุลตัวพิมพ์ ชื่อ Helvetica Neue ที่มีตัวพิมพ์หลาย ๆ ลักษณะ

โครงสร้างตัวพิมพ์

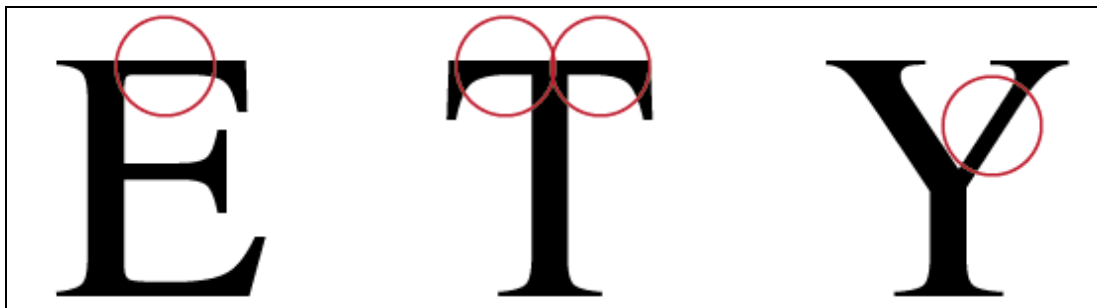
1. ส่วนต่าง ๆ และโครงสร้างของตัวพิมพ์ภาษาอังกฤษ (โรมัน) ตัวพิมพ์ภาษาอังกฤษ (โรมัน) จะมีส่วนที่สำคัญ ดังนี้

1.1 เส้นลำตัว (Stem) หมายถึง เส้นหลักทางตั้งหรือทางเฉียงของตัวพิมพ์

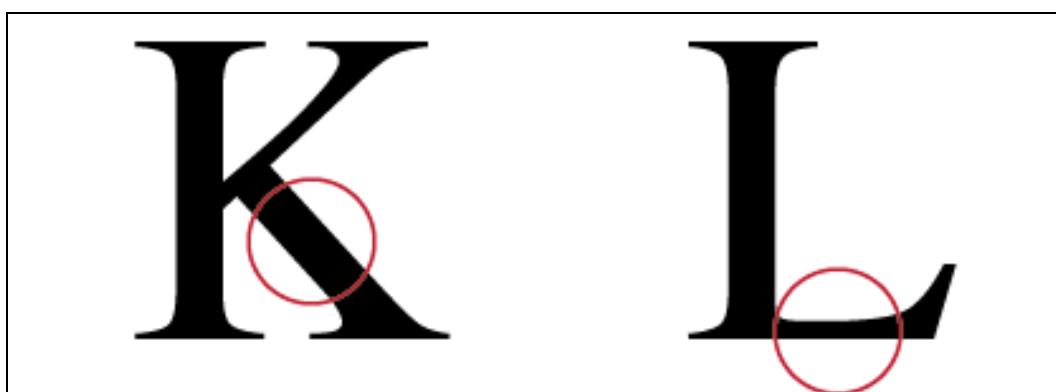
ภาพที่ 16 ส่วนของตัวพิมพ์ ที่เรียกว่า เส้นลำตัว

1.2 แขน (Arm) หมายถึง เส้นสั้น ๆ ที่แยกจากเส้นลำตัวของตัวพิมพ์ทางด้านบน

ภาพที่ 17 ส่วนของตัวพิมพ์ที่เรียกว่า แขน

1.3 ขา (Leg) หมายถึง เส้นสั้น ๆ ที่แยกจากเส้นลำตัวของตัวพิมพ์ด้านล่าง

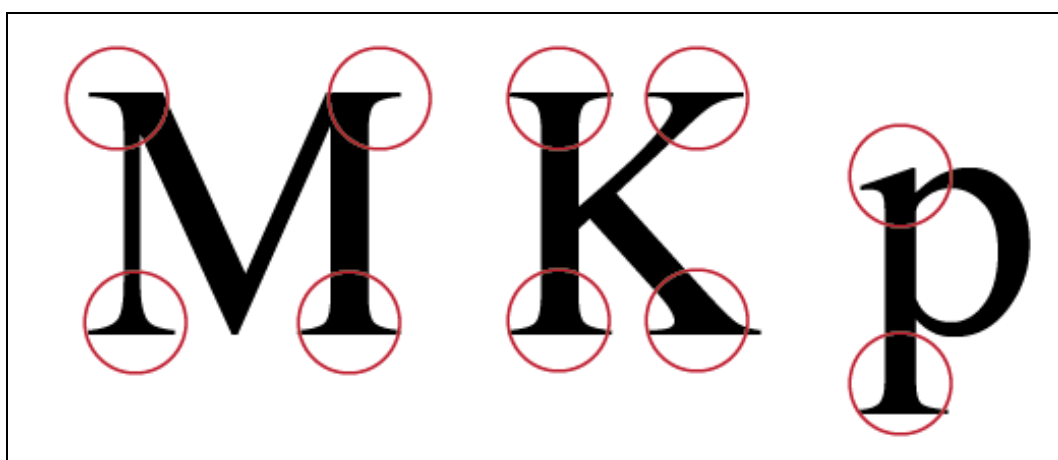
ภาพที่ 18 ส่วนของตัวพิมพ์ที่เรียกว่า ขา

1.4 ปลายแหลมบน (Apex) หมายถึง ส่วนแหลมด้านบนที่เกิดจากการมาเจอกันของเส้นเฉียง 2 เส้นของตัวพิมพ์ ส่วนปลายแหลม (Vertex) หมายถึง ส่วนแหลมด้านล่างที่เกิดจากการมาเจอกันของเส้นเฉียง 2 เส้นของตัวพิมพ์

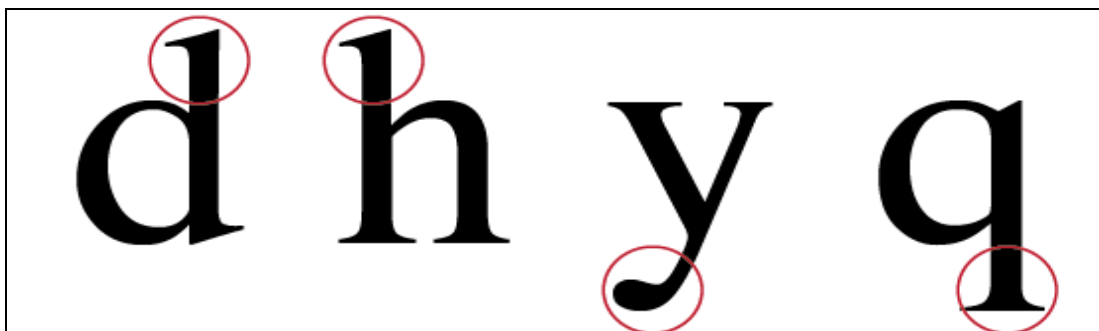
ภาพที่ 19 ส่วนของตัวพิมพ์ที่เรียกว่า ปลายแหลมและปลายแหลมบน

1.5 เซอร์ฟ (Serif) หมายถึง เส้นดิ่งที่ปลายเส้นของตัวพิมพ์

ภาพที่ 20 ส่วนของตัวพิมพ์ที่เรียกว่า เซอร์ฟ

1.6 เส้นหางบน (Ascender) หมายถึง ส่วนเส้นลำตัวที่ยื่นขึ้นบน ส่วนหางล่าง (Descender) หมายถึง ส่วนเส้นลำตัวที่ยื่นลงข้างล่าง

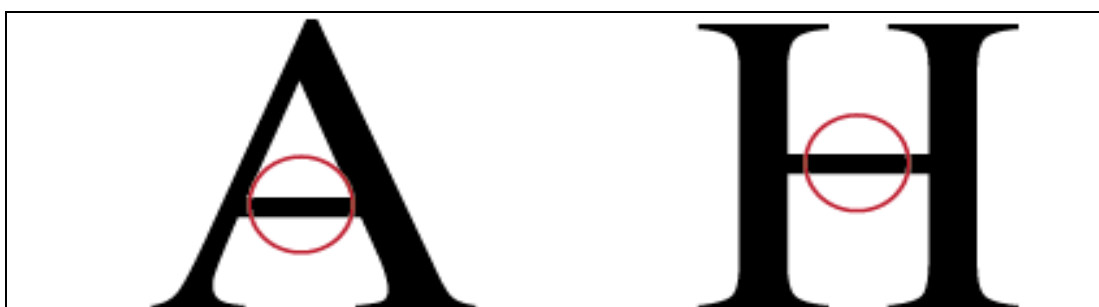
ภาพที่ 21 ส่วนของตัวพิมพ์ที่เรียกว่า เส้นหางบนและหางล่าง

1.7 แอ่ง (Counter) หมายถึง ที่ว่างตัวอักษรไม่ว่าจะเป็นที่ว่างที่ถูกปิดล้อมโดยรอบ เช่น P หรือถูกปิดล้อมบางส่วน เช่น C

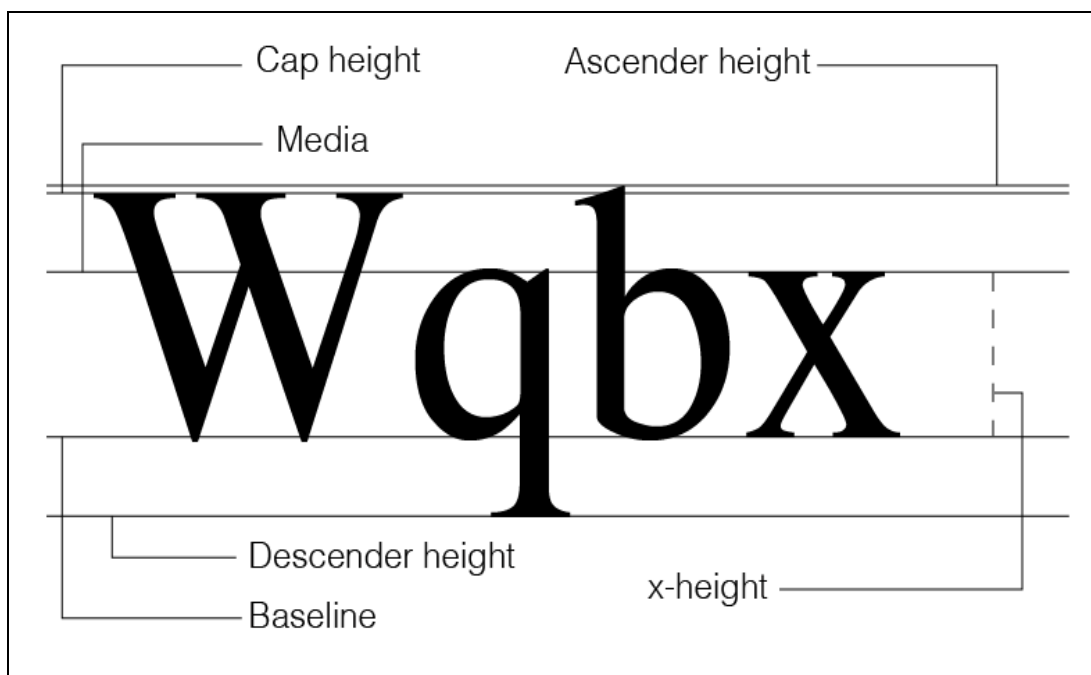
ภาพที่ 22 ส่วนของพิมพ์ที่เรียกว่า แอ่ง

1.8 คลอส บาร์ (Cross bar) หมายถึงเส้นขวางในแนวนอนซึ่งเชื่อมเส้นลำตัวสองเส้น

ภาพที่ 23 ส่วนของตัวพิมพ์ที่เรียกว่า คลอส บาร์

ส่วนโครงสร้างของตัวพิมพ์ที่เป็นตัวอักษรโรมัน มีการกำหนดเส้นและส่วนต่างๆ ของโครงสร้างสำคัญ ๆ ของตัวพิมพ์ ดังนี้

ภาพที่ 24 เส้นสำคัญต่าง ๆ ที่แสดงโครงสร้างตัวพิมพ์

5.2 เส้นฐาน (Baseline) เป็นเส้นสมมุติเพื่อใช้เป็นแนวฐานของตัวพิมพ์เหมือนกันเป็นเส้น ระดับสำหรับตัวพิมพ์ทุกตัวที่อยู่ในบรรทัดเดียวกัน

5.3 มีเดียน (Median) เป็นเส้นสมมุติที่กำหนดความสูงตัวพิมพ์ที่เป็นตัวตาม

5.4 ความสูงเอ็กซ์ (X-height) เป็นขนาดความสูงของตัวพิมพ์ที่เป็นตัวตาม ซึ่งเป็นระยะระหว่างเส้นฐานและมีเดียน

5.5 แคป ไฮท์ (Cap height) เป็นเส้นสมมุติที่กำหนดความสูงตัวพิมพ์ที่เป็นตัวนำ

5.6 ความสูงเส้นหางบน (Ascender height) เป็นเส้นสมมุติที่กำหนดความสูงของเส้นหางบน

5.7 ความสูงหางล่าง (Descender height) เป็นเส้นสมมุติที่กำหนดความสูงของหางล่าง

ส่วนต่าง ๆ และโครงสร้างตัวพิมพ์ภาษาไทย

ราชบัณฑิตยสถานได้กำหนดมาตรฐานโครงสร้างตัวพิมพ์ภาษาไทย ให้มีรูปแบบโครงสร้างอยู่ในกรอบสี่เหลี่ยม ภายในเส้นสมมุติ ได้แก่ เส้นกรอบบน เส้นกรอบล่าง เส้นกรอบหน้า และเส้นกรอบหลัง

ในส่วนที่เป็นความสูงของตัวพิมพ์ จะแบ่งด้วยเส้นจากบนลงล่างคือ เส้นกรอบบน เส้นชานบน เส้นวรรณยุกต์ เส้นเหนือสระบน เส้นใต้สระบน เส้นหลัก เส้นฐาน เส้นสระล่าง เส้นชานล่าง และเส้นกรอบล่าง โดยแบ่งย่อยเป็นช่วง ๆ เท่า ๆ กัน

ตารางที่ 1 ส่วนต่าง ๆ และโครงสร้างตัวพิมพ์ไทย

จาก	ขึ้นไปถึง	จำนวนช่วง
เส้นฐาน	เส้นหลัก	8 (ช่วง ร 1 – ร 8) (ช่วงลำตัวหลัก)
เส้นหลัก	เส้นใต้สระบน	1 (ช่วงว่างสระบน)
เส้นใต้สระบน	เส้นเหนือสระบน	3 (ช่วง ร 10 – ร 12) (ช่วงสระบน)
เส้นเหนือสระบน	เส้นวรรณยุกต์	1 (ช่วงวรรณยุกต์)
เส้นวรรณยุกต์	เส้นชานบน	3 (ช่วง ร 14 - ร 16) (ช่วงวรรณยุกต์)
เส้นชานบน	เส้นกรอบบน	3 (ช่วง ร 14 – ร 16) (ช่วงวรรณยุกต์)
เส้นชานบน	เส้นกรอบบน	1 (ช่วงชานบน)
เส้นฐาน	เส้นสระล่าง	1 (ช่วงว่างสระล่าง)
เส้นสระล่าง	เส้นชานล่าง	4 (ช่วง ร 2 – ร 5) (ช่วงสระล่าง)
เส้นชานล่าง	เส้นกรอบล่าง	1 (ช่วงชานล่าง)

ในช่วงที่เป็นความกว้างของตัวพิมพ์ จึงแบ่งด้วยเส้นจากซ้ายไปขวา คือ เส้นกรอบหน้า เส้นชานหน้า เส้นชานหลัง เส้นกรอบหลัง โดยแบ่งย่อยเป็นช่วง ๆ เท่า ๆ กัน แต่สำหรับบางตัวอักษร ช่วงย่อยนี้อาจจะไม่เท่ากัน เช่น ร มี 4 ช่วงย่อยเท่ากันกับอีก 1 ช่วงย่อยที่เล็กกว่า เป็นต้น สำหรับการแบ่งความกว้างตัวอักษร มีดังนี้

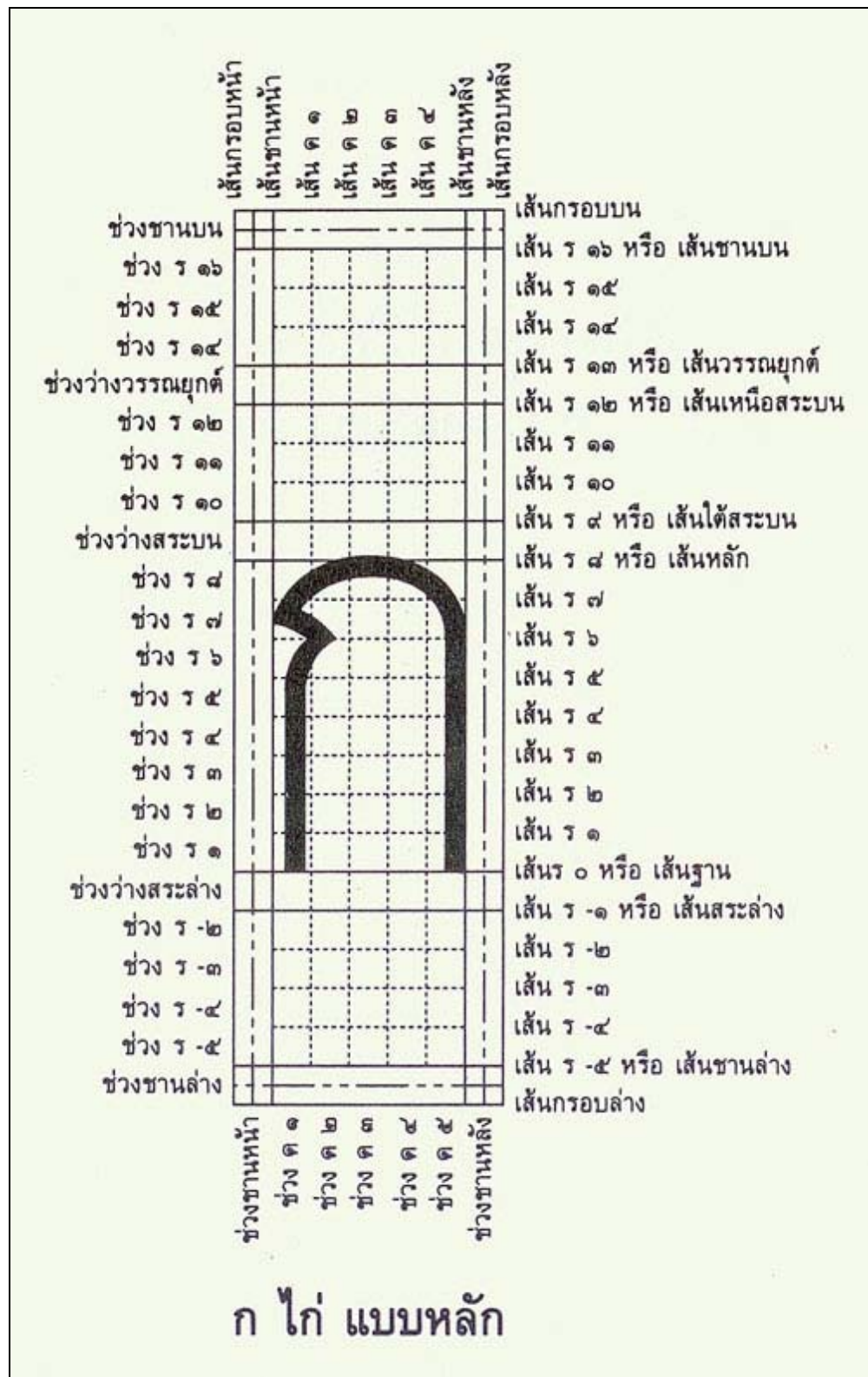
ตารางที่ 2 ส่วนต่าง ๆ และความกว้างของตัวพิมพ์ไทย

จาก	ขึ้นไปถึง	จำนวนช่วง
เส้นกรอบหน้า	เส้นชานหน้า	1 (ช่วงชานหน้า)
เส้นชานหน้า	เส้นชานหลัง	(ช่วงครึ่งหน้า + ช่วงครึ่งหลัง)*
เส้นชานหลัง	เส้นกรอบหลัง	1 (ช่วงชานหลัง)

* ขึ้นอยู่กับความกว้างของตัวอักษร เช่น 2 (ช่วง ค 1 – ค 2) สำหรับสระ เอ4 (ช่วง ค 1 – ค 4)

สำหรับ ข 9 (ช่วง ค 1 – ค 9) สำหรับ ญ เป็นต้น*

สำหรับรายละเอียดของตัวอักษรแต่ละตัวนั้น สามารถค้นหาได้จากหนังสือมาตรฐาน
โครงสร้างตัวอักษรภาษาไทยของราชบัณฑิตยสถาน

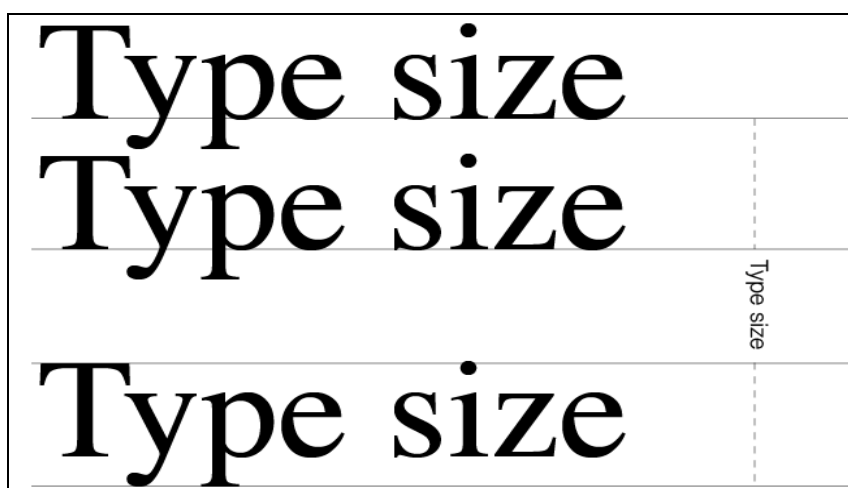
ภาพที่ 25 โครงสร้างตัวพิมพ์ภาษาไทย

การวัดตัวพิมพ์

แนวคิดเรื่องหน่วยการวัดตัวพิมพ์เป็นพอยต์ (Point) เริ่มขึ้นในประเทศฝรั่งเศสในปี ค.ศ.1775 โดยฟร็องซัวส์-แอมบรอซ ดิโดต์ (Francoiss-Ambroise Didot) เป็นผู้เสนอแนวคิดให้ใช้ มาตรฐาน 1 ดิโดต์เท่ากับ $1/72$ นิ้ว ของฝรั่งเศส ซึ่งเท่ากับ 0.0148 นิ้วต่อมาสมาคมผู้ผลิตตัวพิมพ์ แห่งสหรัฐอเมริกา (Type Founders Association of the United State of America) ได้กำหนด มาตรฐานการวัดตัวอักษรในปี ค.ศ.1886 โดยให้วัดเป็นพอยต์ และ 1 พอยต์ เท่ากับ 0.013837 นิ้ว หรือ 0.35136 มิลลิเมตร

ในปัจจุบัน ระบบการพิมพ์เชิงตัวเลข และการแสดงผลในหน้าจอคอมพิวเตอร์ด้วย โปรแกรมสำเร็จรูปที่ใช้สำหรับการจัดหน้าสิ่งพิมพ์ใช้ 1 พอยต์เท่ากับ $1/72$ นิ้ว หรือ 0.3527 มิลลิเมตร แม้ว่าจะมีความแตกต่างกันเล็กน้อยในรายละเอียดของตัวเลข แต่แนวความคิดในการ กำหนดหน่วยวัดตัวอักษรนั้นเป็นแนวทางเดียวกัน คือ 1 พอยต์เท่ากับ $1/72$ นิ้ว นอกจากพอยต์ แล้ว หน่วยวัดที่ใช้กันอยู่คือ ไพก้า (Pica) ซึ่งอันที่จริงแล้วเป็นหน่วยวัดที่มีมาก่อนพอยต์ โดย 1 ไพก้า เท่ากับ $1/12$ นิ้ว ดังนั้น 1 ไพก้า จึงเท่ากับ 6 พอยต์

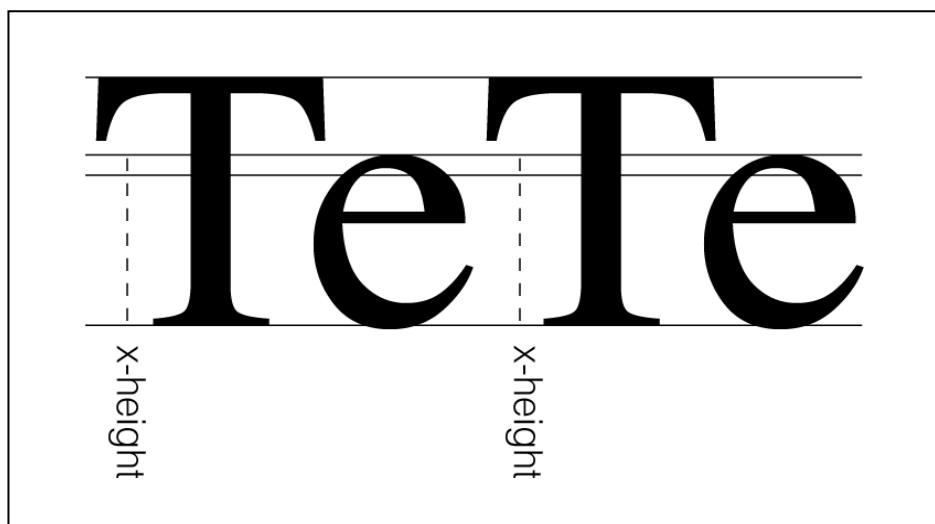
สำหรับการวัดตัวพิมพ์ด้วยหน่วยการวัดพอยต์นั้นอันที่จริงแล้วจะต้องวัดระยะห่าง ระหว่างเส้นฐานของตัวพิมพ์ขนาดเดียวกันที่เรียงต่อกันเป็น 2 บรรทัด โดยไม่มีช่องว่างระหว่าง บรรทัด

ภาพที่ 26 การวัดขนาดตัวพิมพ์ซึ่งทำได้ทั้งสองลักษณะ

อย่างไรก็ตาม การวัดในลักษณะนี้อาจจะไม่สะดวกเนื่องจากจะต้องมีตัวพิมพ์ 2 บรรทัด และความไม่แน่ใจว่าบรรทัดทั้งสองมีช่องว่างระหว่างบรรทัดเพิ่มจากปกติหรือไม่ ดังนั้นจึงนิยมวัดขนาดตัวพิมพ์ด้วยการวัดจากจุดสูงสุดของเส้นหางบน ไปถึงจุดต่ำสุดของหางล่างซึ่งก็จะได้ค่าขนาดของตัวพิมพ์เช่นกัน

ในการใช้ตัวพิมพ์ในงานออกแบบ จะพบว่าพิมพ์ที่มีขนาดพออดีียวกันบางครั้งจะดูมีขนาดใหญ่แตกต่างกัน ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่าแบบของตัวพิมพ์แต่ละแบบนั้นมีสัดส่วนระหว่างความสูงเอ็กซ์ ความสูงเส้นหางบน และความสูงเส้นหางบน และความสูงหางล่าง แตกต่างกัน ตัวพิมพ์ที่มีความสูงเอ็กซ์มากเมื่อเทียบกับความสูงเส้นหางบน และความสูงหางล่างจะดูแล้วมีขนาดใหญ่กว่าตัวพิมพ์ที่มีความสูงเอ็กซ์น้อยกว่าเมื่อเทียบกับความสูงเส้นหางบน และความสูงหางล่าง ในการเลือกใช้ตัวพิมพ์ในการออกแบบสิ่งพิมพ์จึงควรพิจารณาถึงความเหมาะสมด้วย เช่น หากต้องการให้สิ่งพิมพ์ดูมีน้ำหนัก ใช้ตัวพิมพ์ขนาดเล็กแต่อ่านง่ายเพื่อประหยัดเนื้อที่ ก็ควรเลือกตัวพิมพ์ที่มีความสูงเอ็กซ์มากเมื่อเทียบกับความสูงเส้นหางบน และความสูงหางล่าง ในทางตรงข้าม หากต้องการให้สิ่งพิมพ์ดูโปร่ง อ่านสบาย ๆ หรือดูหรู ก็ควรเลือกตัวพิมพ์ที่มีความสูงเอ็กซ์น้อยเมื่อเทียบกับความสูง เส้นหางบนและความสูงหางล่าง

ภาพที่ 27 ตัวพิมพ์ทั้งสองมีขนาดพออดีียวกันแต่ตัวพิมพ์ทางซ้ายดูมีขนาดใหญ่กว่า

ตัวพิมพ์ทั้งสองมีขนาดพออดีียวกันแต่ตัวพิมพ์ทางซ้ายดูมีขนาดใหญ่กว่า ทั้งนี้เพราะความสูงเอ็กซ์ของตัวพิมพ์ทางซ้ายมากกว่าของตัวพิมพ์ทางขวา

พื้นที่ว่าง

1. ช่องไฟ (Letter Space, Character Space) หมายถึง ที่ว่างระหว่างตัวอักษรแต่ละตัวซึ่งสามารถจัดเรียงให้ใกล้หรือห่างกันด้วยการจัดช่องไฟหรือการแทรกช่องไฟ (Letter Spacing, Character Spacing) ซึ่งบางครั้งก็เรียกว่า เทรคกิ้ง (Tracking) การจัดช่องไฟมีความสำคัญอย่างยิ่งในการออกแบบหนังสือพิมพ์ เนื่องจากในการจัดทำหนังสือพิมพ์นั้นต้องรีบเร่งดำเนินการให้เสร็จในกำหนดเวลาอันรวดเร็ว ทำให้ไม่สามารถแก้ไขความสั้นยาวของเนื้อความเป็นข้อผิดพลาดได้ทัน ในกำหนดเวลาอันรวดเร็ว ทำให้ไม่สามารถแก้ไขความสั้นยาวของเนื้อความเป็นข้อผิดพลาดได้ทัน พื้นที่หน้ากระดาษที่มีอยู่ จึงต้องแก้ไขด้วยการปรับช่องไฟให้กว้างหรือห่างกว่าปกติเมื่อมีข้อความที่สั้น หรือปรับช่องไฟให้แคบหรือใกล้กว่าปกติเมื่อมีข้อความที่ยาววิธีการนี้จะช่วยไม่ให้เกิดการจัดเรียงข้อความที่ไม่พึงประสงค์ต่าง ๆ เช่น ลักษณะที่มีบรรทัดแรกของย่อหน้าไหลขึ้นมาเป็นบรรทัดสุดท้ายของหน้ากระดาษ โดยส่วนที่เหลือของย่อหน้าอยู่ในหน้าถัดไปหรือลักษณะที่มีบรรทัดสุดท้ายของย่อหน้าไหลขึ้นมาเป็นบรรทัดแรกของหน้ากระดาษ โดยส่วนที่เหลือของย่อหน้าอยู่ในหน้าก่อนที่ผ่านไปแล้ว

ช่องว่างระหว่างตัวอักษรใช้การวัดเป็นพอยต์ และโดยปกติแล้วตัวพิมพ์ที่เป็นข้อความเนื้อหาจะมีช่องว่างในช่วง -3 ถึง +3พอยต์ ซึ่งเป็นระยะห่างที่ผู้อ่านจะรู้สึกว่ามีช่องว่างที่ผิดปกติ

การจัดช่องไฟที่ใช้กันทั่ว ๆ ไปมีลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

1.1 การจัดช่องไฟชน (Touching Letter Spacing) หมายถึง การจัดเรียงข้อความโดยให้ตัวอักษรแต่ละตัวแตะกัน โดยไม่เว้นที่ว่างระหว่างแต่ละตัวอักษร

1.2 การจัดช่องไฟชิดมาก (Very Tight Letter Spacing) หมายถึง การจัดเรียงข้อความ โดยเว้นที่ว่างระหว่างแต่ละตัวอักษรน้อยกว่าปกติอย่างมาก

1.3 การจัดช่องไฟชิด (Tight Letter Spacing) หมายถึง การจัดเรียงข้อความโดยเว้นที่ว่างระหว่างแต่ละตัวอักษรน้อยกว่าปกติ

1.4 การจัดช่องไฟปกติ (Normal Letter Spacing) หมายถึง การจัดเรียงข้อความโดยเว้นที่ว่างระหว่างแต่ละตัวอักษรตามปกติ

1.5 การจัดช่องไฟห่าง (Loose Letter Spacing) หมายถึง การจัดเรียงข้อความโดยเว้นที่ว่างระหว่างแต่ละตัวอักษรมากกว่าปกติ

2. การลัด (Kerning) หมายถึง การจัดช่องว่างระหว่างตัวพิมพ์ให้ส่วนหนึ่งของตัวอักษร

ล่อเข้าไปในช่องว่างของอีกตัวอักษรหนึ่ง การล่อไม่ใช่การจัดช่องไฟ เพราะในการจัดช่องไฟนั้นจะเป็นการจัดช่องว่างระหว่างตัวพิมพ์ทุกตัวในคำ ๆ นั้น แต่การล่อนั้นจะเป็นการจัดช่องว่างระหว่างตัวพิมพ์เป็นคู่ ๆ ไป ไม่ต้องใช้กับคำทั้งคำ

การล่อจะช่วยทำให้ช่องว่างระหว่างตัวพิมพ์บางคู่ที่เมื่อเรียงพิมพ์ตามปกติแล้วจะดูห่างกว่าปกติ ดูสวยงามขึ้น และไม่ดูห่างกันจนผิดปกติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีการใช้ตัวพิมพ์ขนาดใหญ่ เช่น พาดหัว ซึ่งช่องไฟตามปกติอาจจะใหญ่หรือดูห่างมากเมื่อเทียบสัดส่วนกับขนาดตัวพิมพ์

ในระบบตัวพิมพ์สมัยใหม่ บางครั้งก็มีโปรแกรมที่เรียกว่า การปรับตัวล่ออัตโนมัติ (Autokerning หรือ Automatic Kerning) ซึ่งจะปรับช่องว่างระหว่างตัวอักษรบางคู่ที่มีลักษณะที่น่าจะต้องการล่อ เช่น ช่องว่างระหว่างตัวอักษร V และตัวอักษร A เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ในการใช้ตัวพิมพ์ขนาดใหญ่มาก ๆ ในการออกแบบ นักออกแบบอาจจะต้องใช้การจัดการล่อด้วยมือ (Manually Adjusted Kerning) คือ ขยับทีละตัวโดยใช้สายตาคะประมาณความเหมาะสม เพื่อให้ได้พื้นที่ที่เป็นช่องว่างที่ขนาดดูพอดีและสวยงาม

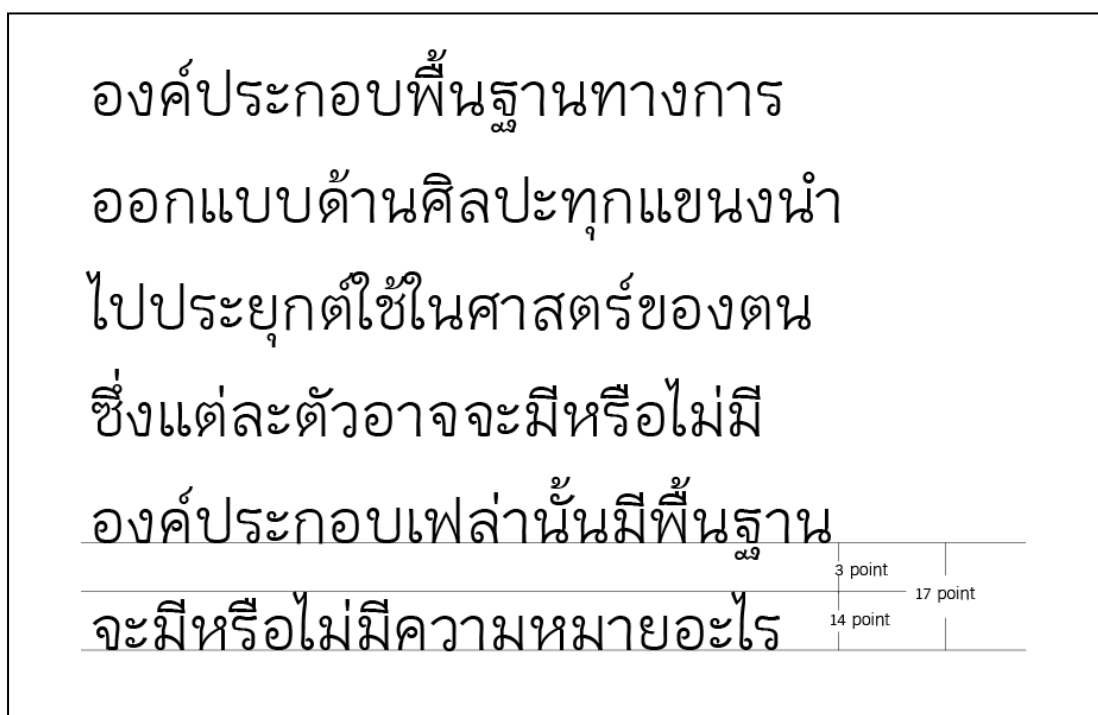

ภาพที่ 28 การล่อช่วยแก้ปัญหาช่องว่างระหว่างตัวพิมพ์ที่มีขนาดใหญ่ ซึ่งอาจจะดูห่างจนไม่สวยงาม

3. วรรคคำ (Word Space) หมายถึง ที่ว่างระหว่างคำแต่ละคำ ซึ่งสามารถจัดเรียงให้ใกล้เคียงหรือห่างกันด้วยการเว้นวรรคคำ (Word spacing)

4. ช่องว่างระหว่างบรรทัด (Line Space) หมายถึง ที่ว่างระหว่างบรรทัดแต่ละบรรทัด ซึ่งสามารถจัดเรียงให้ใกล้หรือห่างกันได้ด้วยการแทรกบรรทัด หรือช่องว่างบรรทัด (Leading) ในอดีตที่ยังมีการเรียงพิมพ์ด้วยมือ นั้น จะมีการแทรกช่องว่างระหว่างบรรทัดด้วยแถบตะกั่ว (Lead) เพื่อให้ได้ระยะห่างระหว่างบรรทัดตามที่ต้องการ ช่องว่างระหว่างบรรทัดใช้การวัดเป็นพอยต์

หากเรียงบรรทัดโดยไม่มีการเพิ่มการเว้นช่องว่าง เรียกว่า การเรียงชิด (Set slid) ซึ่งอาจจะทำให้ยากแก่การอ่านหากใช้กับการจัดเรียงข้อความจำนวนมาก ๆ ต่อเนื่อง ดังนั้น ในการจัดเรียงตัวอักษรในส่วนที่เป็นข้อความจึงนิยมเพิ่มการเว้นช่องว่างระหว่างบรรทัดอีกประมาณ ร้อยละ 20 ของขนาดตัวอักษร เช่น ตัวอักษรขนาด 14 พอยต์ จะเพิ่มการเว้นช่องว่างระหว่างบรรทัดอีก 2 หรือ 3 พอยต์ เป็นต้น

ภาพที่ 29 การวัดช่องว่างระหว่างบรรทัดและการเว้นช่องว่างระหว่างบรรทัด

ประสิทธิภาพ (Readability) และสภาพอ่านเข้าใจง่าย (Legibility)

ในการนำตัวอักษรไปใช้งานนั้น จะต้องพิจารณาคูณสมบัติของตัวอักษรใน 2 มิติที่แตกต่างกัน คือ ประสิทธิภาพ และสภาพอ่านเข้าใจง่าย

ประสิทธิภาพเป็นคุณสมบัติของตัวอักษรที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการออกแบบตัวอักษรนั้นๆ ในด้านของรูปร่างของตัวอักษรแต่ละตัว ประสิทธิภาพมีอิทธิพลโดยตรงต่อความเร็วในการระบุ ว่า ตัวอักษรตัวนั้นเป็นตัวอักษรอะไร และความเร็วในการสามารถแยกแยะตัวอักษรตัวหนึ่ง ออกจากอีกตัวอักษรหนึ่งได้

ประสิทธิภาพมีความสำคัญในการออกแบบที่มีตัวอักษรเป็นองค์ประกอบ โดยเฉพาะ ยิ่งการออกแบบป้ายสัญลักษณ์ ตราสัญลักษณ์ ป้ายประกาศ ป้ายข้างรถ หรือสื่อที่ต้องการอ่าน อย่างรวดเร็ว ในการนำตัวอักษรที่ได้รับออกแบบไว้แล้วมาใช้งานนักออกแบบเรขศิลป์ไม่สามารถ แก้ไขหรือปรับปรุงคุณสมบัติด้านประสิทธิภาพของตัวอักษรแบบนั้น ๆ ได้ เนื่องจากเป็นสิ่งเฉพาะ ตัวอักษรแบบนั้น

สภาพอ่านเข้าใจง่ายเป็นคุณสมบัติของตัวอักษรที่เกี่ยวกับความสบายในการอ่าน ข้อมูล รวมทั้งความสามารถในการติดตามเนื้อหาได้อย่างถูกต้องต่อเนื่อง โดยพิจารณาจาก ภาพรวมของหน้าของสิ่งพิมพ์ทั้งหน้า ในการออกแบบให้เกิดสภาพอ่านเข้าใจง่ายนั้น จะต้อง คำนึงถึงตัวแปรต่าง ๆ ในขั้นตอนตั้งแต่การจัดเรียงตัวอักษรขึ้นเป็นคำ จากคำเป็นประโยค จาก ประโยคเป็นย่อหน้า จากย่อหน้าเป็นหน้า ซึ่งตัวแปรเหล่านี้ ได้แก่ รูปแบบของตัวอักษร ขนาดของ ตัวอักษร ความยาวของบรรทัด ขนาดของช่วงบรรทัด ลักษณะของการจัดคอลัมน์ในหน้ากระดาษ ความแตกต่างกันของสีของตัวอักษรและสีของพื้นกระดาษ ความละเอียดหรือหยابของเนื้อกระดาษ ความสัมพันธ์ที่ดีของตัวอักษรกับองค์ประกอบอื่น ๆ ในหน้ากระดาษ รวมทั้งความเหมาะสม สอดคล้องกับบุคลิกภาพของแบบตัวอักษรกับเนื้อหาที่ต้องการนำเสนอ

นักออกแบบเรขศิลป์สามารถสร้างคุณสมบัติด้านสภาพอ่านเข้าใจง่ายให้เกิดขึ้นได้ด้วยการ จัดวาง ไม่ว่าจะเป็นการจัดวางตัวอักษรที่มีประสิทธิภาพที่ไม่ดีนักให้มีสภาพอ่านเข้าใจง่ายที่ดี ขึ้น หรือในทางตรงกันข้ามก็อาจนำตัวอักษรที่ได้รับการออกแบบให้มีประสิทธิภาพที่ดี แต่นำมา จัดวางให้เกิดสภาพอ่านเข้าใจง่ายที่ไม่ดีก็ได้ ทั้งนี้แล้วแต่วัตถุประสงค์ของการออกแบบครั้งนั้น ๆ

จึงเห็นได้ว่าประสิทธิภาพและสภาพอ่านเข้าใจง่ายเป็นคุณสมบัติของการใช้ตัวอักษร หรือตัวพิมพ์ที่ไม่เหมือนกัน แม้จะมีความเกี่ยวข้องกันก็ตาม

โดยสรุป องค์ประกอบที่เป็นตัวอักษรและตัวพิมพ์มีวิวัฒนาการคู่มา กับสิ่งพิมพ์โดยเริ่ม จากอักษรภาพ เป็นอักขระในภาษาต่าง ๆ และมีนักออกแบบเรขศิลป์ที่มีส่วนในการออกแบบ ตัวพิมพ์อย่างต่อเนื่องตลอดระยะเวลาหลายร้อยปี

ในส่วนตัวอักษรไทยนั้น แม้จะมีมาตั้งแต่สมัยสุโขทัย แต่ตัวพิมพ์ภาษาไทยนั้นมิพัฒนาการขึ้นภายหลังในสมัยรัชกาลที่ 3

ตัวอักษรโรมัน ได้รับการออกแบบขึ้นเป็นตัวพิมพ์มากมายแยกเป็นหลายประเภท เช่น เซอร์ฟ แชนส์ เซอร์ฟ และตัวพิมพ์ตกแต่งต่าง ๆ ส่วนภาษาไทยในปัจจุบันก็มีตัวพิมพ์หลายประเภท เช่นกัน เช่น ตัวอักษรหลัก ตัวพิมพ์แบบมีหัว และตัวพิมพ์ตกแต่งต่าง ๆ นอกจากจะมีการพัฒนาแบบตัวพิมพ์แล้ว ในตัวพิมพ์แต่ละแบบยังมีการพัฒนาสกุลตัวพิมพ์ขึ้นให้มีรูปแบบหลากหลาย เช่น ตัวหนา ตัวพิมพ์เนื้อเรื่องตัวเอน ฯลฯ แต่ไม่ว่าจะเป็นตัวพิมพ์แบบใดหรือสกุลตัวพิมพ์นั้นจะมีมากมายหลายแบบเพียงใดตัวพิมพ์แต่ละตัวจะมีโครงสร้างที่เหมือนกันเพื่อให้สามารถนำมาใช้ร่วมกันได้อย่างกลมกลืน

ในการนำตัวพิมพ์ไปใช้งานนั้นจะมีการวัดขนาดใหญ่หรือเล็กด้วยหน่วย ที่เรียกว่า พอยต์ และมีการจัดเรียงโดยมีช่องว่างต่าง ๆ เช่น เวรคค่า และช่องว่างระหว่างบรรทัด และมีการปรับแนวบรรทัดเมื่อมีการเรียงตัวพิมพ์ต่อกันเป็นหลายบรรทัด ซึ่งการปรับแนวบรรทัดนี้ทำได้หลายแบบ เช่น แบบเรียงชิดซ้าย แบบเรียงกลางหรือแบบเรียงเต็มแนว เป็นต้น

นอกจากนี้ในการใช้ตัวอักษรหรือตัวพิมพ์ในสิ่งพิมพ์นั้น จะต้องเลือกใช้โดยคำนึงถึงมิติสองประการที่สำคัญ คือ ประสิทธิภาพ คือ แบบของตัวอักษรหรือตัวพิมพ์ที่ง่ายหรือยากแก่การอ่าน ซึ่งเป็นตัวแปรที่เกิดจากการออกแบบตัวอักษรหรือตัวพิมพ์ซึ่งนักออกแบบวิชาชีพผู้นำตัวอักษรหรือตัวพิมพ์นั้นมาใช้ไม่สามารถแก้ไขได้ และต้องคำนึงถึงมิติที่สอง คือ สภาพการอ่าน เข้าใจง่าย ซึ่งขึ้นอยู่กับตัวแปรต่าง ๆ เช่น รูปแบบการจัดวาง ขนาดความยาวของบรรทัด ฯลฯ ที่มีผลทำให้สิ่งพิมพ์นั้นง่ายหรือยากสำหรับผู้อ่าน โดยสภาพการอ่านเข้าใจง่าย นักออกแบบวิชาชีพสามารถจัดเก็บตัวแปรต่าง ๆ เพื่อให้ได้สภาพการอ่านเข้าใจง่ายที่ต้องการได้

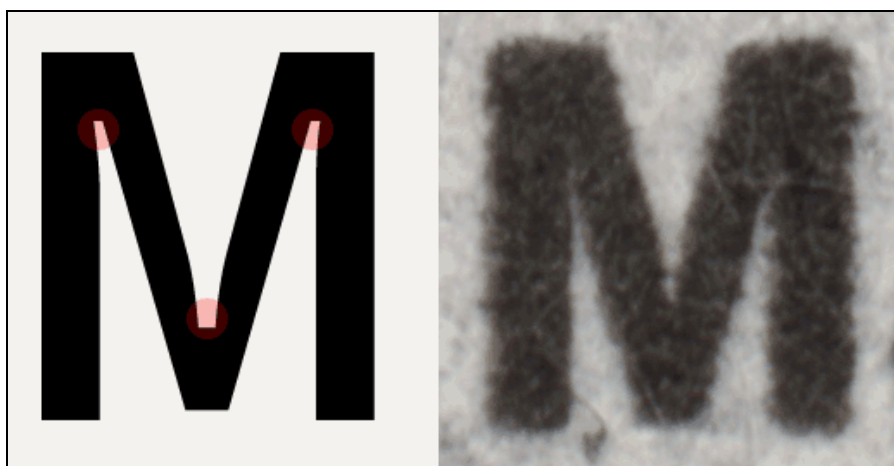
ข้อมูลจากกรณีศึกษา

ข้อมูลจากกรณีศึกษาจากเอกสารและบทความต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวพิมพ์ที่ผู้วิจัยค้นคว้า และเรียบเรียงนำเสนอเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการออกแบบตัวพิมพ์เพื่อลดต้นทุน และวัดคุณภาพในการพิมพ์ จากการค้นคว้าผู้วิจัยพบกรณีศึกษาที่น่าสนใจและมีประโยชน์ต่องานวิจัย โดยผู้วิจัยได้ศึกษาตัวพิมพ์ ที่ถูกออกแบบมาเพื่อวัตถุประสงค์ในการลดต้นทุนและวัดคุณภาพในการพิมพ์อย่าง Bell Centennial, Axel และ ITC Weidemann เป็นต้น

ผู้วิจัยค้นพบวิธีการออกแบบตัวพิมพ์ให้สามารถพิมพ์ลงบนกระดาษที่มีคุณภาพต่ำได้ โดยไม่สูญเสียการอ่าน และยังช่วยลดการใช้หมึกได้ด้วยจากกรณีศึกษาที่น่าสนใจ คือ ตัวพิมพ์ Bell Centennial ซึ่งถูกออกแบบโดย Matthew Carter ในปี ค.ศ.1976 โดยมีวัตถุประสงค์ในการ

ออกแบบมาเพื่อแก้ไขปัญหาการหมึกล้นจากตัวพิมพ์ หลังจากพิมพ์ตัวพิมพ์ลงบนกระดาษปฐพีของสมุดโทรศัพท์ เนื่องจากกระดาษที่มีคุณภาพต่ำจะมีเนื้อเยื่อกระดาษที่หยาบ และบางทำให้เมื่อพิมพ์ออกมามีหมึกจะซึม และแตกไปตามความหยาบของกระดาษในบริเวณรอยต่อของตัวพิมพ์ที่มีการพิมพ์หมึกออกมามาก ปัญหาที่กล่าวมาเหล่านี้ Matthew Carter แก้ปัญหาโดยการเจาะรอยต่อ (Ink Trap) ของตัวพิมพ์ที่ออกแบบให้มีช่องว่างเพื่อให้หมึกสามารถไหลไปเติมเต็มช่องว่างดังกล่าวหลังจากการพิมพ์แล้ว

Bell Centennial เป็นตัวพิมพ์แบบ ไม่มีเชิงฐาน (San Serif) ที่พัฒนามาจากตัวพิมพ์ Bell Gothic ที่มีความแคบของตัวพิมพ์เพื่อการลดเนื้อที่ในการพิมพ์ อย่างไรก็ตามในปัจจุบันนักออกแบบนำ Bell Centennial มาใช้เป็นตัว Display หรือตัวพาดหัว เนื่องจากมีเอกลักษณ์ที่โดดเด่น

ภาพที่ 30 ด้านขวาแสดงอาการหมึกล้นตัวพิมพ์ และด้านซ้ายคือการเจาะร่องเพื่อลดปัญหาดังกล่าว

นอกจาก Bell Centennial ที่ช่วยในเรื่องการพิมพ์ที่สามารถลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์แล้ว ผู้วิจัยยังศึกษาตัวพิมพ์ Ratina ที่เป็นตัวพิมพ์ของ The Wall Street Journal ออกแบบโดย Jonathan Hoefler โดยวัตถุประสงค์ในการประหยัดกระดาษและสามารถอ่านออกในขนาดเล็กได้ เนื่องจากหนังสือพิมพ์ดังกล่าวมีการใช้พิมพ์รายงานสั้น ซึ่งมีข้อมูลเป็นจำนวนมาก

37.13	-0.56	RylDutchShl A	RDSA	68.39	0.37
49.51	0.51	RylKPN ADS	KPN	14.15	-0.11
22.67	-0.07	♣RyderSys	R	53.25	-0.51
41.31	0.17	RylandGp	RYL	58.23	-1.06
05.31	0.16	♣ SAP ADS	SAP	45.76	-0.37
26.55	0.05	SK Tele ADS	SKM	23.88	-0.11
64.50	0.45	▲ SL GrnRlty	SLG	152.38	1.41
48.35	0.21	▼ SLM Cp	SLM	42.37	-4.09
46.99	-2.56	▲ SPX Cp	SPW	70.75	0.06
53.17	0.01	SabreHldg A	TSG	32.37	-0.09
62.13	0.01	▲ Safeco	SAF	66.40	1.15

ภาพที่ 31 การแสดงผลการพิมพ์ ตัวพิมพ์ Ratina ของหุ่นบน The Wall Street Journal

นอกจากนี้จากกรณีศึกษาอื่น ๆ ผู้วิจัยยังพบวิธีการออกแบบตัวพิมพ์ที่ช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบได้อีก ตัวพิมพ์ ITC Weidemann ถูกออกแบบในปี 1983 โดย Kurt Weidemann แสดงลักษณะการประหยัดเนื้อที่ในการพิมพ์ โดยออกแบบให้ตัวอักษรแต่ละตัวมีเนื้อที่แคบทำให้แต่ในแต่ละบรรทัดสามารถพิมพ์ตัวอักษรได้หลายตัว ทั้งนี้มันถูกออกแบบมาเพื่อพิมพ์หนังสือ Bible ในประเทศเยอรมัน อย่างไรก็ตามตัวพิมพ์ ITC Weidemann เป็นตัวพิมพ์แบบมีเชิงฐาน (Serif) ยังคงใช้เนื้อที่มากอยู่ ผู้วิจัยจึงทำการศึกษาต่อในกรณีศึกษา ตัวพิมพ์ที่ชื่อ Axel ออกแบบโดย Erik Spiekermann ในปี 2009 เป็นตัวพิมพ์ที่ออกแบบให้ใช้พื้นที่แคบเหมือนกับ ITC Weidemann แต่ Axel เป็นตัวพิมพ์แบบไม่มีเชิงฐาน (San Serif) ซึ่งตัดส่วนเชิงฐานออกทำให้เนื้อที่ได้ลดลงไปอีก และลดเนื้อที่ระหว่างตัวพิมพ์เพื่อเพิ่มขนาดของตัวอักษรได้หนามากขึ้นส่งผลให้อ่านได้ง่ายขึ้น

ภาพที่ 32 ตัวพิมพ์ Axel ที่มีความแคบของตัว ออกแบบโดย Erik Spiekermann

ข้อมูลจากบุคคล

จากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้สรุปความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบตัวพิมพ์ทั้ง 6 ท่าน ที่เป็นประโยชน์ต่อการออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ สรุปออกมาได้ ดังนี้

1. ขนาด ความกว้าง ต้องเป็นตัวที่ผอมกว่าปกติ
2. ขนาดของเส้นตัวอักษรควรจะเป็นเส้นที่บาง แต่ไม่บางขนาดตัวพิมพ์ Light
ลักษณะเส้นโครงสร้างตัวพิมพ์ต้องมีความโค้งมนมากกว่าเหลี่ยม เพื่อลดระยะระยะที่ ติดกันให้ดูห่างกัน
3. ต้องอ่านง่ายสบายตา ไม่คำนึงถึงการประหยัดพื้นที่มากจนไม่สามารถอ่านได้พื้นที่ด้านตรงข้ามของตัวอักษร (Negative Space) ที่อาจจะช่วยลดปริมาณหมึกในการพิมพ์ ความกว้างของขนาดตัวอักษร

4. ตัวอักษรแต่ละตัวควรมีความโปร่ง จะช่วยให้อ่านง่ายสบายตา
5. ศึกษาและทดลองเรื่องของพื้นที่ระหว่างตัวพิมพ์ จุดนี้สามารถลดการใช้พื้นที่ได้โดยไม่ต้องไปออกแบบให้ตัวอักษรแคบลง
6. การปรับโครงสร้างของตัวอักษรสามารถทำได้ หากยังสามารถอ่านออกได้อยู่
7. ควรสังเกตการใช้งานของพยัญชนะต่าง ๆ โดยเฉพาะพยัญชนะบน เนื่องจากพยัญชนะเหล่านี้ถูกนำไปใช้กับตัวอักษรที่ความกว้างแตกต่างกัน เช่น พ ที่มีความกว้างมาก กับ ข ที่มีความแคบกว่า ตำแหน่งของพยัญชนะอาจจะไม่ตรงจุด
8. ทดลองออกแบบหาวิธีที่สามารถจะได้ผลสัมฤทธิ์ที่มากกว่าการแค่ลดขนาดพื้นที่ของตัวพิมพ์ เช่น การใส่ Ink Trap เป็นต้น
9. ต้องสังเกตให้ดีจะพบว่าตัวอักษรไทยหลาย ๆ ตัวสามารถลดทอนรูปลักษณะลงได้โดยไม่ส่งผลกระทบต่ออ่านออก
10. ตัวลาตินในชุดตัวพิมพ์ที่ควบคู่กับตัวเนื้อหาของภาษาไทยไม่จำเป็นต้องเป็นตัวแบบมีเชิงฐาน (Serif) เสมอไป ขึ้นอยู่กับความเหมาะสม แต่มีขนาดและกลิ่นอายที่ใกล้เคียงจนดูรู้ว่าเป็นชุดตัวพิมพ์ชุดเดียวกัน

ข้อมูลเกี่ยวกับการพิมพ์สิ่งพิมพ์

ระบบการพิมพ์

การพิมพ์เป็นขั้นตอนในการผลิตสิ่งพิมพ์อันเป็นกระบวนการต่อจากการออกแบบสิ่งพิมพ์ โดยกระบวนการออกแบบสิ่งพิมพ์นั้นจะสิ้นสุดลงที่เลย์เอาต์ได้รับความเห็นชอบร่วมกันของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ในอดีตนั้น ขั้นตอนต่อไปนี้เป็น การจัดทำอาร์ตเวิร์กด้วยการตัดปะองค์ประกอบต่าง ๆ ของสิ่งพิมพ์ลงบนบอร์ดที่จะกลายเป็นแม่แบบเพื่อนำไปใช้ในการพิมพ์ต่อไป

ส่วนระบบการพิมพ์ที่ใช้ผลิตสิ่งพิมพ์นั้น มีมากมายหลายระบบ การพิมพ์ในเชิงอุตสาหกรรมสามารถจำแนกได้ ดังนี้

1. **ระบบเลทเทอร์เพรส (Letterpress)** การพิมพ์ระบบเลทเทอร์เพรสหรือที่เรียกกันทั่วไปว่าการเรียงพิมพ์ การเรียงพิมพ์ในระบบนี้ยังมีการใช้กันอยู่บ้างทั้งในเขตกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด เพราะสามารถทำงานได้ทันที ลักษณะส่วนมากใช้พิมพ์งาน นามบัตร กระดาษจดหมาย และหัวจดหมาย บิลต่าง ๆ การ์ด หรือใบปลิว โดยจะสามารถพิมพ์ตัวอักษรและเส้นได้ ส่วนมากจะไม่พิมพ์รูป และมีขนาดไม่เกิน A4 อัตราความเร็วของการพิมพ์ระบบเลทเทอร์เพรสประมาณ 4,000 ใบต่อชั่วโมง ระบบนี้ไม่ค่อยใช้กันแล้วในปัจจุบัน

2. การพิมพ์ระบบกราวัร์ (Gravure) แม่พิมพ์ระบบกราวัร์เป็นระบบพิมพ์ที่ดีที่สุดในปัจจุบัน ส่วนใหญ่ใช้ในอุตสาหกรรมบรรจุภัณฑ์ เช่น ชองบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป ขนม เป็นต้น การพิมพ์ระบบกราวัร์เป็นการพิมพ์ระบบปั๊มหมึกซึ่งต้องผลิตจำนวนมาก ๆ ในการสร้างแม่พิมพ์ระบบกราวัร์นี้มีหลักการใหญ่ ๆ ในการสร้างแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะดังนี้

2.1 วิธีแกะสลักด้วยมือ (Engraving) เป็นการสร้างแม่พิมพ์ทองแดงให้เป็นร่องลึกเพื่อให้เกิดเป็นรูปภาพหรือตัวอักษร ด้วยการใช้อุปกรณ์แกะสลัก โดยฝีมือของศิลปินช่างแกะแม่พิมพ์ให้เป็นลายเส้นที่มีความละเอียดประณีต ยากแก่การปลอมแปลง

2.2 วิธีแกะโลหะด้วยน้ำยาเคมี (Etching) วิธีนี้จะใช้น้ำยา เฟอริกคลอไรด์ (Ferric Chloride) ทำหน้าที่กัดเนื้อโลหะทองแดงซึ่งเป็นแม่พิมพ์ การใช้น้ำยากัดโลหะเพื่อให้เกิดเป็นลายเส้นนี้จะต้องใช้วัสดุกันน้ำยาฉาบเคลือบผิวโลหะนั้นให้ทั่วอย่างบาง ๆ

2.3 วิธีโฟโตกราวัร์ (Photo Gravure) เป็นการสร้างแม่พิมพ์ที่สามารถให้รายละเอียดของน้ำหนัก Tone ในภาพได้ดี การทำแม่พิมพ์วิธีนี้ (การร สธิกรุล 2515 : 235-236) ตัวแม่พิมพ์อาจเป็นแผ่นทองแดงหรือเหล็กกล้าก็ได้

3. การพิมพ์ระบบออฟเซต (Offset) เป็นระบบการพิมพ์ที่นิยมในปัจจุบัน เนื่องจากผลิตงานได้มีคุณภาพมาก มีทั้งระบบพิมพ์แบบปั๊มแผ่น และปั๊มหมึก มีขนาดเครื่องพิมพ์ให้เลือกหลายขนาดตามความเหมาะสมของงาน ความพิเศษของการพิมพ์ระบบออฟเซตนั้นไม่ว่าจะเป็นรูปภาพหรือตัวหนังสือ จะพบว่าหมึกจะติดตัวทั้งภาพสม่ำเสมอ ขอบภาพหรือตัวอักษรจะมีความคมชัด โดยไม่มีรอยบีบอัดตามขอบภาพเหมือนระบบเลทเทอร์เพรส แม้ว่าจะเป็น การพิมพ์บนกระดาษหยาบก็ตาม เนื่องจากหมึกจะพิมพ์ติดบนลูกกลิ้งยางก่อนที่จะสัมผัสกระดาษ ระบบออฟเซตสามารถพิมพ์ภาพสีที่มีความละเอียดกว่าระบบเลทเทอร์เพรสซึ่งใช้สีกรีนละเอียดไม่เกิน 133 เส้น/นิ้ว แต่ระบบออฟเซตให้สีกรีนละเอียดได้ถึง 150 หรือ 175 เส้น/นิ้ว หรือมากกว่า สีกรีนยิ่งมีความละเอียดมากขึ้นเท่าใดก็สามารถเก็บรายละเอียดของภาพได้มากขึ้นเท่านั้น และความหนาของชั้นหมึกที่ติดบนแม่พิมพ์และกระดาษจะบางกว่าระบบเลทเทอร์เพรส 3-4 เท่า

ขนาดของเครื่องพิมพ์ออฟเซต

ตารางที่ 3 ขนาดต่าง ๆ ของเครื่องพิมพ์แบบออฟเซต

ชื่อเรียก	ขนาดของงานพิมพ์ (นิ้วฟุต)
ตัด 11	9.5 x 13.5
ตัด 8	10 x 15
ตัด 5	12 x 17
ตัด 4	15 x 21 หรือ 17 x 24
ตัด 3	20 x 29
ตัด 2	21 x 31 หรือ 25 x 36
ตัด 1	28 x 40 หรือ 31 x 43

ในปัจจุบัน มีกระบวนการในการออกแบบ และผลิตสิ่งพิมพ์ด้วยการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ ที่เรียกว่า เดสก์ทอป พับลิชชิง (Desktop Publishing หรือ DTP) โดยการใช้โปรแกรมสำเร็จรูปต่าง ๆ เช่น ควาร์ก เอกซ์เพรส (Quarkxpress) หรือ อโดบี อินดีไซน์ (Adobe InDesign) ในการวางองค์ประกอบต่าง ๆ ทั้งหมด ทั้งที่เป็นตัวอักษร ภาพ และองค์ประกอบอื่น ๆ ลงในพื้นที่ เพื่อใช้ในการทำอาร์ตเวิร์กและหากนักออกแบบได้ใช้โปรแกรมเหล่านี้ในการทำเลย์เอาต์ในขั้นปฏิบัติการออกแบบ ก็สามารถนำไฟล์ (File) ของผลงานนั้นมาปรับใช้ทำเป็นอาร์ตเวิร์กได้เลย เมื่อสำเร็จแล้วก็สามารถส่งไฟล์ของสิ่งพิมพ์ที่ได้ออกแบบและทำเป็นอาร์ตเวิร์กนั้นให้โรงพิมพ์เพื่อใช้ในการพิมพ์ต่อไป

ส่วนระบบการพิมพ์ที่ใช้ผลิตสิ่งพิมพ์นั้น มีมากมายหลายระบบ เช่น การพิมพ์เฟล็กโซกราฟี (Flexography) การพิมพ์สกรีน (Screen) การพิมพ์กราวัร์ (Gravure) เป็นต้น

แต่ในปัจจุบันแล้ว สิ่งพิมพ์ส่วนใหญ่จะผลิตขึ้นด้วยระบบการพิมพ์แบบออฟเซต โดยการพิมพ์ในระบบออฟเซตนี้จะเป็นการพิมพ์ทางอ้อม หมายถึงจะมีการนำอาร์ตเวิร์กมาทำเป็นแม่พิมพ์ (ตัวอักษร ภาพ และองค์ประกอบอื่น ๆ ไม่กลับข้าง ซ้ายเป็นขวา หรือขวาเป็นซ้าย) แล้วผ่านตัวกลางคือ ฝ้ายาง ก้อน (ตัวอักษร ภาพ และองค์ประกอบอื่น ๆ กลับข้าง ซ้ายเป็นขวา หรือขวาเป็นซ้าย) แล้วจึงพิมพ์ลงบนกระดาษหรือวัสดุอื่นที่ใช้พิมพ์ตามลำดับ (ตัวอักษร ภาพและองค์ประกอบอื่น ๆ ไม่กลับข้าง ซ้ายเป็นขวา หรือขวาเป็นซ้าย)

หลักการพิมพ์ระบบออฟเซตนี้เป็นการพิมพ์ระบบสัมผัสพื้นราบ คือ แม่พิมพ์จะราบเรียบ ไม่มีผิวสัมผัสเป็นนูนหรือลึก แต่ใช้ประโยชน์จากการแยกกันของน้ำและน้ำมัน กล่าวคือ ส่วนที่ต้องการจะพิมพ์ในแม่พิมพ์หรือส่วนที่ต้องการให้รับหมึกพิมพ์จะรับหมึกซึ่งเป็นน้ำมัน แต่ไม่รับน้ำ แต่ส่วนที่ไม่ต้องการจะพิมพ์ ในแม่พิมพ์จะไม่รับหมึก แต่รับน้ำ เมื่อเริ่มการพิมพ์โดยการผ่านน้ำ น้ำจะเกาะส่วนที่ไม่ต้องการพิมพ์ และเมื่อผ่านหมึกจะเกาะเฉพาะส่วนที่ต้องการพิมพ์ เท่านั้น หมึกพิมพ์นี้จะถูกกดลงบนผ้าอย่าง ซึ่งจะถ่ายทอดหมึกพิมพ์นี้ลงบนกระดาษหรือวัสดุที่ต้องการพิมพ์อีกทอดหนึ่ง

การพิมพ์ระบบออฟเซตได้รับความนิยมอย่างสูงในการผลิตสิ่งพิมพ์ เนื่องจากสามารถผลิตผลงานที่มีคุณภาพทางการพิมพ์ที่สูง ให้อยู่ละเอียดของทั้งตัวอักษร ภาพ และองค์ประกอบอื่น ๆ ได้อย่างละเอียดครบถ้วน ไม่มีข้อจำกัดในการใช้สี อีกทั้งแม่พิมพ์ยังมีความคงทน สามารถใช้พิมพ์สิ่งพิมพ์ที่ต้องการในจำนวนมาก ๆ ได้

การพิมพ์ออฟเซตสามารถพิมพ์สิ่งพิมพ์ได้หลายขนาด ขึ้นอยู่กับขนาดแท่นพิมพ์ เช่น ขนาดตัด 1 ใช้พิมพ์กระดาษแผ่นใหญ่ ตั้งแต่ 30 x 40 นิ้ว ขนาดตัด 2 ใช้พิมพ์กระดาษขนาด 25 x 36 นิ้ว ขนาดตัด 4 ใช้พิมพ์กระดาษขนาด 15 x 21 นิ้ว หรือ 18 x 25 นิ้ว และขนาดตัด 5 ใช้พิมพ์กระดาษขนาด 10 x 15 นิ้ว หรือ 13 x 27 นิ้ว

อย่างไรก็ตาม การพิมพ์สิ่งพิมพ์ที่มีขนาดเล็ก ไม่ได้หมายความว่าจำเป็นต้องใช้แท่นพิมพ์ขนาดเล็ก เพราะอาจจะทำให้สิ้นเปลืองมากการใช้แท่นพิมพ์ขนาดใหญ่ การพิมพ์สิ่งพิมพ์จำนวนมาก ๆ เช่น หนังสือจะไม่ใช้การพิมพ์ที่ละหน้า แต่จะใช้การพิมพ์เป็นยก โดยพิมพ์หลาย ๆ หน้าลงในกระดาษแผ่นใหญ่ ทั้งด้านหน้าและด้านหลังของกระดาษแล้วจึงนำมาพับและเย็บเป็นหน้า เช่น การพิมพ์หนังสือขนาด เอ4 ด้วยแท่นพิมพ์ขนาดตัด 2 จะพิมพ์ได้ครั้งละ 8 หน้า หากเป็นขนาดตัด 1 จะพิมพ์ได้ครั้งละ 16 หน้า เป็นต้น ซึ่งทางโรงพิมพ์จะต้องทำการวางหน้า (Imposition) ให้ถูกต้องเสียก่อนจะทำแม่พิมพ์

4. การพิมพ์ระบบซิลค์สกรีน (Silkscreen) เป็นระบบพิมพ์อย่างง่าย สามารถที่จะพิมพ์ด้วยมือหรือเครื่องจักร งานที่ได้จะเป็นตัวนูนสามารถพิมพ์ได้ทั้งกระดาษและวัสดุอื่น ๆ เนื่องจากการพิมพ์ซิลค์สกรีนเป็นการพิมพ์ที่หมึกพิมพ์ผ่านทะลุสกรีนลงบนชิ้นงาน ดังนั้นการพิมพ์ในลักษณะนี้จึงมีลักษณะพิเศษคือ เป็นลักษณะการพิมพ์ที่ปริมาณหมึกพิมพ์ติดบนชิ้นงานหนา กับการพิมพ์ในระดับอื่น ๆ ถ้าพิมพ์ภาพที่มีลักษณะ Half tone เม็ดสกรีนจะมีความหนาแน่นกว่าการพิมพ์ระบบอื่น ๆ สามารถพิมพ์บนวัสดุชิ้นงานได้ทุกชนิด เช่น โลหะ พลาสติก หนัง ไม้ ผ้า แก้ว กระดาษ เป็นต้น

5. **การพิมพ์ระบบดิจิตอล (Digital Printing)** เป็นระบบการพิมพ์ที่สั่งงานผ่านคอมพิวเตอร์ เหมาะสำหรับงานพิมพ์ที่มีจำนวนไม่มากนัก (Print on Demand) เช่นระบบการพิมพ์ Laser Print ซึ่งในระบบการพิมพ์แบบนี้จะไม่มีแม่พิมพ์

6. **การพิมพ์ระบบเลเซอร์ (Laser Print)** หลักการของการสร้างภาพในเครื่องพิมพ์เกิดจากระบบประจุไฟฟ้าสถิต มีรากฐานมาจากการสร้างภาพในเครื่องถ่ายเอกสารระบบซีโรกราฟี (Xerography) หรืออิเล็กโทรโฟโตกราฟี (Electrophotography) ซึ่งใช้แรงดึงดูดระหว่างประจุไฟฟ้าต่างที่กัน และแรงผลักรังกันและกันระหว่างประจุไฟฟ้าเดียวกัน ในกระบวนการสร้างภาพจะต้องทำให้บริเวณภาพมีประจุไฟฟ้าต่างจากบริเวณที่ไม่มีภาพ ส่งผลให้ผงหมึกมีประจุไฟฟ้าตรงข้ามกับบริเวณภาพ และติดบริเวณภาพได้

7. **การพิมพ์ระบบอิงค์เจต (Inkjet)** การสร้างภาพในเครื่องพิมพ์ระบบพ่นหมึก ใช้แนวคิดของการหยดหมึกพิมพ์เหลวออกเป็นสายหมึกพิมพ์ จากหัวพ่นหมึกไปยังวัสดุที่ใช้พิมพ์ ซึ่งหลักการนี้เกิดขึ้นมานานกว่า 100 ปี โดย ลอร์ด เรย์เลย์ วิธีการพิมพ์ในระบบพ่นหมึกจัดเป็นวิธีที่ง่ายในการสร้างภาพพิมพ์ระบบดิจิตอล หลักการพื้นฐานที่จำเป็นต่อสร้างภาพในเครื่องพิมพ์ระบบพ่นหมึกคือ ระบบสร้างและควบคุมหยดหมึกแต่ละหยดที่จะพ่นไปยังวัสดุพิมพ์ และระบบควบคุมหยดหมึกพิมพ์ให้ตกบนวัสดุพิมพ์อย่างต่อเนื่องตลอดแนวความกว้างยาวของวัสดุที่ใช้พิมพ์หรือระบบเคลื่อนหัวพ่นหมึกพิมพ์

8. **การพิมพ์ระบบถ่ายโอนความร้อน (Thermal Transfer Printing)** เครื่องพิมพ์ระบบถ่ายโอนความร้อน มีหลักการสร้างภาพที่ใช้ความร้อนในการถ่ายโอนสารสีของหมึกพิมพ์ไปยังวัสดุที่ใช้พิมพ์ ความร้อนเกิดขึ้นตามสัญญาณภาพดิจิตอลที่ได้รับส่งไปยังหัวพิมพ์ บริเวณตำแหน่งที่จะสร้างภาพบนวัสดุจะมีแถบเคลือบหมึกพิมพ์ อยู่ระหว่างหัวพิมพ์และวัสดุพิมพ์ โดยบริเวณภาพจะเป็นบริเวณที่เกิดความร้อนเพื่อให้สามารถหลอมละลาย ระบาย หรือระเหิดสารสีซึ่งมีลักษณะเป็นแว็กซ์ให้อ่อนตัวหรือฟุ้งเป็นไอ จึงสามารถเคลื่อนที่ไปยังวัสดุพิมพ์ได้ การถ่ายทอภาพเป็นการถ่ายทอโดยตรงที่ไม่ต้องการสื่อวัสดุที่เป็นตัวกลางเหมือนกับเครื่องพิมพ์ระบบประจุไฟฟ้าสถิต

วัตถุดิบในการผลิตสิ่งพิมพ์

1. กระดาษ

1.1 วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตกระดาษ

1.1.1 เยื่อกระดาษ (Paper Pulp) ได้แก่ เซลลูโลสของพืชเป็นวัสดุหลักของเนื้อกระดาษ

1.1.2 วัสดุเสริมเนื้อกระดาษ (Loading Material) ใช้เติมลงในเยื่อกระดาษเพื่อไปอุดช่องว่างในเนื้อกระดาษ ได้แก่ ดินขาว (China Clay)

1.1.3 วัสดุช่วยสร้างคุณภาพพิเศษแก่เนื้อกระดาษ (Sizing Material) ใช้เติมในเยื่อกระดาษเพื่อไม่ให้กระดาษซึม ได้แก่ ยางสน (Resin)

1.1.4 วัตถุให้สี (Coloring Material) ใช้เพื่อให้เกิดสีตามต้องการ

1.1.5 น้ำ ใช้ในปริมาณมากเพื่อให้ส่วนผสมทั้งหมดรวมตัวกัน

1.2 กระบวนการผลิตกระดาษ กระบวนการผลิตกระดาษส่วนใหญ่นิยมใช้เยื่อกระดาษจากไม้เป็นวัตถุดิบหลัก โดยสามารถแบ่งการผลิตได้เป็น 2 วิธีดังนี้

1.2.1 การทုပ်เยื่อกระดาษ เป็นกระบวนการหลังจากการเตรียมวัสดุในการผลิตเรียบร้อยแล้ว จะต้องนำมาทำการตีเยื่อกระดาษโดยใช้เครื่องตีกระดาษ (Beater) เพื่อให้เกิดผลต่อการผลิตกระดาษ 2 ประการ คือ

1.2.1.1 ทำให้เส้นใยของเยื่อกระดาษ (Pulp Fiber) ขาดเป็นฝอย ซึ่งจะมีผลทำให้เนื้อกระดาษเรียบ

1.2.1.2 การตีกระดาษทำให้เกิดเมือกเหนียวในเยื่อกระดาษ (Hydrated) มีคุณสมบัติคล้ายกาว ทำหน้าที่ยึดเกาะเนื้อ

กระดาษให้มีความเหนียวทนทาน ในสมัยโบราณวิธีการนี้อาจใช้ค้อนทုပ် แต่ในกระบวนการอุตสาหกรรมในปัจจุบันจะใช้เครื่องตีกระดาษ (Beater) มีลักษณะเป็นลูกกลิ้งมีฟันล้อเป็นครีบทำหน้าที่ตีกระดาษให้เป็นฝอย เยื่อกระดาษที่ผ่านการตีแล้วจะมีความละเอียดมากขึ้น และจะมีชื่อเรียกว่า Stuff หรือ Furnish และนำเก็บไว้ในถังเก็บก่อนนำส่งเข้าเครื่องจักรในการผลิตต่อไป

1.2.2 การผลิตกระดาษด้วยเคมี เป็นกระบวนการนำไม้ป่นที่มีขนาดประมาณ 5/8 นิ้ว ถึง 1.5 นิ้ว ใส่ลงในถังเพื่อผ่านการอบไอน้ำ และเติมด้วยสารเคมี เรียกว่า Cooking Liquors ใช้ระยะเวลาประมาณ 2-35 ชั่วโมง เยื่อกระดาษที่ผ่านกระบวนการทางเคมีต่างชนิดจะมีชื่อเรียกแตกต่างกัน ดังนี้

1.2.2.1 เยื่อ Sulfite เป็นกระบวนการที่นิยมอย่างกว้างขวาง โดยการเติม Calcium Bisulfite ในการอบเยื่อชนิดนี้ จะนำไปผลิตกระดาษหนังสือพิมพ์ กระดาษเขียน กระดาษปก กระดาษสุขภัณฑ์

1.2.2.2 เยื่อ Soda คือการเติมส่วนผสมต่าง Soda หรือ Coustic Soda ในการต้มเยื่อไม้กระดาษจาก Soda นี้นิยมใช้พิมพ์หนังสือ และกระดาษเขียนจดหมาย

1.2.2.3 เยื่อ Sulfate เป็นการใส่สารเคมี Sodium Hydroxide และ Sodium Sulfide กระดาษชนิดนี้จะมีความเหนียวมากจึงเหมาะที่จะผลิตกระดาษห่อของ (Kraft) กระดาษทำกล่อง และกระดาษลักษณะพิเศษอื่น ๆ

1.3 ชนิดกระดาษ กระดาษที่เป็นที่นิยมใช้ในการพิมพ์โดยทั่วไปแบ่งออกเป็นหลายประเภท ดังนี้

1.3.1 กระดาษปฐูฟ (Newsprint) หรือบางทีก็เรียกว่า กระดาษหนังสือพิมพ์ จัดเป็นกระดาษราคาไม่แพงและคุณภาพต่ำ เหมาะที่จะใช้กับสิ่งพิมพ์ที่มีอายุใช้งานสั้น ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ กระดาษปฐูฟเป็นกระดาษบางไม่เคลือบ สีค่อนข้างตุ่นไม่ขาวมากนักไม่ค่อยทน ความชื้น ฉีกขาดง่าย แม้จะใช้พิมพ์สีได้ แต่คุณภาพของงานพิมพ์ไม่ดีนักแต่ก็มีข้อดีคือ ราคาถูก จึงเหมาะกับงานพิมพ์ที่มีต้นทุนต่ำ นอกจากหนังสือพิมพ์แล้วบางครั้งยังใช้กับสิ่งพิมพ์อื่นๆ เช่น นิตยสาร หนังสือ หรือตำราที่พิมพ์สีเดียว ใบเสร็จ แผ่นพับ ฯลฯ

1.3.2 กระดาษอาร์ต (Art paper หรือ Coated paper) เป็นกระดาษที่มีการเคลือบผิวให้เรียบ มีทั้งแบบมันและด้าน เหมาะสำหรับใช้กับสิ่งพิมพ์ทั่วไปโดยเฉพาะที่มีภาพ กระดาษอาร์ตเป็นกระดาษที่มีคุณภาพดี แต่ก็มีข้อเสียคือ ราคาสูง จึงเหมาะกับงานพิมพ์ที่ต้องการคุณภาพสูง เช่น หนังสือ นิตยสาร โปสเตอร์ แผ่นพับ และงานที่พิมพ์สีอื่น ๆ กระดาษอาร์ตแบ่งย่อยเป็น

1.3.2.1 กระดาษอาร์ตมัน (Gloss art paper) เป็นกระดาษเคลือบผิวด้วยสารเคมีทำให้เรียบและมัน

1.3.2.1 กระดาษอาร์ตด้าน (Matt art paper) เป็นกระดาษเคลือบผิวด้วยสารเคมีทำให้ผิวด้าน และด้านกระดาษอาร์ตมีความหนาหลายระดับ ซึ่งมีความเหมาะสมในการนำไปใช้งานแตกต่างกัน เช่น กระดาษที่มีความหนา 120 –160 แกรม เหมาะสำหรับพิมพ์ โปสเตอร์ ปกนิตยสาร ปกหนังสือแบบบาง ส่วนความหนา 80 -120 แกรม เหมาะสำหรับพิมพ์หน้าในของหนังสือ นิตยสาร จดหมายข่าว หรือรายงานประจำปี เป็นต้น

1.3.3 กระดาษปอนด์ (Bond paper) เป็นกระดาษที่มีคุณภาพสูงและได้รับการฟอกขาว ใช้กับสิ่งพิมพ์ทั่วไป เช่น กระดาษหัวจดหมายหรือหนังสือ กระดาษปอนด์เป็นกระดาษไม่เคลือบผิวแต่ผสมสารเคมี เป็นกระดาษที่มีความขาวทั้ง 2 ด้าน เป็นกระดาษที่มีความเรียบและมีความขาว จึงใช้ในการพิมพ์ได้มันและเงา และทำให้ได้ภาพที่สวยงามสดใส ไม่เพี้ยนจากต้นฉบับกระดาษปอนด์เป็นกระดาษที่มีความทึบแสงพอควร และมีการกระจายตัวของเยื่อกระดาษสม่ำเสมอ ทำให้การพิมพ์ภาพไม่เกิดรอยต่างบนกระดาษ กระดาษปอนด์เหมาะสำหรับผลิตสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เช่น หนังสือ นิตยสาร เป็นต้น

1.3.4 กระดาษแฟนซี (Fancy paper) เป็นกระดาษคุณภาพสูง และมีข้อดีในด้านความหลากหลายทั้งในเรื่องสีและพื้นผิว ทั้งกระดาษมัน ด้าน เรียบ และหยาบ ส่วนข้อเสียคือกระดาษแฟนซีเป็นกระดาษที่มีราคาแพง จึงมักนิยมใช้กับสิ่งพิมพ์ที่มีราคาสูง เนื่องจากมีต้นทุนในการผลิตสูง เช่น กระดาษหัวจดหมาย ใบประกาศเกียรติคุณ ไม่ใช้ในการพิมพ์สิ่งพิมพ์ที่พิมพ์ในปริมาณมาก ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ หรือนิตยสาร แต่อาจใช้กับสิ่งพิมพ์เฉพาะกิจที่ต้องการให้ดูมีค่า เช่น แผ่นพับ หรือปกรายงานประจำปี เป็นต้น

1.3.5 กระดาษการ์ดขาว เป็นกระดาษที่มีความแข็งและมีสีขาวทั้งสองด้านแต่ไม่เคลือบผิว ส่วนกระดาษการ์ดสีนั้น คือ กระดาษการ์ดขาวที่ผ่านกระบวนการชุบสี กระดาษการ์ดมีความแข็งและคุณภาพดี จึงมักใช้ในการพิมพ์สิ่งพิมพ์ที่ต้องการให้ดูมีราคา เช่น ใช้พิมพ์นามบัตร ปกหนังสือ โปสเตอร์ หรือการ์ดเชิญต่าง ๆ เป็นต้น

1.3.6 กระดาษการ์ดอาร์ต (หน้าเดียว) สวีเดน เป็นกระดาษที่มีการเคลือบผิวเพียงด้านเดียว ส่วนด้านหลังเป็นสีขาว ด้านที่เคลือบผิวจะมีความเรียบและขาว เหมาะสำหรับการพิมพ์ ทำบรรจุภัณฑ์ ฤกษ์ ฯลฯ

อย่างไรก็ตาม ก็ยังมีกระดาษประเภทอื่น ๆ อีก ซึ่งอาจจะไม่เป็นที่ยอมรับในการพิมพ์มากเท่ากับ 4 ประเภทข้างต้น เช่น กระดาษโปสเตอร์ กระดาษเหนียว (Kraft Paper) เป็นต้น

1.4 น้ำหนักกระดาษ กระดาษที่ใช้ในการพิมพ์ มี 2 แบบ คือ กระดาษแผ่น และกระดาษม้วน การพิมพ์สิ่งพิมพ์ส่วนใหญ่ยกเว้นหนังสือพิมพ์ จะใช้กระดาษแบบแผ่น ซึ่งมีการเรียกกระดาษตามน้ำหนักของกระดาษ 3 แบบ คือ

1.4.1 กรัมหรือแกรม เป็นการเรียกตามน้ำหนักของกระดาษที่มีวัดจากขนาด 1×1 เมตร หรือมีพื้นที่ 1 ตารางเมตร ดังนั้นจึงมีหน่วยของการวัดเป็น แกรม/ม² (g/m²) เช่น กระดาษ 80 แกรม จะเขียนว่า 80 แกรม/ม² (g/m²)

1.4.2 กิโลกรัม เป็นการเรียกตามน้ำหนักที่วัดเป็นกิโลกรัมของกระดาษขนาด 31x 43 นิ้ว 1 รีม (Ream) ซึ่งหมายถึง กระดาษ 500 แผ่น

1.4.3 ปอนด์ เป็นการเรียกตามน้ำหนักที่วัดเป็นปอนด์ของกระดาษขนาด 31 x 43 นิ้ว จำนวน 1 รีม

กระดาษแต่ละชนิดจะมีให้เลือกในน้ำหนักที่แตกต่างกัน เช่น กระดาษ ปรีฟ 48.8 แกรม กระดาษอาร์ต 130 แกรม กระดาษการ์ดขาว 190 แกรม เป็นต้น

น้ำหนักของกระดาษเหล่านี้ หมายถึง ความหนาของกระดาษนั่นเอง คือ กระดาษที่ยิ่งมีน้ำหนักมากหรือแกรมมาก ก็หมายถึง กระดาษยิ่งมีความหนามากนั่นเอง การเลือกจะใช้กระดาษน้ำหนักใดหรือความหนาเท่าใดนั้น นอกจากจะต้องพิจารณางบประมาณที่มีแล้ว จะต้องพิจารณาให้เหมาะสมกับลักษณะของการนำไปใช้งานของสิ่งพิมพ์นั้นๆ ด้วย

1.4.4 ใบเสร็จ และสิ่งพิมพ์ที่ต้องมีสำเนา คือ มีความบางพอที่เขียนให้มีแรงกดทะลุไปหลายชั้นได้ ควรใช้กระดาษประมาณ 40-50 แกรม

1.4.5 หน้าในของหนังสือ นิตยสาร รายงานประจำปี ควรใช้กระดาษประมาณ 70-80 แกรม

1.4.6 แผ่นพับที่พิมพ์สี่สี หน้าสี่สีของนิตยสาร โปสเตอร์ ควรใช้กระดาษ ประมาณ 120-160 แกรม

1.4.7 ปกหนังสือ นิตยสาร ควรใช้กระดาษประมาณ 300 แกรมขึ้นไป

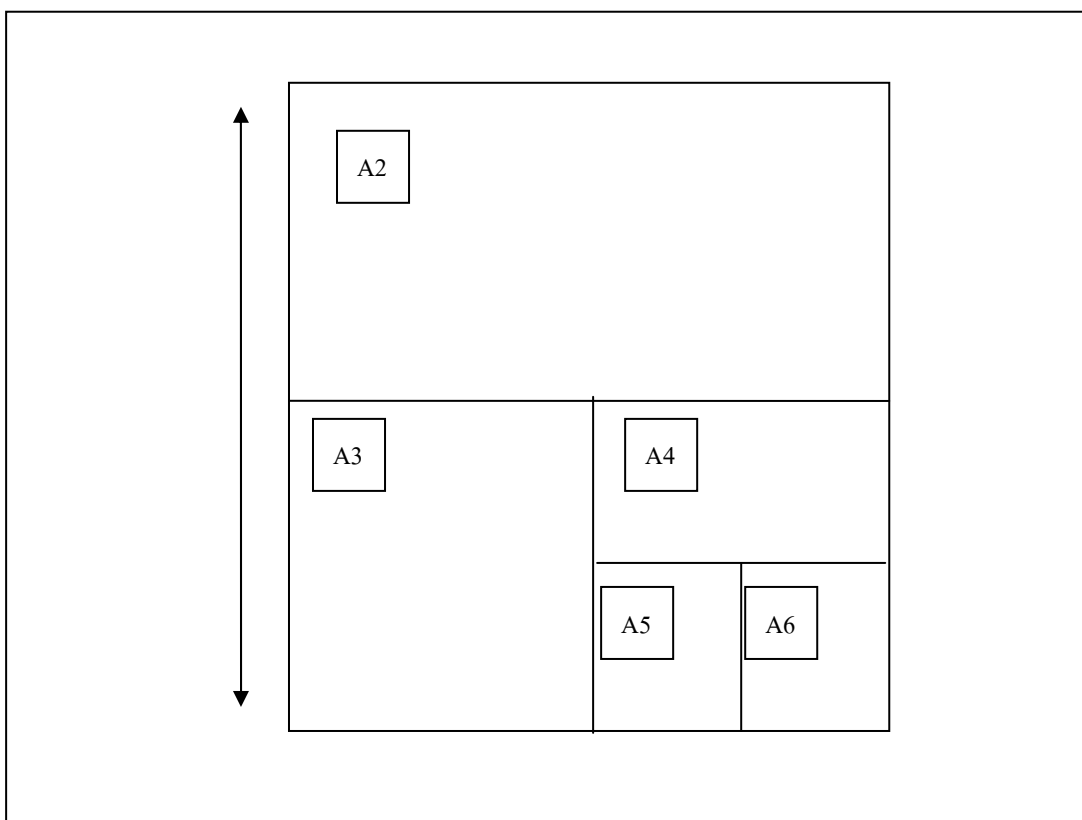
1.5 ขนาดกระดาษ กระดาษที่ใช้ในการพิมพ์ จะมีการผลิตออกมาใน 2 ลักษณะ คือ แบบม้วนและแบบเป็นแผ่น สำหรับกระดาษม้วนซึ่งเป็นกระดาษยาวต่อเนื่องกัน เป็นม้วนขนาดใหญ่จะวัดหน้ากว้างของกระดาษว่าเป็นเท่าไร ส่วนกระดาษแผ่นนั้นมีขนาดเป็นมาตรฐานของตนเอง

กระดาษแผ่นใหญ่ที่ใช้ในการพิมพ์ ที่ใช้กันอยู่มี 2 ขนาด คือ ขนาด 31 x 43 นิ้ว และ 24 x 35 นิ้ว ซึ่งเมื่อนำมาพิมพ์แล้วจะพับได้เป็นยกพิมพ์ (Signature) เป็น 8 หน้ายกพิมพ์ (8-Page signature) หรือ 16 หน้ายกพิมพ์ (16-Page signature) ซึ่งหมายถึง ขนาดของหน้ากระดาษที่นำกระดาษแผ่นเดียวนำมาพิมพ์ได้ 8 หรือ 16 หน้าแล้วตัดได้พอดี ในการพิมพ์หนังสือส่วนใหญ่จะไม่ได้พิมพ์เป็นหน้า ๆ แต่จะใช้กระดาษแผ่นใหญ่พิมพ์แล้วจึงตัด จึงนิยมเรียกขนาดกระดาษหรือขนาดหนังสือตามหน้ายกพิมพ์ เช่น 8 หน้ายกธรรมดา หมายถึง ขนาด 7.5 นิ้ว x 10.25 นิ้ว เป็นต้น

การใช้ขนาดมาตรฐานกระดานที่นิยมแพร่หลายอีกอย่างหนึ่ง คือ การใช้มาตรฐานกระดานชุดเอ (A) โดยมีขนาดเอ ศูนย์ (A0) เป็นขนาดใหญ่ที่สุด คือ มีขนาด 0.841 เมตร x 1.189 เมตร ซึ่งเมื่อนำความกว้างและยาวมาคูณกันจะเท่ากับ 1 ตารางเมตรพอดี จึงสะดวกในการนำไปนับเป็นแกรมเพื่อบอกน้ำหนักกระดานได้เช่นเดียวกัน

ส่วนกระดานขนาดมาตรฐานอื่นในกระดานชุดเอนั้นจะใช้ตัวเลข 1, 2, 3 ไปจนถึง 10 โดยจะมีขนาดลดลงทีละครึ่งหนึ่งของตัวเลขก่อนหน้า เช่น

กระดานเอหนึ่ง มีขนาดครึ่งหนึ่งของกระดานเอศูนย์ และกระดานเอสอง มีขนาดครึ่งหนึ่งของกระดาน เอหนึ่ง เป็นลำดับไปเรื่อย ๆ

ภาพที่ 33 สัดส่วนขนาดต่าง ๆ ของกระดานชุดเอ

สำหรับขนาดของกระดานโดยละเอียดมีดังนี้

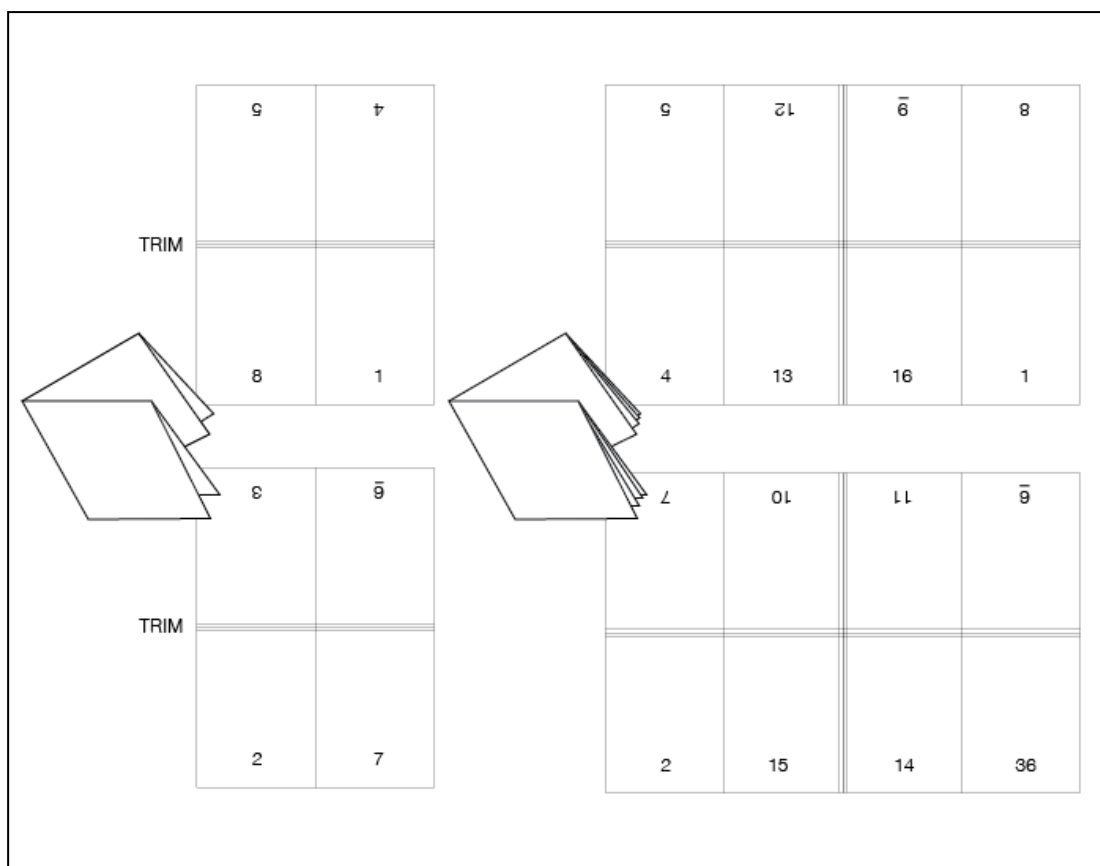
ตารางที่ 4 ขนาดของกระดาษมาตรฐาน

ขนาดกระดาษ	มิลลิเมตร	นิ้ว
เอ ศูนย์	841 x 1189	33.11 x 46.81
เอ หนึ่ง	594 x 841	23.39 x 33.11
เอ สอง	420 x 594	16.54 x 23.39
เอ สาม	297 x 420	11.69 x 16.54
เอ สี่	210 x 297	8.27 x 11.69
เอ ห้า	148 x 210	5.83 x 8.27
เอ หก	105 x 148	4.13 x 5.83
เอ เจ็ด	74 x 105	2.91 x 4.13
เอ แปด	52 x 74	2.05 x 2.91
เอ เก้า	37 x 52	1.46 x 2.05
เอ สิบ	26 x 37	1.02 x 1.46

นอกจากกระดาษชุดเอแล้ว ยังมีกระดาษชุดบี (B) และชุดซี (C) ซึ่งมีขนาดแตกต่างกันออกไปให้เลือกใช้ได้อีก

นอกจากนี้ยังมีระบบขนาดกระดาษอื่น ๆ อีก ไม่ว่าจะเป็นการกำหนดชื่อให้กระดาษขนาดมาตรฐานต่าง ๆ เช่น อิมพีเรียล (Imperial) มีขนาดเท่ากับ 22 x 30 นิ้ว ฟูลสเกล (Foolscap) มีขนาดเท่ากับ 13.5 x 17 นิ้ว อินเดกซ์ (Index) มีขนาดเท่ากับ 25.5 x 30.5 นิ้ว เป็นต้น และยังมีการใช้มาตรฐานขนาดกระดาษชุดบี (B) ซึ่งเป็นสัดส่วนกับขนาดชุดเอ หรือ กระดาษบี ศูนย์ และเอ หนึ่ง กระดาษบี หนึ่ง มีขนาดครึ่งหนึ่งของเอ หนึ่ง และ เอ สอง เป็นลำดับเรื่อยไป

โดยสรุป กระดาษที่ใช้ในผลิตสิ่งพิมพ์มีหลายชนิด เช่น กระดาษปฐพี กระดาษอาร์ต กระดาษปอนด์ ฯลฯ แต่ละประเภทมีคุณสมบัติที่แตกต่างกัน การเลือกใช้จึงควร พิจารณาให้เหมาะกับชนิดและลักษณะการใช้งานของสิ่งพิมพ์ ส่วนน้ำหนักกระดาษมีหน่วยเรียกเป็นแกรม หรือ แกรม/ม² โดยกระดาษที่มีน้ำหนักมาก ก็จะมีน้ำหนักมากตามไปด้วย ส่วนขนาดของกระดาษแผ่นใหญ่มีขนาดมาตรฐานที่นิยมใช้กันเป็น 2 ลักษณะ เมื่อนำมาใช้งาน คือ หนักรูปพิมพ์ และกระดาษชุดเอ

ภาพที่ 34 ตัวอย่างแบบหนึ่งของการวางหน้าซึ่งทำได้หลายแบบ

หมึกหรือสีที่พิมพ์นั้นจะต้องเป็นไปตามแม่แบบที่ได้รับการแปลค่าเป็นเม็ดสกรีน (Dot หรือ Spot) ดังนั้นภาพที่เกิดขึ้นจากการพิมพ์ที่แท้จริงแล้วคือ ภาพรวมที่เกิดจากจุดสีเล็ก ๆ ที่มารวมตัวกัน สิ่งพิมพ์ที่ดูแล้วภาพดูพริ้วเลื่อนเกิดจากการที่เม็ดสกรีนสีที่ควรจะมีผสมสีกัน ถูกพิมพ์ลงในตำแหน่งที่คลาดเคลื่อนนั่นเอง จุดสีเล็ก ๆ ที่มารวมตัวกันในแต่ละบริเวณจะมีความถี่ห่างของจุดสีแตกต่างกัน ยังมีจุดสีรวมกันถี่มากก็จะยิ่งให้สีเข้ม ในขณะที่บริเวณใดมีจุดสีมารวมกันน้อยก็จะเป็นสีอ่อนจาง เม็ดสีมีค่าสกรีน (Screen tint) เป็นร้อยละและมีหลายลักษณะ เช่น เม็ดสกรีนกลม (Round dot, Spot) เม็ดสกรีนสี่เหลี่ยม (Square dot, Spot) เป็นต้น

ส่วนสีที่ใช้ในการพิมพ์ในระบบออฟเซตนั้น โดยหลักการแล้ว แม่พิมพ์ 1 แม่พิมพ์ จะทำหน้าที่พิมพ์สี 1 สี ส่วนสีขาวนั้นโดยปกติไม่นับเป็นสีพิมพ์ เพราะจะใช้สีของเนื้อกระดาษ

หากจะต้องการพิมพ์งานให้ได้สีเหมือนจริงหรือธรรมชาติ จะต้องใช้แม่พิมพ์ 4 แม่พิมพ์ หรือที่เรียกว่า การพิมพ์ออฟเซต 4 สี ได้แก่ สีฟ้าหรือไซแอน (Cyan) สีบานเย็นหรือแมกเจนต้า (Magenta) สีเหลือง (Yellow) และสีดำ (Black หรือ Key) หรือที่เรียกกันว่า ซี-เอ็ม-วาย-เค (CMYK) ซึ่งสีทั้งสี่จะเปรียบเสมือนแม่สีทางการพิมพ์ที่จะผสมกันออกมาเป็นสีต่าง ๆ เหมือนธรรมชาติ

ส่วนการพิมพ์สีพื้นตาย (Flat Color) หมายถึง การพิมพ์สีในบริเวณใดบริเวณหนึ่ง เป็นสีใดสีหนึ่งเพียงสีเดียว ซึ่งอาจจะกำหนดจากค่าร้อยละของแม่สีทางการพิมพ์ เช่น หากต้องการสีแดงสดก็กำหนดว่า วายร้อยละร้อย (Y100 M100) ซึ่งหมายถึงว่า ให้พิมพ์พื้นที่ที่กำหนดด้วยหมึกสีเหลืองร้อยละ 100 และสีบานเย็นหรือแมกเจนต้าทับอีก ร้อยละ 100 การกำหนดสีตายด้วยการใช้ระบบสี ซี-เอ็ม-วาย-เค นั้นสามารถเลือกสีได้ตามตารางสี (Color Chart Tint Chart) ซึ่งบริษัท หรือร้านแยกสี หรือโรงพิมพ์จะมีให้ แต่หากต้องการพิมพ์สีที่ผสมเป็นพิเศษ เช่น สีบรอนซ์ สีเมทัลลิก (Metallic) จะถือว่า เป็นการพิมพ์ห้าสี (Five-color) ซึ่งหมายถึง การที่เพิ่มแม่พิมพ์ขึ้นอีก 1 แม่พิมพ์ จากแม่พิมพ์หลัก 4 แม่พิมพ์ การพิมพ์สีพิเศษนี้จะกำหนดให้พิมพ์เพิ่มมากกว่า 1 สีก็ได้ เช่น หากพิมพ์เพิ่ม 2 สี ก็เรียกว่า พิมพ์หกสี (Six-Color) เป็นต้น

การพิมพ์ดูโอโทน (Duo Tone) หมายถึง พิมพ์สี 2 สี ให้ต้นฉบับเดียวกันมีโทนสีต่าง ๆ กัน และการพิมพ์สปอต คัลเลอร์ (Spot Color) หมายถึง การพิมพ์สีพิเศษนอกจาก ซี-เอ็ม-วาย-เค หรือที่ผสมพิเศษอื่น ๆ

โดยสรุป การพิมพ์มีอยู่ด้วยกันหลายระบบ แต่ระบบที่เป็นที่นิยมใช้มากที่สุดในปัจจุบัน คือ การพิมพ์ในระบบออฟเซต ซึ่งเป็นการพิมพ์ที่นำเอาอาร์ตเวิร์กมาถ่ายแบบเป็นแม่พิมพ์ เมื่อนำไปพิมพ์ หมึกพิมพ์จะถ่ายทอดสิ่งที่ต้องการพิมพ์จากแม่พิมพ์ไปติดบนผ้าอย่าง ซึ่งจะนำหมึกพิมพ์นั้นไปถ่ายทอดลงกระดาษอีกทอดหนึ่ง ส่วนหมึกพิมพ์นั้นจะเป็นสีที่ผสมขึ้นมาตามกำหนดก็ได้ หรือหากเป็นการพิมพ์ภาพสีเหมือนจริง ก็จะใช้หมึกพิมพ์ 4 สี คือ สีเหลือง สีบานเย็น หรือแมกเจนต้า สีฟ้าหรือไซแอน และสีดำ

1.6 กระดาษมาตรฐาน กระบวนการของงานหลังการพิมพ์เป็นขั้นตอนที่สำคัญสำหรับสิ่งพิมพ์ที่มีลักษณะเป็นรูปเล่มทุกชนิด มีเพียงสิ่งพิมพ์ที่เป็นแผ่นเดียว เช่น โปสเตอร์เท่านั้นที่อาจจะไม่ต้องการกระบวนการนี้ แม้ว่ากระบวนการของงานหลังการพิมพ์จะเป็นขั้นตอนด้านการผลิต แต่นักออกแบบจะต้องเป็นผู้ที่ระบุนความต้องการว่าจะให้มีการใช้วิธีการใด นอกจากนี้ นักออกแบบยังสามารถใช้ประโยชน์จากกระบวนการนี้ในการส่งเสริมผลงานออกแบบได้โดยตรง

กระบวนการของงานหลังการพิมพ์แบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ การทำสำเร็จ (Finishing) และการแปรรูป (Convering)

1.7 การทำสำเร็จ การทำสำเร็จมีความสำคัญต่อสิ่งพิมพ์ด้วยเหตุผลประการใด ประการหนึ่งหรือทั้งสองประการ คือ การทำสำเร็จเป็นการเพิ่มความทนทานและเพิ่มอายุการใช้งานให้สิ่งพิมพ์ เช่น เพิ่มความสามารถในการทนต่อการขีดข่วน รอยเปื้อน หรือความชื้น ส่วนเหตุผลที่สองคือ การทำสำเร็จเป็นการเพิ่มความสวยงามและเพิ่มคุณค่าให้กับสิ่งพิมพ์อย่างไรก็ตาม การทำสำเร็จมักไม่ใช่ขั้นตอนที่จำเป็นต้องทำและเป็นการเพิ่มค่าใช้จ่ายในการผลิตสิ่งพิมพ์ ดังนั้นนักออกแบบจึงต้องพิจารณาถึงความคุ้มค่าในการเลือกใช้วิธีการต่าง ๆ ในการทำสำเร็จ ซึ่งมีอยู่มากมาย ตามตัวอย่างวิธีการทำสำเร็จที่มักนิยมใช้กันทั่วไปดังนี้

1.7.1 การอัดตัดตามแม่แบบ หรือ ไค-คัต (Di-cut) การตัดเอาเนื้อกระดาษออกเป็นลวดลายหรือรูปร่างต่าง ๆ หรือตัดให้กระดาษที่เหลือมีรูปร่างพิเศษกว่าที่เหลือธรรมดา นักออกแบบจะต้องเป็นผู้ออกแบบ และกำหนดว่ากระดาษส่วนใดทำการอัดตัดตามแม่แบบเป็นรูปร่างใด จากนั้นทางโรงพิมพ์จึงจะต้องจัดทำแม่แบบขึ้นเป็นพิเศษเป็นกรณีไป

1.7.2 การดุนนูน (Embossing) การดุนให้ภาพหรือตัวอักษรในส่วนที่ต้องการนูนขึ้นมาจากพื้นผิวที่เรียบของกระดาษ ด้วยการสอดกระดาษผ่านแม่แบบด้านบน และล่างที่เป็นพิเศษ และกดแม่แบบด้านบนซึ่งมีส่วนยื่นออกมาเป็นรูปร่างที่ต้องการลงบนกระดาษ และลงบนแม่แบบด้านล่างที่มีร่องรูปร่างเดียวกันคอยรับอยู่

1.7.3 การกดลดยลึก (Debossing) การกดให้ภาพหรือตัวอักษรในส่วนที่ต้องการลึกลงไปจากพื้นผิวที่เรียบของกระดาษ กระบวนการที่ตรงกันข้ามกับการดุนนูน

1.7.4 การใช้โลหะเปลว (Foil) หรือการปั๊มฟอยล์ (Foll Stamp) การใช้ความร้อนกดแผ่นโลหะให้ติดบนกระดาษเป็นภาพหรือตัวอักษรในส่วนที่ต้องการ ซึ่งอาจจะเป็นโลหะเงิน ทอง หรือสีอื่น ๆ ซึ่งมีลักษณะทั้งมันวาวและด้าน บางครั้งจะมีการดุนนูนภาพหรือตัวอักษรด้วย (Foll Embossing)

1.7.5 การอบมัน หรือการเคลือบมัน (Lamination) การใช้พลาสติกแผ่นบางหรือพลาสติกเหลวอบหรือเคลือบหน้ากระดาษ ทำให้พื้นผิวเกิดความมันวาว มักใช้กับโปสเตอร์หรือส่วนที่เป็นปกของหนังสือ นิตยสาร หรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ

1.7.6 การอบมัน หรือการอบวานิช (Vanishing) การอบหรือเคลือบผิวสิ่งพิมพ์ให้ดูมันหรือด้าน ซึ่งจะอบทั้งหน้ากระดาษหรือทำการพิมพ์วานิชลงในเฉพาะบริเวณที่ต้องการก็ได้

1.8 การแปรรูป หมายถึง กระบวนการที่ทำให้สิ่งพิมพ์เกิดเป็นรูปเล่มตามที่ต้องการ การแปรรูปเป็นขั้นตอนที่จำเป็นของสิ่งพิมพ์ที่เป็นรูปเล่มทุกชนิด การแปรรูปมีขั้นตอนดังนี้

1.8.1 การตัด เป็นการใช้เครื่องจักรที่มีใบมีดที่สามารถตัดแผ่น กระดาษที่ซ้อนกันเป็นตั้งให้ได้เป็นขนาดรูปเล่มของสิ่งพิมพ์ที่ต้องการ

1.8.2 การพับ (Folding) เป็นการใช้เครื่องจักรที่มีใบมีดหรือลูกกลิ้งที่จะพับกระดาษเป็นคู่หรือเป็นยก

1.9 การเข้าเล่ม ซึ่งแบ่งเป็นขั้นตอนย่อย ได้แก่

1.9.1 การเก็บเล่ม (Gathering) คือ การรวบรวมยกพิมพ์มาซ้อนเข้าด้วยกัน

1.9.2 การเก็บเรียงหน้า (Collating) คือ การเรียงลำดับยกพิมพ์

1.9.3 การแทรกยกพิมพ์ (Inserting) คือ ทำการสอดยกพิมพ์ทั้งหมดให้ถูกต้องเพื่อให้กระดาษเรียงหน้าถูกต้องตามลำดับการอ่าน

1.10 การทำเล่ม (Binding) หรือบางครั้งเรียกว่า การเย็บเล่ม ซึ่งหมายถึง การทำให้ยกพิมพ์ทั้งหมดยึดติดกันเป็นรูปเล่ม การทำเล่มนี้มีหลายวิธี และนักออกแบบจะต้องเป็นผู้ตัดสินใจเลือกโดยอาจจะปรึกษาผู้พิมพ์ว่าวิธีการใดเป็นวิธีที่เหมาะสมที่สุด ซึ่งตัวแปรสำคัญที่จะมีผลต่อการเลือกวิธีการทำเล่ม คือ ความหนาของสิ่งพิมพ์นั้น ๆ วิธีการทำเล่มที่ใช้กันอยู่ มีดังนี้

1.10.1 การทำเล่มไสสันทากาว (Perfect binding, Adhesive binding, Flexback binding) เป็นการทำเล่มโดยทำให้กระดาษที่จะเป็นสันมีขอบกระดาษเป็นรอยหยักแล้วทากาวเหลวซึ่งจะแข็งตัวเมื่อเย็นลง แล้วปิดทับด้วยผ้าก๊อซเป็นการเพิ่มความแข็งแรง วิธีการนี้ทำได้ง่ายและค่าใช้จ่ายน้อย เหมาะสำหรับการทำเล่มนิตยสาร รายงานประจำปี หรือพ็อกเก็ตบุ๊ก

1.10.2 การทำเล่มด้วยที่เย็บกระดาษหรือเย็บข้าง (Staple binding, Side-stitch binding) เป็นการทำเล่มโดยการเย็บสันหนังสือด้วยลวดเย็บ วิธีการนี้ทำได้ง่ายและค่าใช้จ่ายน้อย แต่ไม่ค่อยคงทน และไม่ค่อยสวยงาม เหมาะสำหรับการทำเล่มแผ่นพับ จดหมายข่าวหรือเอกสารการเรียน เอกสารการประชุม

1.10.3 การทำเล่มเย็บอก (Saddle binding) หรือเย็บมุงหลังคา (Saddle-stitch binding) เป็นการทำเล่มโดยการเย็บหนังสือด้วยลวดเย็บ วิธีการนี้ทำได้ง่าย และค่าใช้จ่ายน้อย แต่ไม่ค่อยคงทน เหมาะสำหรับการทำเล่มหนังสือหรือนิตยสารที่ไม่หนามากนัก แผ่นพับหรือจดหมายข่าว

1.10.4 การเย็บด้าย (Thread sewing) หรือเย็บกี่ หรือเย็บกี่ไสกาว (Sewing) เป็นการทำให้เล่มโดยการเย็บสันหนังสือด้วยด้ายให้ยกหนังสือทั้งหมดติดกันเป็นเล่ม แล้วไสกาวที่สันเพื่อเพิ่มความแข็งแรง วิธีการนี้จะทำได้ยากและมีค่าใช้จ่ายมากกว่าวิธีการอื่น แต่สิ่งพิมพ์จะมีความคงทนสูง เหมาะสำหรับการทำเล่มหนังสือที่มีความหนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังสือปกแข็งต่าง ๆ ซึ่งอาจจะมีการรวมกันของยกพิมพ์หลาย ๆ ยกเย็บรวมกันแล้วไสกาว (Case binding)

นอกจากนี้ ยังมีการทำเล่มแบบไม่ค่อยถาวรต่าง ๆ เช่น การทำเล่มแผ่นปล่อย (Looseleaf binding) และการทำเล่มเชิงกล (Mechanical binding) หรือขดลวด (Spiral) ซึ่งเหมาะกับสิ่งพิมพ์ที่ประเภทรายงานหรือเอกสารการประชุมมากกว่าหนังสือหรือนิตยสาร

1.11 การเข้าปก เป็นขั้นตอนต่อไปหลังจากการทำเล่ม ยกเว้นหนังสือที่เป็นปกแข็ง จะทำการเข้าปกหลักจากเจียนเนื้อใน การเข้าปกมักจะใช้กระดาษที่หนากว่าหน้าในหรือใช้วัสดุอื่น ๆ ที่แข็งแรงกว่ามาหุ้มเพื่อเป็นการปกป้อง และช่วยยืดอายุการใช้งานให้กับสิ่งพิมพ์

1.12 การเจียน (Trimming) เป็นขั้นตอนสุดท้ายในการผลิตสิ่งพิมพ์ การเจียน คือการใช้เครื่องจักรที่มีใบมีดเจียนขอบหนังสือ 3 ด้าน ให้กระดาษทุกหน้าดูเสมอกัน ยกเว้นด้านที่เป็นสันหนังสือ

โดยสรุป กระบวนการของงานหลังการพิมพ์แบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ การทำสำเร็จ และการแปรรูป การทำสำเร็จมีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มความคงทนให้สิ่งพิมพ์และ/หรือเพิ่มคุณค่าความสวยงามให้สิ่งพิมพ์ การทำสำเร็จทำได้หลายวิธี เช่น การไค-คัต การดุนนูน เป็นต้น ส่วนการแปรรูปมีวัตถุประสงค์เพื่อทำให้สิ่งพิมพ์ที่พิมพ์แล้วให้รวมกันเป็นรูปเล่ม ซึ่งมีขั้นตอน คือ การตัด การพับ การเข้าเล่ม ซึ่งรวมถึงการเก็บเล่ม การเก็บเรียงหน้า และการแทรกยกพิมพ์ ต่อด้วยขั้นตอนการทำเล่มซึ่งทำได้หลายวิธี เช่น การทำเล่มไสสันทากาว การทำเล่มด้วยที่เย็บกระดาษ หรือเย็บข้าง การทำเล่มเย็บปก และการเย็บด้าย เป็นต้น ต่อจากการทำเล่ม ก็จะมาทำการเข้าปก และทำการเจียน เป็นขั้นตอนสุดท้าย เป็นอันเสร็จสิ้นกระบวนการได้เป็นสิ่งพิมพ์ที่มีรูปเล่มสมบูรณ์

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยเรื่อง "การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์" เป็นการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อนำมาออกแบบตัวพิมพ์ที่สามารถลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ได้ งานวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจ โดยผู้วิจัยแสดงความคิดเห็นถึงหลักการและปัญหาในการออกแบบตัวพิมพ์เพื่อการลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ด้วย โดยมีระเบียบวิธีวิจัยดังต่อไปนี้

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาวิจัยแบ่งเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. **ข้อมูลประเภทเอกสาร** ได้จากการค้นคว้าข้อมูลภาคเอกสารจากห้องสมุด ได้แก่ หนังสือบทความสิ่งพิมพ์และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมไปถึงข้อมูลจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ บทความจากเว็บไซต์ เป็นต้น

2. **ข้อมูลจากกรณีศึกษา** ได้จากการค้นคว้า รวบรวม แบบตัวพิมพ์ที่นิยมใช้พิมพ์เนื้อหาที่มีอยู่ในท้องตลาดปัจจุบัน

3. **ข้อมูลประเภทบุคคล** ได้จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ 3 กลุ่ม ดังนี้

3.1 ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบตัวพิมพ์ จำนวน 6 ท่าน ดังรายนามต่อไปนี้

3.1.1 นายอนุทิน วงศ์สรรคกร (Partner / Design Director บริษัท คัดสรร ดีมาก จำกัด และอาจารย์พิเศษ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)

3.1.2 นายเอกลักษณ์ เพียรพนาเวช (Type Designer และอาจารย์พิเศษ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ)

3.1.3 นายศุภกิจ เฉลิมลาภ (Type Technician และ Type Designer บริษัท คัดสรร ดีมาก จำกัด)

3.1.4 นายไพโรจน์ ธีระประภา (Type Designer และอาจารย์พิเศษ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ)

3.1.5 นายพลพล ทองสุข (บริษัท พีเอสแอล ดีไซน์ จำกัด)

3.1.6 นายสมิทธิ์ สะมันเลาะ (Type Designer กลุ่ม Katatrad Foundry)

3.2 ผู้เชี่ยวชาญด้านการพิสูจน์อักษร จำนวน 2 ท่าน ดังรายนามต่อไปนี้

3.2.1 คุณสุมาลี นิลตะจินดา (เจ้าหน้าที่พิสูจน์อักษร สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช)

3.2.2 คุณพีรพงษ์ รุ่งจิรรัตน์ (เจ้าหน้าที่พิสูจน์อักษร สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช)

วิธีการเก็บข้อมูล

1. ข้อมูลภาคเอกสารจากแหล่งต่าง ๆ ได้แก่ หนังสือ บทความ เอกสาร งานวิจัย และข้อมูล จากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งรวบรวมโดยการค้นคว้าและทำสำเนาจากห้องสมุดและอินเทอร์เน็ต เพื่อ ศึกษาเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบตัวพิมพ์เพื่อลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ ในรูปแบบต่าง ๆ

2. ข้อมูลจากกรณีศึกษา ซึ่งรวบรวมจากตัวพิมพ์ที่นิยมใช้พิมพ์เนื้อหาที่มีท้องตลาดในปัจจุบันทั้งหมด 82 แบบ โดยนำตัวพิมพ์ดังกล่าวมาทดลองพิมพ์บทความเปรียบเทียบขนาด และศึกษารูปแบบต่าง ๆ ของตัวพิมพ์

3. ข้อมูลประเภทบุคคล

3.1 ข้อมูลเกี่ยวกับความเห็นของผู้เชี่ยวชาญจากการทดลอง ซึ่งทดลองพิมพ์บทความจากตัวพิมพ์ที่รวบรวมได้จำนวน 82 แบบเพื่อประเมินหาตัวพิมพ์ที่มีคุณลักษณะลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ได้

3.2 นำผลงานออกแบบตัวพิมพ์เพื่อลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการพิสูจน์อักษรประเมิน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

1. แบบสัมภาษณ์สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

1.1 แบบสัมภาษณ์สำหรับผู้เชี่ยวชาญการออกแบบตัวพิมพ์ จำนวน 6 ท่าน

2. แบบประเมินผลงานออกแบบตัวพิมพ์สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

2.1 แบบประเมินผลงานออกแบบตัวพิมพ์เพื่อลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์สำหรับผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านตัวพิมพ์ จำนวน 2 ท่าน

การวิเคราะห์ข้อมูลและการออกแบบ

ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลและการออกแบบเป็น 4 ส่วน

1. การวิเคราะห์และทดลองข้อมูลเพื่อสร้างแบบสัมภาษณ์
2. การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสัมภาษณ์เพื่อนำมาออกแบบตัวพิมพ์เพื่อลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์
3. การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์
4. นำตัวพิมพ์เพื่อลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ที่ปรับปรุง จากนั้นนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการพิสูจน์อักษรประเมินประสิทธิภาพ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการออกแบบ

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเรื่อง “การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์” มุ่งเน้นศึกษาเพื่อให้ได้ผลการทดลองที่สามารถพัฒนาตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ และยังเป็นแนวทางในการศึกษาต่อผู้ที่สนใจในการออกแบบตัวพิมพ์ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งเป็น 5 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อสร้างแบบสัมภาษณ์

นำข้อมูลที่ได้จากบทที่ 2 และกรณีศึกษา มาทดลอง และวิเคราะห์เพื่อหาแนวทางในการออกแบบ แบบสัมภาษณ์ โดยแบ่งเป็นหัวข้อ ดังต่อไปนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเลือกตัวพิมพ์ 82 แบบ ที่นิยมใช้เป็นตัวพิมพ์ในท้องตลาดในปัจจุบัน เพื่อนำมาใช้ในการแบบสัมภาษณ์ เพื่อเก็บข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบตัวพิมพ์

UPC-Angsana, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขฃคฅฉฐฒณญฎฏฐฒณด
ตถทธนบปฝฝฟฝภมยรลวศษหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

UPC-Iris, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขฃคฅฉฐฒณญฎฏฐฒณด
ตถทธนบปฝฝฟฝภมยรลวศษหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

ภาพที่ 35 ตัวพิมพ์ทั้ง 82 แบบที่ใช้ในกรณีศึกษา

UPC-Merremia, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขชคดงจฉชฌญฎฐทฒณด
ตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษฬหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

UPC-Cordia, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขชคดงจฉชฌญฎฐทฒณด
ตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษฬหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

UPC-Yacca, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขชคดงจฉชฌญฎฐทฒณด
ตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษฬหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

UPC-Vanila, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขชคดงจฉชฌญฎฐทฒณด
ตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษฬหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

UPC-Browallia, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขชคดงจฉชฌญฎฐทฒณด
ตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษฬหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

UPC-Hyacinth, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขชคดงจฉชฌญฎฐทฒณด
ตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษฬหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

UPC-Freesia, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขคคคงจจชฌญญญฐฑฒณด
ตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษสหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

UPC-Garsia, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขคคคงจจชฌญญญฐฑฒณด
ตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษสหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

DSN-Ampun, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijkl
mnopqrstuvwxyz 0123456789 กขคคคงจจชฌญญญฐ
ฒณดตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษสหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

DSN-Namkang, Regular @ 24 pt.

**ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghi
jklmnopqrstuvwxyz 0123456789 กขคคคงจจช
ฌญญญฐฒณดตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษสหฬอฮ ๐๑๒
๓๔๕๖๗๘๙**

DSN-Adirek, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขคคคงจจชฌญญญฐฑฒณด
ตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษสหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

DSN-Anurak, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขคคคงจจชฌญญญฐฑฒณด
ตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษสหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

DSN-Arkorn, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขคดคงจฉชฌญฎฏฐฒณด
ตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษสหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

DSN-Kamon, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขฌคฅงจฉชฌญฎฏฐฑฒณด
ตถทธนบปผฝพฟภมยรฤลศษหฬ ออโศ๑๒๓๔๕๖๗๘๙

DSN-Preecha, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmnopqrstuvwxyz 0123456789 กขคดคงจฉชฌญฎฏฐฑฒณดตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษสหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

DSN-Suradej, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmnop
 qrstuvwxyz 0123456789 กขฅคกงจฉชฌญฎฏฐฑฒณด
 ตถทฒบปฝฝพฟภมยรลวศฬหฬอ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

DB-Narai, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmnop
 qrstuvwxyz 0123456789 กขฌคฌจฉชฌฌญฎฐฒณด
 ดถทณบปฝฝพฝภมยรลวศษสทพอย ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

DB-Surawong, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขฅคกงจฉชฌญฎฏฐฑฒณด
ตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษสหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

PSL-Thaicommon, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขคคคจจขฌฌฎฎฐฐฒฒณณ
ตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษฬฬ หอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

PSL-Bundit, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขคคคจจขฌฌฎฎฐฐฒฒณณ
ตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษฬฬ หอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

PSL-Pratom, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขคคคจจขฌฌฎฎฐฐฒฒณณ
ตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษฬฬ หอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

PSL-Text, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขคคคจจขฌฌฎฎฐฐฒฒณณ
ตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษฬฬ หอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

PSL-Chamnarn, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขคคคจจขฌฌฎฎฐฐฒฒณณ
ตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษฬฬ หอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

TH-SarabunSPK, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขคคคจจขฌฌฎฎฐฐฒฒณณ
ตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษฬฬ หอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

CmPrasanmit, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmn
opqrstuvwxyz 0123456789 กขฅคกงจฉจฌญฎฏฐฑฒณ
ดตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษสหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

KaniGa, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขฅคกงจฉจฌญฎฏฐฑฒณ
ดตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษสหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

ChulaNarak, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขฅคกงจฉจฌญฎฏฐฑฒณ
ดตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษสหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

CmPrasanmit, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmn
opqrstuvwxyz 0123456789 กขฅคกงจฉจฌญฎฏฐฑฒณ
ดตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษสหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

Himmaparnt, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขฅคกงจฉจฌญฎฏฐฑฒณ
ดตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษสหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

Nakaracha, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmn
opqrstuvwxyz 0123456789 กขฅคกงจฉจฌญฎฏฐฑฒณ
ดตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษสหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

PSK Smart, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขคคคงจจชฌญฎฐฒณด
ตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษสหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

DC-Palamongkol, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefg
hijklmnopqrstuvwxyz 0123456789 กขคคคงจจ
ชฌญฎฐฒณดตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษส
หฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

TH Fah Kwang, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghij
klmnopqrstuvwxyz 0123456789 กขคคคงจจชฌ
ญฎฐฒณดตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษสหฬอฮ
๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

NECTEC-Garuda, Book @ 17 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklm
nopqrstuvwxyz 0123456789 กขคคคงจจชฌญฎ
ฐฒณดตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษสหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

NECTEC-Norasi, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขคคคงจจชฌญฎฐ
ฒณดตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษสหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

NECTEC-Kinnari, Regular @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmn
opqrstuvwxyz 0123456789 กขคคคงจจชฌญฎ
ฐฒณดตถทธนบปผฝพฟภมยรลวศษสหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

NECTEC-Loma, Regular @ 17 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmn
opqrstuvwxyz 0123456789 กขฅคกงจฉจฌฎญฎฐทฒ
ณดตถทธนบปฝฝฝฝฝฝมยรลวศษสฬฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

JS-Aungsumalin @ 24 pt.

**ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijkl
mnopqrstuvwxyz 0123456789 กขฅคกงจฉจฌฎญ
ฎฐทฒณดตถทธนบปฝฝฝฝฝฝมยรลวศษสฬฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙**

JS-Alisa @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขฅคกงจฉจฌฎญฎฐทฒณด
ตถทธนบปฝฝฝฝฝฝมยรลวศษสฬฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

JS-Charnchai @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghij
klmnopqrstuvwxyz 0123456789 กขฅคกงจฉจฌฎญฎฐท
ฒณดตถทธนบปฝฝฝฝฝฝมยรลวศษสฬฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

JS-Duangta @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abc
defghijklmnopqrstuvwxyz 0123456789 กข
ฅคกงจฉจฌฎญฎฐทฒณดตถทธนบปฝฝฝฝฝฝมยรลวศษ
สฬฮ 0123456789

JS-Ekachai @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghij
klmnopqrstuvwxyz 0123456789 กขคคคงจจชฌญฎฏฐ
ทฒณดตถทธนบปผฝภมยรลวศษฬหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

JS-Jukaphan @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขคคคงจจชฌญฎฏฐทฒณด
ตถทธนบปผฝภมยรลวศษฬหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

JS-Junkaew @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefgh
ijklmnopqrstuvwxyz 0123456789 กขคคคงจจชฌญ
ฎฏฐทฒณดตถทธนบปผฝภมยรลวศษฬหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

JS-Likhith @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdef
ghijklmnopqrstuvwxyz 0123456789 กขคคคงจ
ชฌญฎฏฐทฒณดตถทธนบปผฝภมยรลวศษฬหฬอฮ
๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

JS-Mookda @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขคคคงจจชฌญฎฏฐทฒ
ณดตถทธนบปผฝภมยรลวศษฬหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

JS-Mookravee @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklm
nopqrstuvwxyz 0123456789 กขฌคฌฌฌฌฌฌฌฌฌฌ
ฌฌฌฌฌฌฌฌฌฌฌฌฌฌฌฌ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

JS-Nusaba @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklm
nopqrstuvwxyz 0123456789 กขฌคฌฌฌฌฌฌฌฌฌฌ
ฌฌฌฌฌฌฌฌฌฌฌฌฌฌฌฌ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

JS-Padacharnai @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklm
nopqrstuvwxyz 0123456789 กขชคดงจขชฌญฎฏฐฒ
ณดตถทธนบปผฝภมยรลวศษหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

JS-Pisit @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefgh
ijklmnopqrstuvwxyz 0123456789 กขฌคฅงจฉชฌฌ
ญฎฏฐฑฒณดตถทธนบปผฝภมยรลวศษสหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖
๗๘๙

JS-Pitsanu @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmnopqrstuvwxyz 0123456789 กขคคจ
จขฌณฎฏฐฑฒณดตถทธนบปผฝภมยรลวศษสหฬอฮ ๐๑๒๓๔
๕๖๗๘๙

JS-Prasoplarp @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefgh
ijklmnopqrstuvwxyz 0123456789 กขคคกงจฉชฌ
ญฎฐฏทฒณดตถทธนบปผฝภมยรลวศษฬหฬอฮ ๐๑
๒๓๔๕๖๗๘๙

JS-Puriphop @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขคคกงจฉชฌญฎฐฏท
ฒณดตถทธนบปผฝภมยรลวศษฬหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

JS-Rapee @ 24 pt.

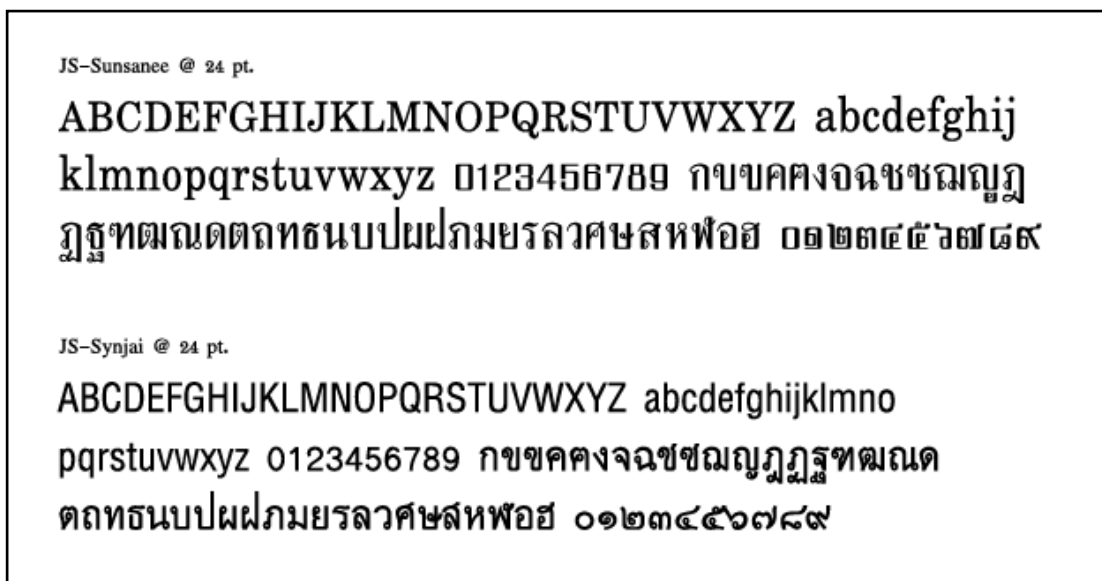
ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขคคกงจฉชฌญฎฐฏท
ฒณดตถทธนบปผฝภมยรลวศษฬหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

JS-Saksit @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijk
lmnopqrstuvwxyz 0123456789 กขคคกงจฉชฌญฎฐฏท
ฒณดตถทธนบปผฝภมยรลวศษฬหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

JS-Saowapark @ 24 pt.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmno
pqrstuvwxyz 0123456789 กขคคกงจฉชฌญฎฐฏท
ฒณดตถทธนบปผฝภมยรลวศษฬหฬอฮ ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙

ภาพที่ 50 ตัวพิมพ์ทั้ง 82 แบบที่ใช้ในกรณีศึกษา

2. จากข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวพิมพ์ ทั้ง 82 แบบ ที่นิยมใช้เป็นตัวพิมพ์เนื้อหาในท้องตลาดในปัจจุบัน นำมาทำการทดลองเพื่อจำแนกตัวพิมพ์ที่สามารถให้นิยามของการลดต้นทุนและวัดดูได้ โดยนำตัวพิมพ์ทั้ง 82 แบบ มาทดสอบเพื่อหาการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ การทดลองจะใช้ตัวพิมพ์มาพิมพ์บทความ 1 หน้า ในกระดาษ A4 (297 x 210 มม.) โดยผู้วิจัยกำหนดค่าในการทดสอบพื้นฐานดังนี้

2.1 บทความอยู่ภายในกรอบสี่เหลี่ยมขนาด 18 x 23 ซม. ที่กำหนดขึ้นเพื่อเป็นระยะมาตรฐานสำหรับการทดลองในครั้งนี้ (เปรียบเทียบกับการจัดหน้าหนังสือทั่วไป)

2.2 ตัวพิมพ์ทุกตัวอยู่ในส่วนสูงที่เท่ากัน คือ 2 มิลลิเมตร

2.3 ตัวพิมพ์ทุกตัวมีระยะห่างของบรรทัดที่เท่ากัน คือ 5 มิลลิเมตร

ผู้วิจัยจำแนกผลการทดลองของตัวพิมพ์ทั้ง 82 แบบออกเป็น 6 กลุ่ม ดังนี้ (ตาราง)

ตารางที่ 5 แสดงผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์

ลำดับ	การตั้งค่ามาตรฐานในแบบทดลอง	ผลการทดลอง
1	ตัวพิมพ์ที่ใช้ระยะบรรทัดเกินจากเส้นกรอบแนวล่าง มากกว่า 6 บรรทัดขึ้นไป	10
2	ตัวพิมพ์ที่ใช้ระยะบรรทัดเกินจากเส้นกรอบแนวล่าง มากกว่า 5 บรรทัด	8
3	ตัวพิมพ์ที่ใช้ระยะบรรทัดเกินจากเส้นกรอบแนวล่าง มากกว่า 4 บรรทัด	5
4	ตัวพิมพ์ที่ใช้ระยะบรรทัดเกินจากเส้นกรอบแนวล่าง มากกว่า 3 บรรทัด	17
5	ตัวพิมพ์ที่ใช้ระยะบรรทัดเกินจากเส้นกรอบแนวล่าง มากกว่า 2 บรรทัด	20
6	ตัวพิมพ์ที่ใช้ระยะบรรทัดเกินจากเส้นกรอบแนวล่าง มากกว่า 1 บรรทัด	8
7	ตัวพิมพ์ที่ใช้ระยะบรรทัดไม่เกินจากเส้นกรอบแนวล่าง	14
รวม		82

ภาพที่ 51 รูปแบบหน้ากระดาษในการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์

สรุปผลการทดลองในครั้งนี้ ตัวพิมพ์ที่ใช้ระยะบรรทัดในการพิมพ์น้อยแสดงผลในขั้นต้นว่าสามารถลดต้นทุนและวัตถุดิบได้ ทำให้พบว่าตัวพิมพ์ที่สามารถนำมาทดสอบการลดต้นทุนและวัตถุดิบนี้คือตัวพิมพ์ที่ใช้ระยะบรรทัดไม่เกินจากเส้นกรอบแนวล่าง จำนวน 14 แบบโดยเรียงลำดับจากตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่มากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่

1. UPC-Angsana
2. Aksaramatee
3. UPC-Iris
4. DSN-Arkorn
5. UPC-Orchid
6. UPC-Pancy
7. PSL-Pratom
8. JS-Jukaphan
9. JS-Puriphop
10. PSL-Thaicommon
11. JS-Pitsanu
12. UPC-Yacca
13. UPC-Dillenia
14. UPC-Tancy

จากข้อมูลที่ได้รวบรวมทั้งส่วนของตัวพิมพ์และผลการทดลอง จึงนำข้อมูลที่ได้มาทำแบบสัมภาษณ์สำหรับผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบตัวพิมพ์ เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาใช้ในการออกแบบต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทำแบบสัมภาษณ์เพื่อนำมาใช้ในการออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์

นำข้อมูลจากการตอบแบบสัมภาษณ์ของผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบตัวพิมพ์ จำนวน 6 ท่าน มาวิเคราะห์เพื่อหาแนวทางการออกแบบตัวพิมพ์ เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์

1. แบบตัวพิมพ์จากการทดลองทั้ง 14 แบบที่ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบตัวพิมพ์ทั้ง 6 ท่าน เลือก 3 อันดับ

ตารางที่ 6 แสดงสรุปผลตัวพิมพ์ในแบบสัมภาษณ์ซึ่งผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบตัวพิมพ์เลือก

อันดับ	แบบตัวพิมพ์ที่ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบตัวพิมพ์เลือก	จำนวน
1	UPC-Dillenia	5
2	UPC-Angsana	3
3	UPC-Pancy	2

2. ความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบตัวพิมพ์ทั้ง 6 ท่าน ในการตัดสินใจเลือกตัวพิมพ์ดังกล่าวมีดังนี้

UPC-Dillenia มีโครงสร้างเดียวกับ UPC-Angsana แต่เป็นตัวพิมพ์ที่มีลักษณะแบบเดียวกับตัวพิมพ์แบบ “โมโนไลน์” ซึ่งมีความคุ้นชินกับการอ่านของไทยที่ตั้งแต่เริ่มมีตัวพิมพ์รวมถึงเส้นที่ค่อนข้างบาง มีความโปร่งสูง ช่วยให้อ่านง่าย ทำให้ในหน้าเดียวกันอาจจะลดต้นทุนและวัตถุดิบได้ดีกว่าตัวพิมพ์อื่นๆ แต่ทั้งนี้ผู้เชี่ยวชาญบางท่านยังมีความรู้ตัวพิมพ์ UPC-Dillenia มีระยะห่างระหว่างตัวอักษรที่แคบไป ส่วน UPC-Angsana เป็นตัวพิมพ์แบบ “ฝรั่งเศส” ซึ่งผู้เชี่ยวชาญหลายท่านมองว่า เส้นที่หนาบางไม่เท่ากัน อาจมีส่วนช่วยในการประหยัดพื้นที่เนื่องจากในกรณีที่ตัวอักษรเป็นแบบโค้ง เส้นของตัวอักษรสามารถหักโค้งลงมาได้ทันที โดยไม่ใช้เนื้อที่ในการโค้งมาก เหมือนตัวพิมพ์แบบ “โมโนไลน์” แต่ก็ไม่แน่ใจว่าเส้นที่ต้องพิมพ์หนาเพิ่มขึ้นเพื่อมารับกับส่วนโค้งดังกล่าวจะสามารถลดต้นทุนและวัตถุดิบได้ดีกว่าตัวแบบ “โมโนไลน์” ในส่วนของ UPC-Pancy นั้น มีลักษณะเดียวกันกับ UPC-Dillenia ตัวพิมพ์สามารถอ่านแยกแยะเวลากวาดสายตาได้ดี แต่ UPC-Pancy มีขนาดที่กว้างและใหญ่กว่าตัวพิมพ์ทั้ง 2 แบบข้างต้น อย่างไรก็ตาม ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบตัวพิมพ์จำนวน 5 คน เห็นด้วยกับการนำ UPC-Dillenia มาเป็นต้นแบบในการทดลองออกแบบตัวพิมพ์เพื่อลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ เนื่องจากมีความเป็นกลาง ความคุ้นชินในการอ่าน และสามารถนำไปพัฒนาต่อในการออกแบบได้

การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์

ผู้วิจัยนำตัวพิมพ์ UPC-Dillenia มาศึกษาอย่างละเอียด รวมกับข้อเสนอนี้จากผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบตัวพิมพ์ และการวิเคราะห์การนำมาใช้ของข้อมูลในบทที่ 2 มาทำการออกแบบตัวพิมพ์เพื่อลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ ดังนี้

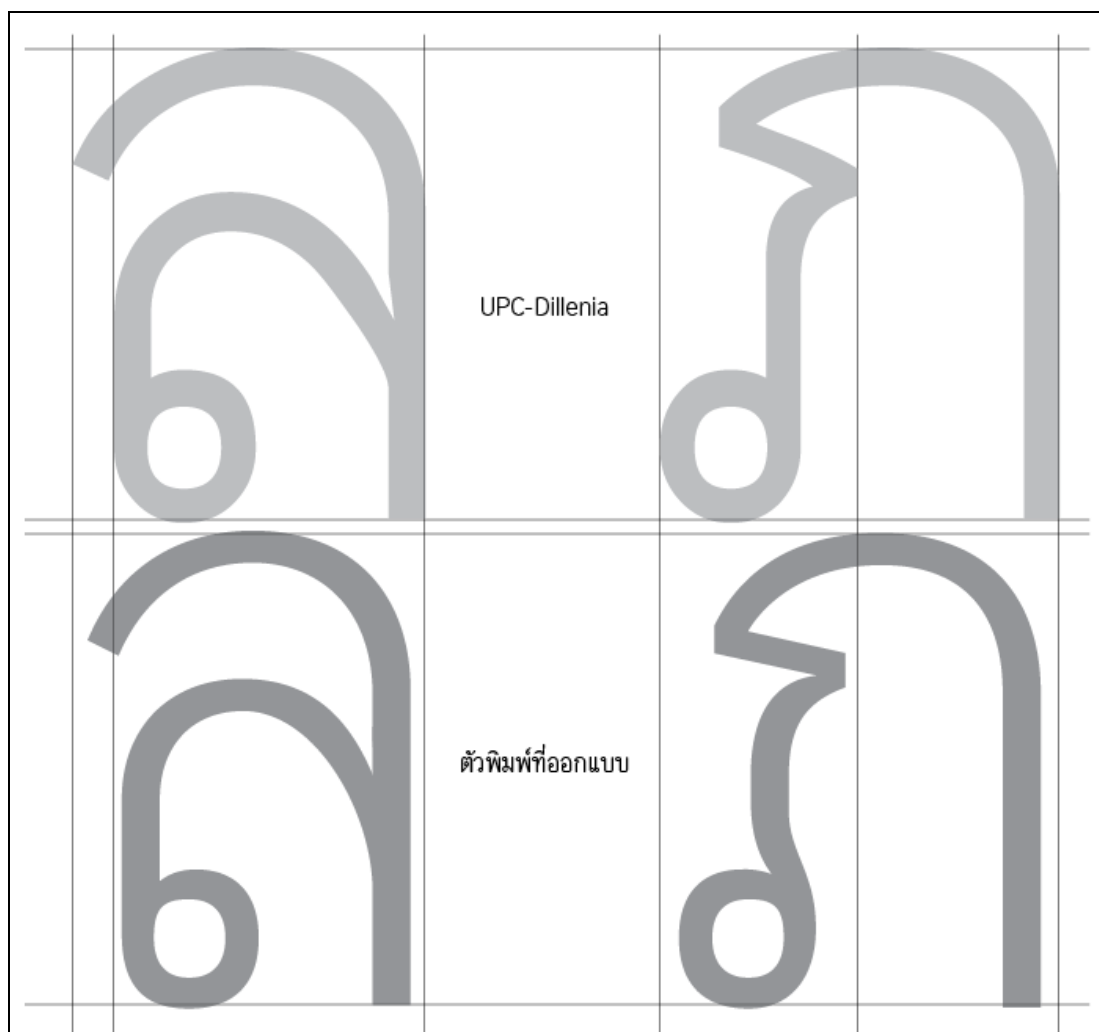
abcdefghijklmnopqr
 stuvwxyz
 ABCDEFGHIJKLMNO
 PQRSTUVWXYZ
 0123456789
 กขฃคฅงจฉซชฌญฎฏฐ
 ฑฒณดตถทธนบปผฝ
 พฟภมยรลวศษหฬือฮ
 ฤๅๆ๓๓
 ๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙ ๐๓๓๓๐

ภาพที่ 52 ตัวพิมพ์แบบไทย และลาตินเพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ที่ผู้วิจัยทดลอง
 ออกแบบ

ภาพที่ 53 ตัวพิมพ์แบบ Accent และเครื่องหมายต่างๆ เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ที่ผู้วิจัยทดลองออกแบบ

1. การเปรียบเทียบระหว่าง UPC-Dillenia และตัวพิมพ์ที่ทดลองออกแบบ ซึ่งผู้วิจัยศึกษาเฉพาะส่วนสูง ส่วนกว้างและขนาดเส้น เพื่อพัฒนาตัวพิมพ์ที่ออกแบบทดลองให้มีคุณภาพในวัตถุประสงค์ที่กล่าวไว้มากกว่า ทั้งนี้ผู้วิจัยทำการทดลองในส่วนของพื้นที่ว่างภายในและรอบๆ ตัวอักษร รวมไปถึงความหนาของตัวอักษร (Stem) ที่สอดคล้องกันด้วย

ภาพที่ 54 แสดงการลดพื้นที่ระหว่างตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุประสงค์ในการพิมพ์และ UPC-Dillenia

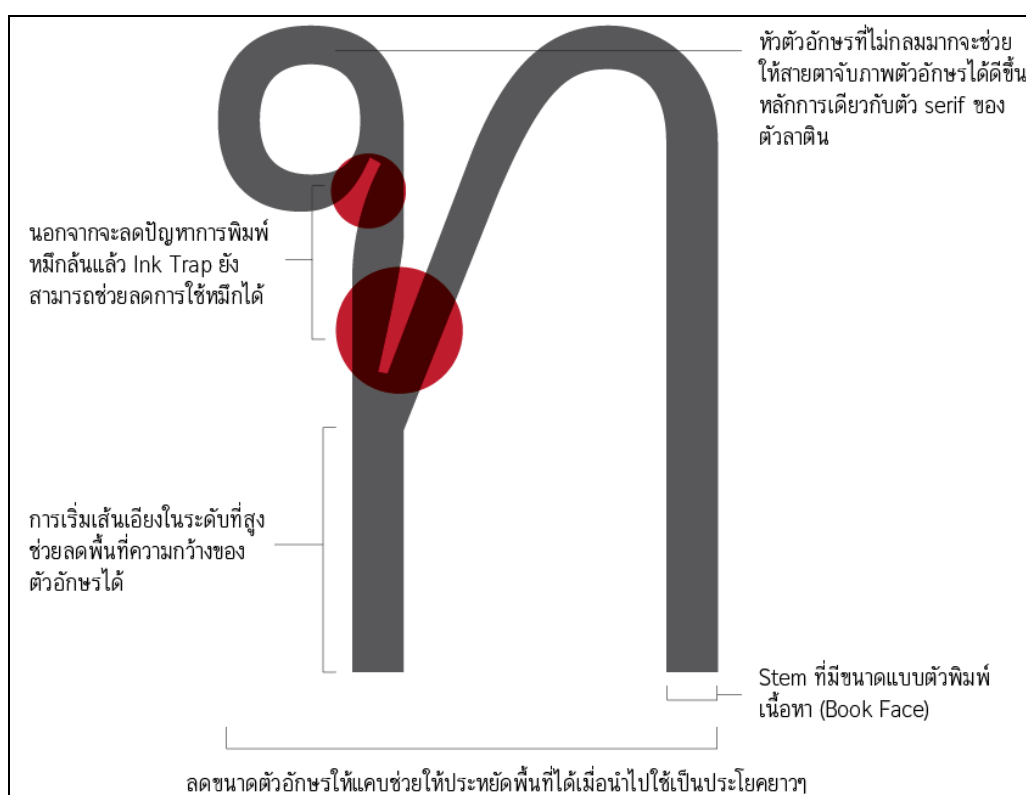
นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ทดลองพิมพ์เป็นบทความเพื่อดูขนาดการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ทั้งสองแบบ

ปัจจัยต่างๆในสังคมนั้นจะส่งผลกระทบถึงกันเสมอ ไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อมก็ตาม ตัวอย่างที่ใกล้ตัวเราในสังคมเล็กๆ ก็อย่างเช่น การกระทำใดๆของบุคคลแต่ละคนก็มักจะมีสาเหตุมาจากปัจจัยที่เปลี่ยนไปของสิ่งแวดล้อม ซึ่งเราจะเห็นได้ว่า ในขณะที่คนอื่นเป็นสิ่งแวดล้อมข้างเรา เราเองก็เป็นสิ่งแวดล้อมคนอื่นด้วยเช่นกัน ด้วยเหตุนี้เราจึงไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงความสัมพันธ์ลักษณะต่างๆที่มีต่อกันได้ความสัมพันธ์ในที่นี้สามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาผ่านรูปลักษณะภายนอกของแต่ละบุคคล จากการกระทำ การแสดงออกทางร่างกาย โดยบางครั้งไม่จำเป็นต้องมีการสื่อสารทางคำพูดสนทนาเป็นส่วนตัวเชื่อมโยง สิ่งเหล่านี้สามารถเข้าแทรกซึมจากผู้ที่มีความนึกคิดมากกว่าผู้ที่มีความนึกคิดที่ไม่แข็งแรงพอที่จะยืนกรานบนจุดยืนของตนเอง ลักษณะนี้ก็คือสิ่งที่เราเรียกว่าการเอาเยี่ยงอย่าง หรือการลอกเลียนแบบ ขึ้นตอนนี้นี้ล้วนแล้วแต่เป็นการทำงานของอิทธิพลที่เราเองไม่เห็น แต่ที่นำทั้งนี้มันสามารถเปลี่ยนแปลงมุมมอง ความคิด การแสดงออกของแต่ละบุคคลได้อย่างไม่น่าเชื่อ จากลักษณะขั้นตอนของการการเชื่อมต่อกันจากบุคคลหนึ่งไปสู่อีกบุคคลหนึ่งหรือหลายบุคคลนั่นเอง นำมาซึ่งสิ่งที่เรียกว่าสมัชชานิยม ที่กล่าวมานี้คือตัวอย่างธรรมชาติพื้นฐาน ในการชี้ให้เห็นถึงการเชื่อมต่อกันของโครงสร้างต่างๆในสังคมได้ในระดับเบื้องต้นระดับหนึ่งระบบการเชื่อมต่อกันสัมพันธ์ การตอบรับในสังคมนั้นมียุทธศาสตร์ในหลายระดับ แตกต่างกันไปโดยพื้นฐานด้านประสิทธิภาพ ความรู้ เหตุนี้จึงทำให้บุคคล(กลุ่มคน) แต่ละระดับก็มีความแตกต่างกันในรูปแบบของการแสดงออก ตั้งแต่ความคิดไปจนถึงการปฏิบัติทางของสิ่งกลในรายละเอียดเราจะเห็นได้ว่า ในแต่ละชั้นในระบบก็ถูกเชื่อมถึงกันด้วยบางเหตุผลของสังคม จึงน่าจะสรุปได้ว่า ความสัมพันธ์ในแต่ละโครงสร้างสังคมย่อยๆ นั้นสามารถติดต่อกันกันได้โดยเครือข่ายต่างๆ เช่น ธุรกิจการค้า การเข้าร่วมกิจกรรม และอื่นๆ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นตัวอย่างแสดงให้เห็นถึงกลไกที่มนุษย์สร้างขึ้นเพื่อให้สังคมมีความเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลาหากเป็นเช่นนั้นแสดงว่าสังคมมีการเชื่อมโยงซึ่งมีประสิทธิภาพอยู่แล้วโดยตัวของมันเอง(ในลักษณะของสังคมประเทศนั้นๆ) เราจึงควรใช้ข้อดีและประโยชน์ของระบบที่มีอยู่แล้วให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยหันมาพิจารณาสิ่งที่เราปล่อยออกไปในระบบนั้น ว่ามันมีคุณภาพเพียงพอหรือไม่ที่จะให้เกิดการเอาเยี่ยงอย่าง หรือการขานรับ จากสังคมโดยรวม ไม่ใช่สนใจแค่เฉพาะกลุ่มเป้าหมายของตัวเอง เพราะกลุ่มเป้าหมายของคุณก็สามารถสร้างผลกระทบในทางอื่นๆต่อกลุ่มอื่นๆในสังคมได้เช่นกัน

ปัจจัยต่างๆในสังคมนั้นจะส่งผลกระทบถึงกันเสมอ ไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อมก็ตาม ตัวอย่างที่ใกล้ตัวเราในสังคมเล็กๆ ก็อย่างเช่น การกระทำใดๆของบุคคลแต่ละคนก็มักจะมีสาเหตุมาจากปัจจัยที่เปลี่ยนไปของสิ่งแวดล้อม ซึ่งเราจะเห็นได้ว่า ในขณะที่คนอื่นเป็นสิ่งแวดล้อมข้างเรา เราเองก็เป็นสิ่งแวดล้อมคนอื่นด้วยเช่นกัน ด้วยเหตุนี้เราจึงไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงความสัมพันธ์ลักษณะต่างๆที่มีต่อกันได้ความสัมพันธ์ในที่นี้สามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาผ่านรูปลักษณะภายนอกของแต่ละบุคคล จากการกระทำ การแสดงออกทางร่างกาย โดยบางครั้งไม่จำเป็นต้องมีการสื่อสารทางคำพูดสนทนาเป็นส่วนตัวเชื่อมโยง สิ่งเหล่านี้สามารถเข้าแทรกซึมจากผู้ที่มีความนึกคิดมากกว่าผู้ที่มีความนึกคิดที่ไม่แข็งแรงพอที่จะยืนกรานบนจุดยืนของตนเอง ลักษณะนี้ก็คือสิ่งที่เราเรียกว่าการเอาเยี่ยงอย่าง หรือการลอกเลียนแบบ ขึ้นตอนนี้นี้ล้วนแล้วแต่เป็นการทำงานของอิทธิพลที่เราเองไม่เห็น แต่ที่นำทั้งนี้มันสามารถเปลี่ยนแปลงมุมมอง ความคิด การแสดงออกของแต่ละบุคคลได้อย่างไม่น่าเชื่อ จากลักษณะขั้นตอนของการการเชื่อมต่อกันจากบุคคลหนึ่งไปสู่อีกบุคคลหนึ่งหรือหลายบุคคลนั่นเอง นำมาซึ่งสิ่งที่เรียกว่าสมัชชานิยม ที่กล่าวมานี้คือตัวอย่างธรรมชาติพื้นฐาน ในการชี้ให้เห็นถึงการเชื่อมต่อกันของโครงสร้างต่างๆในสังคมได้ในระดับเบื้องต้นระดับหนึ่งระบบการเชื่อมต่อกันสัมพันธ์ การตอบรับในสังคมนั้นมียุทธศาสตร์ในหลายระดับ แตกต่างกันไปโดยพื้นฐานด้านประสิทธิภาพ ความรู้ เหตุนี้จึงทำให้บุคคล(กลุ่มคน) แต่ละระดับก็มีความแตกต่างกันในรูปแบบของการแสดงออก ตั้งแต่ความคิดไปจนถึงการปฏิบัติทางของสิ่งกลในรายละเอียดเราจะเห็นได้ว่า ในแต่ละชั้นในระบบก็ถูกเชื่อมถึงกันด้วยบางเหตุผลของสังคม จึงน่าจะสรุปได้ว่า ความสัมพันธ์ในแต่ละโครงสร้างสังคมย่อยๆ นั้นสามารถติดต่อกันกันได้โดยเครือข่ายต่างๆ เช่น ธุรกิจการค้า การเข้าร่วมกิจกรรม และอื่นๆ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นตัวอย่างแสดงให้เห็นถึงกลไกที่มนุษย์สร้างขึ้นเพื่อให้สังคมมีความเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลาหากเป็นเช่นนั้นแสดงว่าสังคมมีการเชื่อมโยงซึ่งมีประสิทธิภาพอยู่แล้วโดยตัวของมันเอง(ในลักษณะของสังคมประเทศนั้นๆ) เราจึงควรใช้ข้อดีและประโยชน์ของระบบที่มีอยู่แล้วให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยหันมาพิจารณาสิ่งที่เราปล่อยออกไปในระบบนั้น ว่ามันมีคุณภาพเพียงพอหรือไม่ที่จะให้เกิดการเอาเยี่ยงอย่าง หรือการขานรับ จากสังคมโดยรวม ไม่ใช่สนใจแค่เฉพาะกลุ่มเป้าหมายของตัวเอง เพราะกลุ่มเป้าหมายของคุณก็สามารถสร้างผลกระทบในทางอื่นๆต่อกลุ่มอื่นๆในสังคมได้เช่นกัน

ภาพที่ 55 แสดงการลดพื้นที่ระหว่างตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ (บทความด้านบน) และ UPC-Dillenia (บทความด้านล่าง)

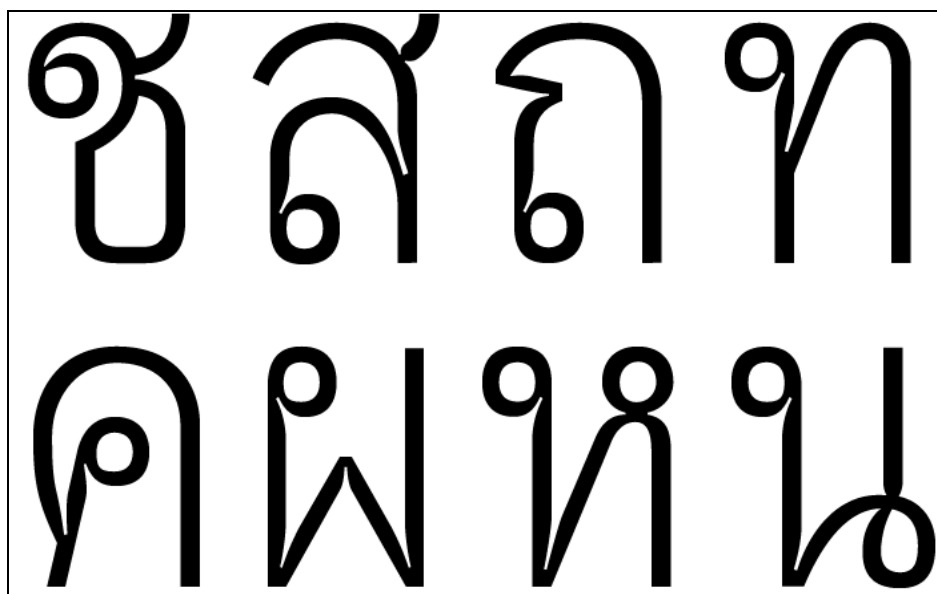
2. ลักษณะของการนำกรณีศึกษามาใช้กับการทดลองการออกแบบตัวพิมพ์ เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ ผู้วิจัยได้พยายามออกแบบ โดยคำนึงถึงหลักการออกแบบตัวอักษร และการประหยัด แต่ก็ไม่ได้คิดว่าตัวพิมพ์เหล่านี้ จะต้องอ่านได้ง่ายซึ่งเปรียบเสมือนกับวัตถุประสงค์อีกข้อหนึ่ง ข้อสังเกตหนึ่งที่น่าสนใจคือ ผู้วิจัยนำ Ink Trap เข้ามาใช้กับตัวพิมพ์ชุดนี้ ข้อดีที่พบคือ ตัวอักษรไทยต่างจากตัวละตินตรงที่มีรอยต่อเยอะกว่า ทำให้สามารถใส่ Ink Trap ได้หลายจุด อย่างไรก็ตามการที่มีรอยต่อมากกว่าตัวอักษรลาตินไม่อาจกล่าวได้ว่าเป็นข้อดีได้ เนื่องจากต้องใช้เนื้อที่และหมึกพิมพ์มากกว่า

ภาพที่ 56 แสดงองค์ประกอบของตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์

จากภาพจะเห็นได้ว่า ผู้วิจัยพัฒนาตัวพิมพ์ให้มีประสิทธิภาพมากที่สุดโดยเฉพาะการลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ ทั้งในส่วนของ เส้นตัวอักษร การใส่ Ink Trap ไปในตัวพิมพ์ การลดพื้นที่ที่สิ้นเปลือง โดยที่ยังสามารถอ่านได้ อย่างไรก็ตามผู้วิจัยมีความเห็นว่าตัวพิมพ์ที่ทดลองออกแบบมานี้ไม่ควรมีหน้าตาที่ดูแปลกแหวกแนว เพราะไม่ใช่ตัวพิมพ์แบบพาดหัว ควรจะเป็น

ตัวพิมพ์ที่เหมาะสมสำหรับการอ่านทั่วไป เพื่อให้เป็นที่ยอมรับทางสายตา และง่ายต่อการอ่านโดยไม่
ต้องทำความเข้าใจใหม่

ภาพที่ 57 แสดงองค์ประกอบของตัวพิมพ์ที่ออกแบบบางตัวที่ช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ที่ใช้ Ink Trap

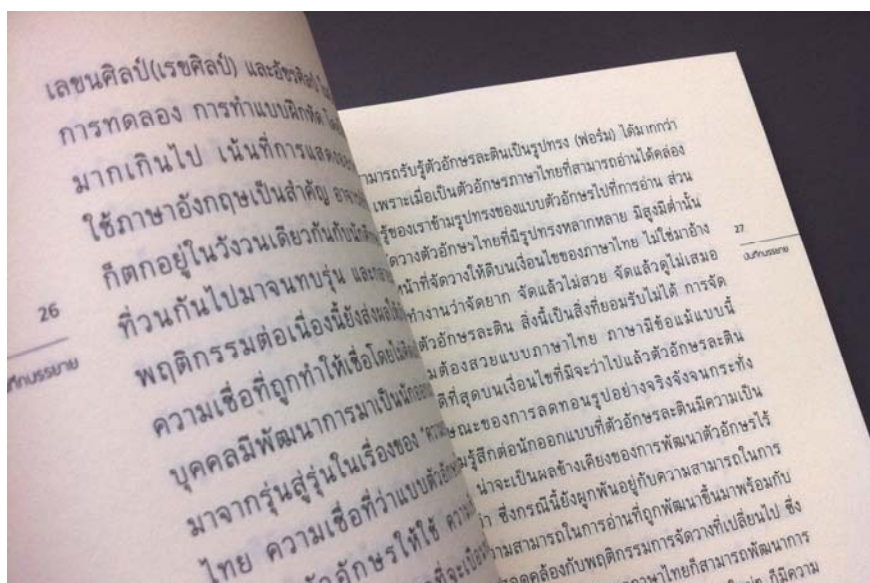
ก่อนอื่นควรที่จะต้องทำความเข้าใจอันดับแรกก่อนว่า
แบบตัวอักษรที่ดีนั้นไม่ได้หมายความว่าแบบตัว
อักษรที่อ่านง่ายเสมอไป เหตุผลก็คือตัวอักษรแต่ละ
แบบนี้ได้ถูกออกแบบมาเพื่อสนองลักษณะงานที่
ต่างกัน บางตัวก็ถูกออกแบบมาเพื่อสนองการอ่าน
โดยตรง แต่บางตัวก็ถูกออกแบบมาเพื่อเป็นตัว
สำหรับการตกแต่ง เพราะฉะนั้นความคิดในลักษณะ

ภาพที่ 58 แสดงรูปประโยคของตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์

การทดสอบประสิทธิภาพในการอ่าน

ผู้วิจัยทำการออกแบบและพิมพ์หนังสือที่มีบทความ จำนวน 100 หน้า จากแบบทดลองตัวพิมพ์ทั้ง 2 แบบ จำนวน 2 เล่ม ที่ส่วนสูงตัวพิมพ์ 2.6 มม. และนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการพิสูจน์อักษร จากสำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำนวน 2 ท่าน ตรวจพิสูจน์อักษรพร้อมเสนอแนะข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อโครงการวิจัย ดังนี้

ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 2 ท่าน กล่าวว่าปกติตัวพิมพ์ที่พบเห็นบ่อยจะเป็น UPC-Cordia ลักษณะเป็นตัวพิมพ์แบบโมโนไลน์ เช่นเดียวกับตัวพิมพ์ที่ผู้วิจัยออกแบบมา และหลังจากทดสอบอ่านหนังสือที่มีแบบตัวพิมพ์ที่ออกแบบมา ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 2 ท่าน มีความเห็นตรงกันว่าตัวพิมพ์ที่ทดลองออกแบบในหนังสืออ่านได้ง่าย สบายตา ไม่มีปัญหาในการอ่าน ถึงแม้ว่าจะมีการจัดหน้าในหนังสือเล่มนี้เป็นแบบเสอหน้า-หลังก็ตาม พื้นที่ที่ค่อนข้างแคบของตัวอักษรถูกทดแทนด้วยระยะห่างระหว่างตัวอักษรทำให้ไม่รู้สึกแน่นและอ่านยาก นอกจากนี้ Ink Trap ยังไม่สามารถสังเกตเห็นได้ในขนาดเล็ก เพราะผู้วิจัยไม่ได้นำแบบตัวพิมพ์ที่ทดลองออกแบบที่ขยายขนาดใหญ่มาให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการพิสูจน์อักษรดูก่อน ทำให้ผู้เชี่ยวชาญมาทราบภายหลังและเห็นด้วยกับวิธีการที่ใช้อย่างมาก

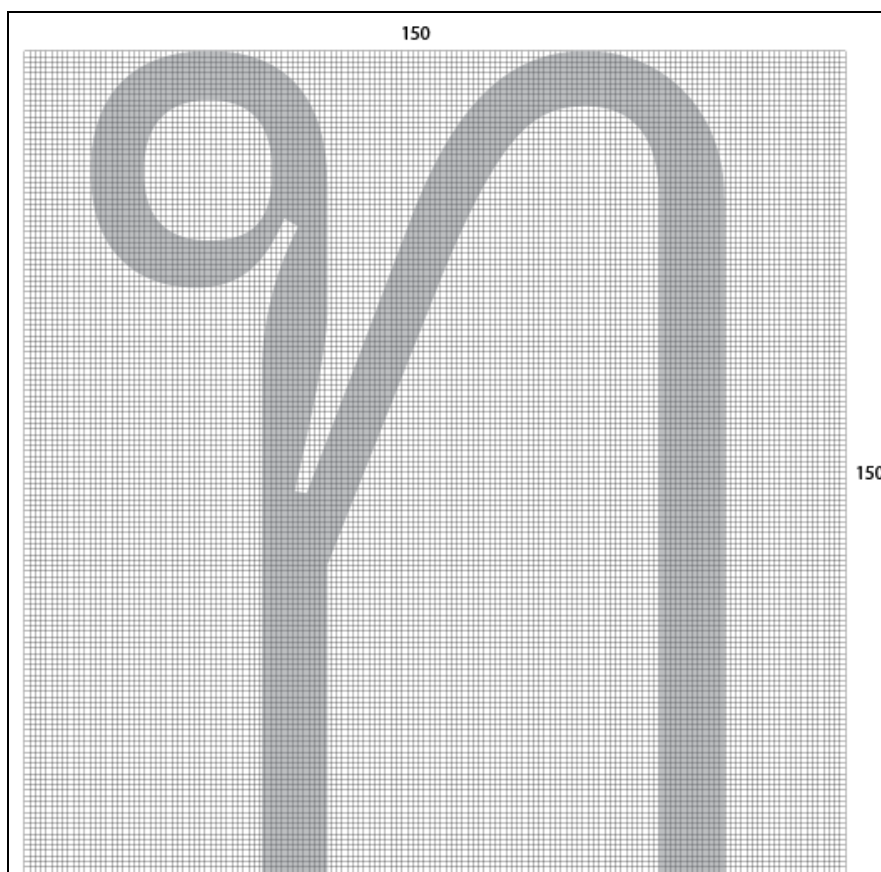

ภาพที่ 59 รูปแบบหนังสือตัวอย่างทดลองสำหรับตรวจประสิทธิภาพในการอ่าน

การทดสอบประสิทธิภาพในการลดใช้หมึกพิมพ์

ถึงแม้ว่าในงานวิจัยการออกแบบตัวพิมพ์ เพื่อลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ครั้งนี้ ผู้วิจัยจะไม่ได้มุ่งประเด็นการลดหมึกเป็นประเด็นหลัก แต่หากสามารถลดต้นทุนและวัตถุดิบได้อย่างบูรณาการก็จะเป็นประโยชน์ต่องานวิจัยนี้มากขึ้น

ผู้วิจัยทดสอบประสิทธิภาพในการลดใช้หมึกพิมพ์ โดยการทดลองพิมพ์ตัวพิมพ์ที่ทดลองออกแบบภายในช่องตารางขนาด 0.5 มม. จำนวน 150 x 150 ช่อง เพื่อดูจำนวนช่องว่างและทึบ ซึ่งจะบ่งบอกถึงการใช้หมึกในช่องทึบ ซึ่งสามารถหาค่าเฉลี่ยเป็นตัวเลขได้ เปรียบเทียบกับตัวพิมพ์ UPC-Dillenia โดยผู้วิจัยเลือกตัวอักษรที่มาทดสอบตามการแบ่งประเภท รูปร่างของตัวอักษรไทย (เชิดชัย เพชรพันธ์ 2533) และสรุปผลออกมาดังนี้

ภาพที่ 60 รูปแบบหนังสือตัวอย่างทดลองสำหรับตรวจประสิทธิภาพการใช้หมึก

ผู้วิจัยหาค่าที่เป็นตัวเลขได้ ดังนี้

$$\frac{\text{จำนวนช่องที่บ} \times 100}{150 \times 150} = \text{ค่าประมาณการใช้หมึกเป็นเปอร์เซ็นต์}$$

สรุปผลเป็นตารางแสดงผลการทดสอบพื้นที่การใช้หมึกพิมพ์ของตัวพิมพ์ทั้ง 2 แบบ ดังนี้

ตารางที่ 7 แสดงผลการทดสอบการใช้หมึกของตัวพิมพ์

หัวอักษรอยู่ระดับเส้นนอนบน หัวหันออก		
ตัวพิมพ์ที่ทดลอง	ท	23.50%
UPC-Dillenia	ท	26.40%
หัวอักษรอยู่ระดับเส้นนอนบน หัวหันเข้า		
ตัวพิมพ์ที่ทดลอง	ผ	25.73%
UPC-Dillenia	ผ	28.7%
หัวอักษรอยู่ระดับเส้นนอนกลาง หัวหันออก		
ตัวพิมพ์ที่ทดลอง	ด	27.6%
UPC-Dillenia	ด	28.9%
หัวอักษรอยู่ระดับเส้นนอนกลาง หัวหันเข้า		
ตัวพิมพ์ที่ทดลอง	ฮ	27.2%
UPC-Dillenia	ฮ	28.2%
หัวอักษรอยู่ระดับเส้นนอนล่าง หัวหันออก		
ตัวพิมพ์ที่ทดลอง	ภ	22.2%
UPC-Dillenia	ภ	24.3%
หัวอักษรอยู่ระดับเส้นนอนล่าง หัวหันเข้า		
ตัวพิมพ์ที่ทดลอง	ล	23.7%
UPC-Dillenia	ล	25.6%
หัวอักษรอยู่ระดับเส้นนอนบน		
ตัวพิมพ์ที่ทดลอง	ศ	24.2%
UPC-Dillenia	ศ	25.8%

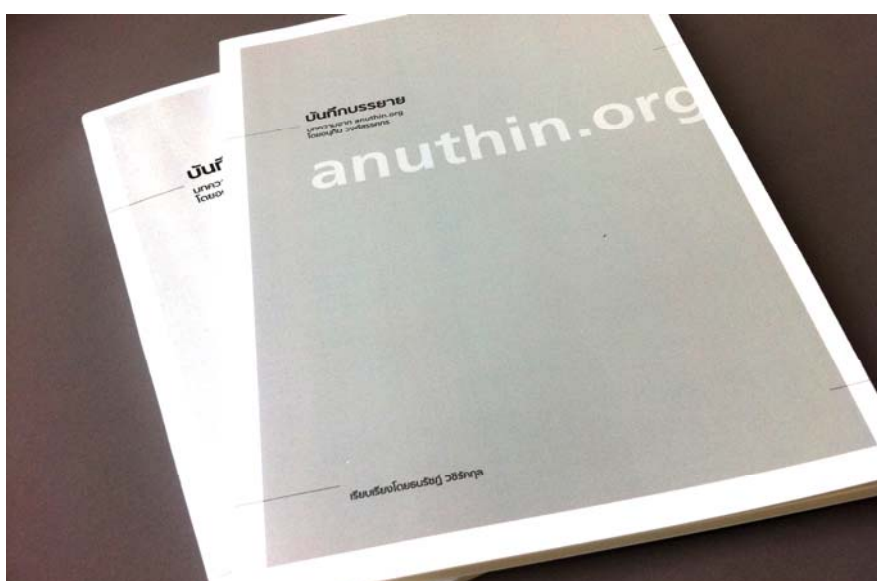
ตารางที่ 7 (ต่อ)

หัวข้อขอรอยู่ระดับเส้นนอนล่าง หัวหันเข้า		
ตัวพิมพ์ที่ทดลอง	ฏ	27.2%
UPC-Dillenia	ฏ	28.5%

ซึ่งจะเห็นได้ว่าตัวพิมพ์ที่ผู้วิจัยออกแบบมานั้นสามารถลดการใช้หมึกพิมพ์ได้ ถึงแม้ว่าจะดูไม่มากแต่การนำตัวพิมพ์เหล่านี้ไปใช้งาน ต้องใช้จำนวนตัวอักษรมาก ผลการออกแบบนี้อาจช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบได้

การทดสอบประสิทธิภาพในเรื่องการลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์

ในการทดสอบประสิทธิภาพในการพิมพ์ ผู้วิจัยได้ทดลองออกแบบหนังสือที่พิมพ์บทความด้วยตัวพิมพ์ที่ทดลองออกแบบมา และตัวพิมพ์ UPC-Dillenia เป็นตัวพิมพ์เปรียบเทียบ โดยกำหนดขนาดหนังสือที่ขนาด A5 (14.5 x 21 ซม.) โดยจัดบทความในเล่มแบบชิดซ้ายสุดของหน้า เพื่อปล่อยให้ตัวพิมพ์กระจายตัวและตัดบรรทัดอย่างอิสระ ไม่มีการจัดหน้าบังคับ เพื่อลดปัญหาตัวแปรที่อาจเกิดขึ้นได้จากการทำ Tracking ตามบรรทัดต่างๆ โดยผู้วิจัยพิมพ์บทความชื่อ “บันทึกบรรยาย” ของคุณอนุทิน วงศ์สรครกร

ภาพที่ 61 รูปแบบของหนังสือที่ออกแบบเพื่อทดสอบการพิมพ์ตัวพิมพ์

การทดสอบตัวพิมพ์ด้วยหนังสือเล่มนี้ จะพิมพ์ 72 หน้า โดยตัวบทความภายในเล่ม ผู้วิจัยพิมพ์เปรียบเทียบที่ขนาด 2.6 มม. และระยะห่างบรรทัดที่ 5.6 มม. เนื้อหาด้านในพิมพ์สีดำ 1 สี กระดาษปอนด์ 75 แกรม ปกพิมพ์ 2 สี กระดาษ 210 แกรม เข้าเล่มด้วยวิธีการไสกาว ทดสอบพิมพ์ที่จำนวนตัวพิมพ์ละ 500 เล่ม รวมเป็น 1,000 เล่ม นำไปให้โรงพิมพ์จำนวน 3 แห่งประเมินต้นทุนและวัตถุดิบ และประเมินได้ออกมาดังนี้

ตารางที่ 8 แสดงผลการทดสอบการลดต้นทุนและวัตถุดิบการพิมพ์ผ่านการพิมพ์ระบบออฟเซต

ตัวพิมพ์ UPC-Dillenia		ราคา (บาท)
เนื้อใน	เพลทตัด 2 ใช้ 4 แผ่น x ราคาค่าเพลท 500 เล่ม	2,000
ปก	เพลทตัด 4 ใช้ 2 แผ่น x ราคาค่าเพลท 500 เล่ม	1,000
กระดาษ	กระดาษปอนด์ 75 แกรม ขนาด 24 นิ้ว x 36 นิ้ว จำนวน 4 แผ่น รวมเผื่อเสีย (ในขนาด A5 ที่กำหนดสามารถพิมพ์ 16 แผ่น หรือ 36 หน้าในกระดาษขนาด 24 นิ้ว x 36 นิ้ว 1 แผ่น)	3,400
เข้าเล่ม	ไสกาวราคาเหมาทุกเล่ม	2,000
อื่นๆ	ค่าตัดพับและส่วนกันเสีย	5,000
รวมเป็นเงิน		13,400
ตัวพิมพ์จากการทดลองออกแบบเพื่อลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์		ราคา (บาท)
เนื้อใน	เพลทตัด 2 ใช้ 3 แผ่น x ราคาค่าเพลท 500 เล่ม	1,500
ปก	เพลทตัด 4 ใช้ 2 แผ่น x ราคาค่าเพลท 500 เล่ม	1,000
กระดาษ	กระดาษปอนด์ 75 แกรม ขนาด 24 นิ้ว x 36 นิ้ว จำนวน 3 แผ่น รวมเผื่อเสีย (ในขนาด A5 ที่กำหนดสามารถพิมพ์ 16 แผ่น หรือ 36 หน้าในกระดาษขนาด 24 นิ้ว x 36 นิ้ว 1 แผ่น)	2,550
เข้าเล่ม	ไสกาวราคาเหมาทุกเล่ม	2,000
อื่นๆ	ค่าตัดพับและส่วนกันเสีย	5,000
รวมเป็นเงิน		12,050

จากการทดลองจะเห็นได้ว่า ตัวพิมพ์ที่ผู้วิจัยทดลองออกแบบมา สามารถลดต้นทุนในการพิมพ์ครั้งนี้ ไป 1,350 บาท ถึงแม้จะเป็นเงินจำนวนน้อยสำหรับอุตสาหกรรมการพิมพ์ แต่หากกรณีที่มีการพิมพ์เป็นอุตสาหกรรมที่มีจำนวนมากๆ อาจเป็นประโยชน์และช่วยลดต้นทุนในการพิมพ์ได้

อย่างไรก็ตาม การจะลดต้นทุนและวัตถุดิบหรือไม่นั้น สามารถรู้ตั้งแต่การจัดวางงานออกแบบ เช่น หนังสือ เพราะนักออกแบบจะทราบว่า ใช้จำนวนหน้าไปเท่าไรและต้องสั่งพิมพ์เท่าไร ในกรณีงานทดลองครั้งนี้ จะเห็นได้ว่า หนังสือเล่มที่ทดลองใช้ตัว UPC-Dillenia พิมพ์นั้น ใช้จำนวนหน้า 100 หน้า ซึ่งเมื่อเข้าสู่กระบวนการพิมพ์แล้ว จำนวนหน้าดังกล่าว ต้องลงหน้ายกของเครื่องพิมพ์มาตรฐาน หน้าตัด 2 หรือ 24 นิ้ว x 36 นิ้ว จำนวน 4 ซึ่งในเพลทที่ 4 นี้ จำนวนหน้าล้นออกมาทำให้กระดาษที่เหลือจากการพิมพ์ในเพลทที่ 4 ต้องทิ้งไป ในขณะที่ตัวพิมพ์ที่ผู้วิจัยทดลองออกแบบมาแก้ปัญหานี้โดยการพิมพ์อยู่ที่ 96 หน้า ซึ่งลง 3 เพลทพอดี ไม่จำเป็นต้องใช้เพลทที่ 4 แต่อย่างใด

ในกรณีของหมึกพิมพ์ โรงพิมพ์ไม่สามารถหาค่าประหยัดที่เป็นตัวเลขหรือมูลค่าได้ เนื่องจากหมึกพิมพ์ในระบบออฟเซตเป็นหมึกพิมพ์จากภาชนะที่วัดเป็นกิโลกรัม เมื่อนำไปใช้แล้ว จะไม่สามารถวัดปริมาณการใช้ได้ อีกทั้งหลังจากพิมพ์เสร็จยังมีการล้างหมึกพิมพ์ที่เพลททิ้งด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องทดสอบประสิทธิภาพการใช้หมึกตามแบบในข้อที่ 5 ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว

นอกจากการทดลองกับการพิมพ์ระบบออฟเซตแล้วผู้วิจัยยังค้นพบการลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์จากการพิมพ์ระบบอื่นๆ เช่น การพิมพ์ระบบดิจิตอล และการพิมพ์ระบบอิงค์เจต ที่มีการคิดราคาค่าพิมพ์เป็นหน้า ซึ่งหากตัวพิมพ์ที่ออกแบบมานี้สามารถประหยัดการใช้เนื้อที่บนหน้ากระดาษและประหยัดการใช้หมึกแล้ว ก็จะสามารถเห็นการลดต้นทุนและวัตถุดิบได้ เช่นเดียวกับการพิมพ์ระบบออฟเซต

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้ค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมถึงผลที่ได้ต่อทรัพยากรธรรมชาติ โดยจากข้อมูลการทดสอบพิมพ์หนังสือ จำนวน 500 เล่ม ทำให้ทราบว่า การทดลองนี้ช่วยลดการใช้กระดาษขนาดเอสี่ ได้ 750 แผ่น หรือ $1\frac{1}{2}$ ริม ลดการใช้ต้นยูคาลิปตัสในการผลิตกระดาษไปได้ 0.1134 ต้น (ความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อม 2552)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง "การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์" ครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ คือ เพื่อทดลองออกแบบตัวพิมพ์ที่สามารถลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ได้ และให้ตัวพิมพ์ดังกล่าวเป็นส่วนสนับสนุนการลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ในวงการผลิตและอุตสาหกรรมการพิมพ์ โดยได้ผลสรุปการวิจัยดังนี้

1. ผลงานทดลองการออกแบบตัวพิมพ์ที่ช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ ได้ผลการทดลองออกแบบเป็นตัวพิมพ์ที่ใช้งานบนคอมพิวเตอร์ และสามารถช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ได้

2. ผลจากการทดลองประสิทธิภาพของงานออกแบบแสดงผลว่า การวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัย คือ “ชุดตัวพิมพ์ที่ทดลองออกแบบสามารถลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ได้มากขึ้น” ตัวพิมพ์ชุดดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่องานออกแบบสิ่งพิมพ์อื่น ๆ ที่ต้องใช้ตัวพิมพ์ในจำนวนมาก และต้องการลดต้นทุนและวัตถุดิบในการผลิตได้ อีกทั้งยังเป็นแนวทางในการศึกษาสำหรับผู้สนใจงานออกแบบเกี่ยวกับตัวพิมพ์อีกด้วย

3. ข้อมูลเชิงลึกที่ผู้วิจัยได้ มาจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบตัวพิมพ์ สามารถเป็นข้อมูลการออกแบบตัวพิมพ์ รวมไปถึงกรณีศึกษาต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และนำมาประยุกต์ใช้ออกแบบ

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีการดำเนินตามลำดับขั้นตอนต่าง ๆ คือ การรวบรวมข้อมูลเบื้องต้นจากภาคเอกสาร กรณีศึกษา และข้อมูลเชิงลึกจากสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบตัวพิมพ์ นำมาวิเคราะห์เพื่อสร้างผลงานออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ จากนั้นนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการพิสูจน์อักษรทดสอบการอ่าน โดยข้อมูลในส่วนของการลดต้นทุนและวัตถุดิบนั้นผู้วิจัยทดลองและสรุปผลรวบรวมไว้แล้วในบทที่ 4 โดยข้อมูลทั้งหมดในการวิจัยครั้งนี้ได้นำมาวิเคราะห์ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการทดลองเรื่องการลดต้นทุนและวัตถุดิบเป็นไปตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานของการวิจัย และยังพบว่าตัวพิมพ์ที่ทดลองออกแบบมาดังกล่าวยังสามารถอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ผลการทดลองออกแบบตัวพิมพ์เพื่อลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์ สามารถสรุปงานออกแบบมาเป็นไฟล์ตัวพิมพ์แบบ Open Type ที่สามารถนำไปใช้งานบนคอมพิวเตอร์ได้

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบข้อมูลที่น่าสนใจรวมถึงปัญหาที่พบจากการค้นคว้าข้อมูลเชิงลึก และจะเป็นประโยชน์ต่อองค์ความรู้ต่อไป ดังนี้

3. ข้อมูลเกี่ยวกับตัวพิมพ์ สามารถศึกษาได้จากกรณีศึกษาจากต่างประเทศเนื่องจากมีแบบตัวพิมพ์ลาตินถูกออกแบบขึ้นมากมายโดยวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับตัวพิมพ์ไทยได้

4. ข้อมูลภาคเอกสารรวมไปถึงความเข้าใจที่เกี่ยวกับการออกแบบตัวพิมพ์ในประเทศไทยนั้นยังมีอยู่น้อยมากในปัจจุบัน ทำให้มีนักออกแบบตัวพิมพ์ที่สามารถนำเสนอผลงานที่มีมาตรฐานและคุณภาพอยู่น้อย ดังนั้นการหาข้อมูลต่าง ๆ ควรศึกษาจากผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบตัวพิมพ์โดยตรง

5. ข้อสังเกตที่น่าสนใจเกี่ยวกับความเคยชินของตัวพิมพ์ คือ คนส่วนมากที่ใช้สุนทรียศาสตร์เป็นตัวตัดสินว่าตัวพิมพ์ไหนเหมาะสมแก่การอ่านหรือไม่นั้นมิใช่ผลของการสั่งสมและจดจำจากประสบการณ์การอ่านรวมอยู่ด้วย

6. ในกรณีของการออกแบบตัวพิมพ์เพื่อลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์นั้น หากมุ่งประเด็นวิเคราะห์และออกแบบให้ประหยัดที่สุดเพียงอย่างเดียว ผลการวิจัยสรุปออกมาว่าเป็นตัวพิมพ์ที่สามารถลดต้นทุนและวัตถุดิบได้มากที่สุด แต่ก็ไม่สามารถอ่านได้อย่างชัดเจน ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนี้แล้วก็ไม่มีใครนำมาใช้ ซึ่งส่งผลให้การวิจัยครั้งนี้ไม่ประสบผลสำเร็จ ดังนั้นควรจะออกแบบอย่างเหมาะสม ต้องเข้าใจเสมอว่า การเพิ่มบางสิ่งก็ต้องเสียบางสิ่งไปเช่นกัน

7. การจำแนกตัวพิมพ์นอกจากจะจำแนกตามลักษณะของตัวพิมพ์ตามหลักเกณฑ์แล้ว ปัจจุบันควรมีการจำแนกประเภทของตัวพิมพ์ให้ปลีกย่อยลงไปอีก ดังเช่นที่ผู้วิจัยค้นพบว่าตัวพิมพ์ที่เป็นกรณีศึกษา ล้วนเป็นตัวมีหัวแต่นั้นไม่ได้หมายความว่าตัวพิมพ์เหล่านั้นออกแบบมาเพื่อเป็นตัวพิมพ์สำหรับการอ่าน บางตัวพิมพ์พัฒนามาจากตัวโป่งไม้ในสมัยก่อน บางตัวพิมพ์พัฒนาจากตัวพิมพ์แบบธงสยาม ซึ่งมีเส้นเอียงแบบ 45 องศา เป็นต้น ซึ่งตัวพิมพ์ในประเภทเหล่านี้ถึงแม้จะมีหัวแต่เหมาะจะเป็นตัวสำหรับพาดหัว (Display) มากกว่า

ข้อเสนอแนะ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในทุกละเอียดของการวิจัยรวมไปถึงการทดลองออกแบบผู้วิจัยพบประเด็นที่น่าสนใจและนำมาเป็นข้อเสนอแนะแก่ผู้สนใจ ดังนี้

1. ถึงแม้ว่าผลการวิจัยของการวิจัยในครั้งนี้จะสามารถตอบวัตถุประสงค์และสมมติฐานของการวิจัยได้ แต่ผู้วิจัยก็ค้นพบตัวแปรมากมาย เนื่องจากการพิมพ์สิ่งพิมพ์นั้นต้องพึ่งพาการพิมพ์จากโรงพิมพ์ หากนักออกแบบพยายามลดต้นทุนและวัตถุดิบเพียงใดแต่โรงพิมพ์ไม่ได้เห็นคุณค่าของการลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์นั้น ก็จะไม่สามารถประสบผลสำเร็จได้ครบถ้วนและมีประสิทธิภาพเพียงพอ ยกตัวอย่างเช่น หน้ายอกของแท่นพิมพ์ หากงานออกแบบเกินจำนวนเพลทมานิดหน่อยก็จำเป็นต้องขึ้นเพลทใหม่ และกระดาษที่เหลือนั้นก็ทิ้งทิ้งไป รวมทั้งโรงพิมพ์จะคิดราคาในส่วนที่ทิ้งไปด้วย ซึ่งหากมีการร่วมมือกันอย่างบูรณาการระหว่างนักออกแบบ บริษัท ห้างร้าน หรือโรงพิมพ์ ผู้วิจัยเชื่อว่าการวิจัยในครั้งนี้หรือการวิจัยที่เกี่ยวข้องจะประสบผลสำเร็จได้ยิ่งขึ้น และจะเกิดการออกแบบที่ลดต้นทุนและวัตถุดิบที่ได้ผลอย่างสมบูรณ์

2. ผู้วิจัยมีความเห็นว่าตัวอักษรและตัวพิมพ์ในภาษาไทยไทยยังสามารถพัฒนาต่อยอดในรูปแบบและสภาวะการใช้งานต่าง ๆ เพื่อแก้ไขปัญหาและรองรับเทคโนโลยีที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต ยกตัวอย่างเช่น ตัวพิมพ์ที่สามารถช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการอ่านบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

ก่องแก้ว วีระประจักษ์. 700 ปี ลายสือไทย (อักษรวิทยาไทย ฉบับย่อ). กรุงเทพมหานคร :

กรมศิลปากร, 2526.

กำธร สติรกุล. ตัวหนังสือและตัวพิมพ์. พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2515.

ธวัช ปุณโณทก. วิวัฒนาการภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : บริษัท สำนักพิมพ์
ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2543.

นันทนา วิวุฒิสักดิ์. หนังสือและการพิมพ์. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์รุ่งวัฒนา, 2529.

ประชา สุวิธานนท์. แกะรอยตัวพิมพ์ไทย. กรุงเทพมหานคร : เอสซี แมทซ์บ็อกซ์, 2549.

ปิยฉัตร สมบัติศิรินันท์, บรรณาธิการ. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสืออิงพิมพ์. กรุงเทพมหานคร :

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2545.

ราชบัณฑิตยสถาน. มาตรฐานโครงสร้างตัวอักษรไทย. กรุงเทพมหานคร : ราชบัณฑิตยสถาน,
2540.

วรพงษ์ วรชาติอุดมพงษ์. อักษรประดิษฐ์ Lettering Design. กรุงเทพมหานคร :

โสภณการพิมพ์, 2545.

ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ. แบบตัวพิมพ์ไทย. ม.ป.ท., 2544.

อารยะ ศรีกัลยาณบุตร. การออกแบบสิ่งพิมพ์. กรุงเทพมหานคร : วิสคอมเซ็นเตอร์, 2550.

ภาษาอังกฤษ

Cheng, Karen. Designing Type. New England : Yale University Press, 2006.

Lupton, Ellen. Thinking with Type. New York : Princeton Architectural Press, 2010.

Middendrop, Jan and Spiekermann, Erik. Made with FontFont Type for Independent
Minds. Berlin : Mark Batty Publisher, 2007.

Tholenaar, Jan. Type : A Visual History of Typefaces and Graphic Styles. Vol. 1.
TASCHEN America, 2009.

Spiekermann, Erik. and Ginger, E. M. Stop Stealing Sheep & Find Out How Type
Works. Switzerland : Adobe Press, 2002.

Lupton, Ellen. Indie Publishing : How to Design and Publish Your Own Book.

New York : Princeton Architectural Press, 2008.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบบสัมภาษณ์สำหรับผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบตัวพิมพ์
เกี่ยวกับ “การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์”

**แบบสัมภาษณ์เพื่อแสดงความคิดเห็น
ตัวอักษรไทยสำหรับใช้พิมพ์เนื้อหาในหนังสือ**

คำชี้แจง

ขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสัมภาษณ์ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ใน หัวข้อ "การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัสดุในการพิมพ์ (Font Design for Reduce Capital Cost and Material in Printing Process.)" จัดทำโดยนายธนรัช วัชรกุล นักศึกษาปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาออกแบบนิเทศศิลป์ คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ทางผู้จัดทำจะนำข้อมูลที่ได้จากการแสดงความคิดเห็นชุดนี้มาวิเคราะห์และพัฒนาเป็นงานออกแบบตัวพิมพ์ที่สามารถลดต้นทุนและวัสดุในการพิมพ์เพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาการออกแบบเรขศิลป์ให้มีทางเลือกใหม่ๆ ที่สามารถช่วยกันลดต้นทุนการผลิตและทรัพยากรในการพิมพ์ต่างๆ ได้

ชื่อ/นามสกุล _____
บริษัท/องค์กร _____ ตำแหน่ง _____
โทรศัพท์ _____ E-mail _____

ผู้วิจัยได้ทำการทดลองนำตัวพิมพ์ที่เป็นกรณีศึกษาโดยนำตัวพิมพ์ที่มีวางจำหน่ายอยู่ในท้องตลาดจำนวน 82 แบบ (เป็นตัวพิมพ์ที่นิยมใช้เป็นตัวพิมพ์สำหรับเนื้อหาในหนังสือซึ่งจำแนกเป็น 2 ประเภทคือ ตัวพิมพ์ฝรั่งและ ตัวพิมพ์ไทย) มาพิมพ์เปรียบเทียบกันโดยกำหนดขนาดตัวพิมพ์ที่ 2 มม. ความห่างบรรทัดที่ 5 มม. และกำหนดระยะของหน้ากระดาษดังเช่นการจัดหน้าหนังสือทั่วไปเพื่อทดสอบดูว่าตัวพิมพ์แบบไหนจะสามารถใช้เนื้อที่ในการพิมพ์ได้น้อยที่สุดและสรุปผลการทดลองออกมาดังนี้ ตัวพิมพ์ที่ใช้บรรทัดเกิน 6 บรรทัดขึ้นไปจำนวน 10 แบบ, ตัวพิมพ์ที่ใช้บรรทัดเกิน 5 บรรทัดจำนวน 8 แบบ, ตัวพิมพ์ที่ใช้บรรทัดเกิน 4 บรรทัดจำนวน 5 แบบ, ตัวพิมพ์ที่ใช้บรรทัดเกิน 3 บรรทัดจำนวน 17 แบบ, ตัวพิมพ์ที่ใช้บรรทัดเกิน 2 บรรทัดจำนวน 20 แบบ, ตัวพิมพ์ที่ใช้บรรทัดเกิน 1 บรรทัดจำนวน 8 แบบและตัวพิมพ์ที่ใช้บรรทัดไม่เกินจากระยะที่กำหนด 14 แบบ ซึ่งผู้วิจัยได้นำผลการทดลองเฉพาะส่วนตัวพิมพ์ที่ใช้บรรทัดไม่เกินจากระยะที่กำหนดจำนวน 14 แบบมาตั้งคำถามแก่ผู้เชี่ยวชาญดังนี้ (แบบทดลองแนบมาด้วยกับเอกสารชุดนี้)

1. จากผลการทดลองผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่าตัวพิมพ์ชนิดใดสามารถลดต้นทุนและวัสดุในการพิมพ์และยังคงความสามารถของการอ่านที่มีประสิทธิภาพมา 3 แบบ พร้อมอธิบายเหตุผลสนับสนุนโดยสังเขป

1.1 _____

1.2 _____

1.3 _____

2. ปัจจัยที่สนับสนุนการออกแบบตัวพิมพ์ที่จะช่วยในการประหยัดต้นทุนและวัสดุควรจะมีลักษณะอย่างไร

3. ความสอดคล้องระหว่างตัวพิมพ์และวัตถุดิบในกระบวนการพิมพ์ที่ใช้สำหรับพิมพ์หนังสือมีปัจจัยเป็นอย่างไรในกรณีที่ต้องการประหยัดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์

4. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในประเด็นอื่นๆ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ในความอนุเคราะห์ข้อมูลที่สำคัญนี้เป็นอย่างสูง

นายธนรัชท์ วชิรศกุล
(ผู้ดำเนินโครงการวิจัย)

ภาคผนวก ข

รายชื่อและประวัติผู้เชี่ยวชาญที่ได้ให้ความอนุเคราะห์กับงานวิจัย

ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบตัวพิมพ์

อนุทิน วงศ์สรรคกร เป็นนักออกแบบและนักออกแบบตัวอักษร หนึ่งในผู้ก่อตั้ง Behaviour Group และบริษัท คัดสรร ดีมาก จำกัด มีผลงานเป็นที่รู้จักทั้งในและนอกประเทศ แบบตัวอักษรของอนุทิน สามารถพบเห็นได้ทั่วไป บนสื่อต่างๆไม่ว่าจะเป็น นิตยสาร หนังสือ สินค้าอุปโภคบริโภค ปกซีดีเพลง หรือการออกแบบภาพพจน์ให้กับบริษัทชั้นนำ เขาใช้งานเขียนเป็นความสนุกยามว่าง อนุทินเคยเขียนให้กับนิตยสารพีรส์ อิมเมจ ดีเอ็นเอ วอลเปเปอร์ และยังคงเขียนให้กับ อาร์ตไฟร์ดี งานออกแบบที่ผ่านมาของเขายังได้รับรางวัลจากสมาคมผู้กำกับอักษรศิลป์นิวยอร์ก ปัจจุบันเขายังคงผลิตงานออกแบบอย่างสม่ำเสมอ สนุกกับการถ่ายภาพ การท่องเที่ยว และการสอนที่มหาวิทยาลัยกรุงเทพ และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พันลภ ทองสุข เป็นผู้ก่อตั้งและเจ้าของลิขสิทธิ์โปรแกรมฟอนต์พีเอสแอล (PSL) ด้วยความสร้างสรรค์และความทุ่มเทในการคิด ผลิตโปรแกรมฟอนต์พีเอสแอล ซึ่งมีชุดคำสั่งต่างๆ ที่กำหนดรูปแบบอักขระ, ช่องไฟ, และคำสั่งอื่นๆ เพื่อให้การแสดงผลเป็นไปตามเป้าหมาย ซึ่งเป็นฟอนต์ที่ได้มาตรฐาน, มีรูปแบบที่เป็นเอกลักษณ์ของตัวเอง, ส่วนใหญ่มีครบเป็น family คือมีทั้งตัวธรรมดา ตัวเอน ตัวหนา และตัวหนาเอน, เน้นการจัดช่องไฟ จัดระดับสระและวรรณยุกต์ ที่สวยงามซึ่งถือเป็นผลงานทางภูมิปัญญาที่ได้รับการคุ้มครองสิทธิตามกฎหมาย

สมิษฐ์ สมันเลาะห์ ศึกษาด้านภาพยนตร์ สมัยเรียนมหาวิทยาลัย แล้วพบว่าชอบแค่ชมภาพยนตร์ แต่ไม่ได้อยากเป็นผู้ผลิต พอได้กับงานแรกที่ได้ทำคือเป็นนักออกแบบกราฟฟิกที่เอเจนซี่แห่งหนึ่ง จากนั้นได้มาทำงานกับค่ายเพลง โดยออกแบบปกซีดีเป็นหลัก จึงเริ่มพบว่าชอบงานออกแบบ ต่อมาทำงานด้านนิตยสาร เป็นบรรณาธิการฝ่ายศิลป์ให้นิตยสาร 'ผู้หญิงวันนี้' ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการได้ใช้ และจัดวางตัวอักษรหลายๆ แบบ และเมื่อปีที่ผ่านมา (2553) ได้มีความสนใจในชุดตัวอักษร ว่าถูกคิด ผลิต ออกแบบขึ้นมาได้อย่างไร จึงเริ่มหาข้อมูลและศึกษาอย่างจริงจัง แล้วเริ่มลงมือออกแบบตัวอักษร กลางปีที่ผ่านมา (2554) ร่วมแสดงงานนิทรรศการตัวอักษร "กระต๊อวัด" ที่หอศิลป์ RMA ออกแบบชุดตัวอักษร 'การเวก'

ศุภกิจ เฉลิมลาภ เป็นนักออกแบบตัวอักษรที่คลุกคลีอยู่ในแวดวงการพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์ฟอนต์มากกว่าทศวรรษ ผลงานชนะเลิศการประกวดแบบตัวพิมพ์ไทย เพื่ออุตสาหกรรมกราฟิก ของชมรมการจัดพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์ไทยและโครงการประกวดผลงานสร้างสรรค์ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ฟอนต์ โดยกรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์ ร่วมกับ ซี ป้า ของเขาเป็นที่คุ้นเคยและพบเห็นโดยทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นจากหน้าหนังสือพิมพ์ หรือ นิตยสารชั้น

นำศุภกิจยังเป็นหนึ่งในทีม "โครงการพัฒนาแบบตัวพิมพ์ไทย" เพื่ออุตสาหกรรมการพิมพ์อีกด้วย ปัจจุบัน ศุภกิจ เป็นหนึ่งในทีมออกแบบตัวอักษรของบริษัทคัดสรรดีมาก และนี่นับเป็นความภูมิใจสูงสุดในชีวิตการทำงานของเขา

เอกลักษณ์ เพียรพนาเวช นักออกแบบสิ่งพิมพ์ และนักออกแบบตัวอักษร งานออกแบบส่วนใหญ่ของเขาพบเห็นได้ในแวดวงศิลปะวัฒนธรรมภายใต้สัญลักษณ์ B513DS!GN แต่สิ่งที่เขาทำมากพอๆกับการออกแบบคือการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ที่อยู่นอกห้องเรียน รักการอ่าน หนังสือที่มีใช้หนังสือเรียน เพราะความเชื่อที่ว่า สิ่งไม่รู้ที่อยู่นอกกรอบของห้องสี่เหลี่ยมมีมากกว่า สิ่งที่อยู่ภายใน ปัจจุบันเขายังคงอิสระกับการเรียนรู้ ทำความเข้าใจโลกและชีวิต, สอนออกแบบที่มหาวิทยาลัยกรุงเทพ และสนุกกับตัวอักษร

ไพโรจน์ ธีระประภา หรืออีกชื่อที่เป็นที่รู้จักกันในวงการกราฟิกว่า โรจ สยามรวย จบการศึกษาจาก คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เป็นผู้ออกแบบชุดตัวอักษรที่ใช้ในใบปิดภาพยนตร์ ฟ้าทะลายโจร, หมานคร, เปนซู้กับผี และ อินทรีแดง เขาเริ่มออกแบบชุดตัวอักษรมาจากการทำฟอนต์ใช้เอง ในการผลิตงานโฆษณา เริ่มทำงานเป็นนักออกแบบกราฟิกที่บริษัทสามหน่อ ต่อมาผันตัวเองมาในวงการโฆษณาโดยเข้าทำงานที่ Leo Burnett, JWT และ TBWA ตามลำดับ แต่เขาก็ยอมรับว่าเขาเป็นนักโฆษณาที่ไม่ได้มีชื่อเสียงอะไรมาก ในทางตรงข้ามกลับมีคนรู้จักเขาดีถ้าหากแนะนำว่าเขาคือ โรจ สยามรวย เจ้าของธุรกิจออกแบบขนาดเล็กที่สะท้อนความเป็นไทยอย่างชัดเจน ธุรกิจเล็กๆ ของเขามีนามว่า สยามรวยดีไซน์

ภาคผนวก ค

หนังสือขอเชิญผู้เชี่ยวชาญอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลการวิจัย
หนังสือขอเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบผลการทดลอง

ที่ ศธ 0520.107 / 1324

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
22 ถนนบรมราชชนนี เขตตลิ่งชัน
กรุงเทพฯ 10170

๖ มีนาคม 2555

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน คุณสมาลี นิลตะจินดา

ด้วย นายธนรัชฎ์ วชิรกุล นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์ ภาควิชา การออกแบบนิเทศศิลป์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์” มีความประสงค์จะขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญด้านการพิสูจน์อักษร เป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษา ดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

๗ ✓

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ธารทัศนวงศ์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย ตลิ่งชัน
โทร. / โทรสาร 0-2849-7503

ที่ ศธ 0520.107 / 1328

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
22 ถนนบรมราชชนนี เขตตลิ่งชัน
กรุงเทพฯ 10170

6 มีนาคม 2555

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน คุณพิรพงษ์ รุ่งจิรรัตน์

ด้วย นายธนรัชฎ์ วชิรกุล นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์ ภาควิชา การออกแบบนิเทศศิลป์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์” มีความประสงค์จะขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญด้านการพิสูจน์อักษร เป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษา ดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ธารทัศนวงศ์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย ตลิ่งชัน
โทร. / โทรสาร 0-2849-7503

ปณิธานบัณฑิตวิทยาลัย "มุ่งส่งเสริม สนับสนุน เพื่อพัฒนาคุณภาพบัณฑิตศึกษา"

ที่ ศธ 0520.107 / 1๖29

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
22 ถนนบรมราชชนนี เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

6 มีนาคม 2555

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ขอข้อมูล

เรียน คุณพัลลภ ทองสุข

ด้วย นายธนรัชฏ์ วชิรกุล นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและ วัสดุในการพิมพ์” มีความประสงค์จะขอข้อมูลเกี่ยวกับ การออกแบบตัวพิมพ์ เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการ ทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดให้ข้อมูล ตามความประสงค์ของนักศึกษาเพื่อประโยชน์ทางการศึกษา

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ธารทัศน์วงศ์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย ตลิ่งชัน
โทร. / โทรสาร 0-2849-7503

ที่ ศธ 0520.107/874

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ถนนบรมราชชนนี ตำบลจัน กรุงเทพฯ 10170

20 กุมภาพันธ์ 2555

เรื่อง ขออนุญาตเผยแพร่ข้อมูล

เรียน คุณเอกลักษณ์ เพียรพนาเวช

ด้วย นายธนรัชฏ์ วชิรกุล นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต สาขาวิชาออกแบบนิเทศศิลป์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์” มีความประสงค์จะขอข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เกี่ยวกับความรู้ในการออกแบบตัวอักษรและขอถ่ายภาพขณะทำการสัมภาษณ์ โดยมีแบบสัมภาษณ์ให้ท่านแสดงความคิดเห็นด้วย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขออนุญาตเผยแพร่จากท่านโปรดให้อนุญาตกับนักศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ธารทัศนวงศ์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย ตำบลจัน
โทร. 0-28497502-3

ที่ ศธ 0520.107/87๒

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ถนนบรมราชชนนี ตำบลจันทน์ กรุงเทพมหานคร 10170

20 กุมภาพันธ์ 2555

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ข้อมูล

เรียน คุณสมิษฐ์ สมั่นเลาะห์

ด้วย นายธนรัชฏ์ วชิรกุล นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต สาขาวิชาออกแบบนิเทศศิลป์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์” มีความประสงค์จะขอข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เกี่ยวกับความรู้ในการออกแบบตัวอักษรและขอถ่ายภาพขณะทำการสัมภาษณ์ โดยมีแบบสัมภาษณ์ให้ท่านแสดงความคิดเห็นด้วย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดให้อนุญาตกับนักศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ธารทัศน์วงศ์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย ตำบลจันทน์
โทร. 0-28497502-3

ที่ ศธ 0520.107/874

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ถนนบรมราชชนนี ตำบลจัน กรุงเทพฯ 10170

20 กุมภาพันธ์ 2555

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ข้อมูล

เรียน คุณอนุทิน วงศ์สรคร

ด้วย นายธนรัชฏ์ วชิรกุล นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต สาขาวิชาออกแบบนิเทศศิลป์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์” มีความประสงค์จะขอข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เกี่ยวกับความรู้ในการออกแบบตัวอักษรและขอถ่ายภาพขณะทำการสัมภาษณ์ โดยมีแบบสัมภาษณ์ให้ท่านแสดงความคิดเห็นด้วย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดให้อนุญาตกับนักศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ธารทัศน์วงศ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย ตำบลจัน

โทร. 0-28497502-3

ที่ ศธ 0520.107/ ๘๗๗

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ถนนบรมราชชนนี ตำบลช้าง กรุงเทพฯ 10170

20 กุมภาพันธ์ 2555

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ข้อมูล

เรียน คุณศุภกิจ เฉลิมลาภ

ด้วย นายธนรัชฏ์ วชิรกุล นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชาออกแบบนิเทศศิลป์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์” มีความประสงค์จะขอข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เกี่ยวกับความรู้ในการออกแบบตัวอักษรและภาพถ่ายภาพขณะทำการสัมภาษณ์ โดยมีแบบสัมภาษณ์ให้ท่านแสดงความคิดเห็นด้วย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดให้อนุญาตกับนักศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ธารทัศนวงศ์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย ตำบลช้าง
โทร. 0-28497502-3

ที่ ศธ 0520.107/ 878

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ถนนบรมราชชนนี ตำบลจันทน์ กรุงเทพมหานคร 10170

20 กุมภาพันธ์ 2555

เรื่อง ขออนุญาตเผยแพร่ข้อมูล

เรียน คุณไพโรจน์ ชีระประภา

ด้วย นายธนรัชฏ์ วชิรกุล นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาออกแบบนิเทศศิลป์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์” มีความประสงค์จะขอข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เกี่ยวกับความรู้ในการออกแบบตัวอักษรและขอถ่ายภาพขณะทำการสัมภาษณ์ โดยมีแบบสัมภาษณ์ให้ท่านแสดงความคิดเห็นด้วย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขออนุญาตเผยแพร่จากท่านโปรดให้อนุญาตกับนักศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ธารทัศน์วงศ์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย ตำบลจันทน์
โทร. 0-28497502-3

ภาคผนวก ง

ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยจากผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มี
อยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน จำนวน 14 แบบ

Angsana UPC

บทความนี้เกิดขึ้นจากบทบันทึกปัญหาและความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง “ทัศนคติที่มีต่อภาษาไทย... ความจริงที่เราไม่อยากฟัง” ของ อนุทิน วงศ์สรรคกร จากประสบการณ์ที่คลุกคลีในแวดวงการศึกษาและธุรกิจในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผมเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมีหลายประเด็นที่น่าสนใจ แม้บางเรื่องอาจเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครชอบฟังแต่ก็จะเป็นสื่อหนึ่งที่ให้คุณประโยชน์และช่วยส่งเสริมให้หลายคนหันมาใช้ภาษาไทยอย่างภาคภูมิใจ เพราะการที่จะเริ่มรักษาคำให้เป็นต้องเริ่มจากการรักษาให้เป็น หากถามว่าภาษาไทยมีปัญหาอะไร ตอบได้ทันทีที่ว่าเปล่า ภาษาไทยสบายดี แต่มีผู้ใช้บางคนที่ไม่ค่อยสบายใจความคิดที่ไม่เป็นคุณกับภาษาที่รับใช้ตนเองอย่างครอบคลุมในระบบ คิด พูด อ่าน เขียน ไม่รู้จักใช้ให้ถูกต้องและถูกกาลเทศะ ใช้ระบบความคิดที่ทำงานเป็นภาษาไทยคิดว่าภาษาไทยเชย คิดพลาดตั้งแต่เริ่มสื่อสารกับตัวเอง ภาษาไม่เหมือนรตเก่าที่ต้องทนขับหรือพูดเก่าที่ต้องทนใส่ ความสวยงามของภาษาขึ้นอยู่กับศักยภาพของคนที่ใช้มีปัจจัยเล็กน้อย และพฤติกรรมสะสมหลายอย่าง ที่สะท้อนทัศนคติที่มีต่อนักดัดการใช้ภาษาไทยในภาพรวม จะลองยกตัวอย่างจากเรื่องทั่วไปที่คนอาจมองข้ามอย่างเรื่องการตั้งชื่อเล่นให้บุตร-ธิดา กิจกรรม งาน ต่างๆ ที่นิยมการตั้งเป็นภาษาอังกฤษและเปลี่ยนทุกวัน ทั้งเปลี่ยนและเปลี่ยนไม่คิด เข้าใจว่าอาจเป็นประโยชน์เชิงพาณิชย์กับตลาดสากลแต่เราก็ได้หลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธ “การตั้งชื่อเป็นภาษาไทย” ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงในหลายกิจการที่จะทำให้เกิดเด่น และเพราะที่สำคัญคือ “รู้สึกภูมิใจในรากเหง้า” อาจเป็นไปได้ที่เราเลือกไม่ใช้เพราะเราไม่รู้สึกว่ารากเหง้าเราดี แต่คิดอีกข้าง สลับกันคือรู้สึกในสายตาเราอย่างภาษาเกาหลีที่มีคนแห่ไปเรียนกันมากในช่วงหลังมานี้ ก็เพราะรู้สึกว่ารากเหง้าเป็นประเทศที่ศิวิไลซ์ขึ้นมา ไทย เกาหลีไม่ได้เลย เพราะเขาลากกว่าเรารู้จักมองสิ่งเก่าด้วยสายตาใหม่ รู้จักปรับใช้ รู้จักสร้างความภูมิใจใหม่ๆ ให้บังเกิดกับคนในชาติและนอกชาติ คนไทยรุ่นเก่ากว่าก็จงอย่าโทษคนรุ่นใหม่อย่างเดียวจะไทยวัยรุ่นได้อย่างไรเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เปิดรับอิทธิพลอยู่แล้วคนรุ่นก่อนหน้าคือคนตัดสินใจว่าจะให้อะไรทะลักเข้ามาบ้างและปล่อยอะไรออกไปบ้างหรือตัวอย่างเรื่องภาษาแชตที่เอียงกันก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติของการสื่อสาร ห้ามไม่ให้เกิดไม่ได้ ปัญหาที่ต้องเข้าใจว่าวิถีการนั้นก้าวหน้าไปจนถึงขั้นที่ทำให้เด็กนั้น “จิตไม่ว่าง” ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง สามารถถูกเรียกหรือเข้าถึงข้อมูลที่ต้องการได้ตลอดเวลา และได้ทีละหลายๆ เรื่องพร้อมๆ กัน เรียกได้ว่า “รับและ” คือรับทั้งวันทั้งคืน ขาดช่วงเวลาที่หยุดคิดหรืออะไรให้มันจริงจังไปสักเรื่อง ทำงานน้อย ก็กระโดดหนีไปอีกวันใดวันหนึ่ง เบื่อแล้วก็กลับมาใหม่อยู่ๆ เพื่อนก็แซวผ่านเข้ามาเฉยๆ ก็ต้องแซวให้ไว้ขึ้น จริงจังสลับเล่นอย่างนี้เป็นกิจวัตร สมาธิสั้นอัตโนมัติและความทันสมัยกลายเป็นไทยตามเคย สรุปว่าทุกวันนี้น่าจะจนกว่าวิทยากรใช้ เมื่อเด็กอยู่ในโลกโคมกาศเขาก็ใช้ภาษาของโลกนั้น เมื่อขาดการวิเคราะห์อะไรนานๆ ก็พาลขาด “จิตสำนึก” ถึงขั้นไม่รู้ว่เมื่อไหร่บ้างที่สมควรใช้ภาษาที่เป็นทางการ วิชาภาษาไทยที่เรียนแต่อาทิตย์ละไม่กี่ชั่วโมงยอมเอาไม่อยู่ หากไม่มีปัจจัยอื่นเข้ามาช่วยเยียวยาเพิ่มเติมออกจะสายไปเสียแล้วที่จะมารณรงค์ในสิ่งที่ไม่ถูกปลูกฝังให้รักและหวงแหนในชีวิตประจำวัน เด็กที่ถูกสร้างโดยผู้ใหญ่ที่อ่อนแอและแข็งแรงได้อย่างไรทุกวันนี้ แม้กระทั่งจำนวนของนักศึกษาที่มีศักยภาพในการเรียบเรียงถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ด้วย “คำพูด” ในชั้นเรียนก็ลดลงไปทุกปี ถึงขั้นที่เล่าเรื่องทั่วไปไม่รู้เรื่องเล่าครั้นนี้ที่ ตรงนั้นที่ เหมือนสลับวินโดว์ให้เขียนเรียงความที่เขียนเรื่องราวไม่ปะติดปะต่อ สะกดคำง่าย ไม่ถูกจนน่าตกใจ แถมยังไม่ชอบการค้นคว้าซึ่งคิดค้นคัดลอกความเป็นนักศึกษา ในส่วนนี้ยังทำความเข้าใจไม่ได้เลยแต่คิดว่าคงเป็นเพราะการเข้าถึงข้อมูลได้ง่ายเกินไป และอาจกลัวการย่อยปริมาณข้อมูลทีมาก ครั้นเมื่อถูกท้วงติงก็ไม่เห็นความสำคัญที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข แต่ที่นั่นคำหนึ่งที่สรุปคือการไม่รู้ว่ “ภาษาที่ถูกต้อง” นั้นเป็นอย่างไร แหกกฎก่อนรู้กฎและเคียดแค้นก็ดูจะไม่สมเสียแล้วเพราะโลกเสมือนที่ตัวเองเข้าไปอยู่บอกว่าล้วนมีสิ่งที่สร้างคนเอาใจได้ มีตัวตนใหม่ก็ได้ เดิมไปด้วยเพื่อนฝูง เด็กอาจรู้สึกเข้มแข็งและมีความสุขว่าโลกภายนอกในจุดนี้สามารถชี้ให้เห็นได้ชัดเจนว่าความทันสมัยของวิทยาการจะให้ผลลัพธ์ที่แตกต่างกันมากระหว่างเด็กที่เป็นและเด็กที่ไม่เป็น สำหรับปัจจัยที่จะช่วยเยียวยาเพิ่มเติมได้บ้าง ก็เป็นเรื่องในระดับบุคคล คือ “เราทุกคน” ต้องหันมาสนับสนุนการใช้ภาษาไทยอย่างจริงจังถูกต้อง ถูกกาลเทศะ มีความจำเป็นอย่างสูงที่ต้องปรับเปลี่ยนมุมมอง ทัศนคติให้เข้าที่เข้าทางเสียที มันจะเป็นไปได้อย่างที่ภาษาไทยที่เราใช้ แม้กระทั่งคิด จะเป็นสิ่งที่ไม่ควรถูกเชิดชูในระดับสามัญสำนึกของผู้ใช้ มันไม่สำคัญว่าเรามีเชื้อชาติอะไรบ้าง หากเราใช้ภาษาใดเราควรเคารพภาษานั้น ชาติที่ไม่เคารพภาษาตนเองมีแต่จะล่มสลายลงไปเท่านั้น เพราะภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้สร้างและถ่ายทอดทัศนคติ หากเราภาษาใดจะเป็นคุณกับตัวเองและกับชาติหากภาษาเป็นสิ่งที่ไม่ทรงพลังที่สุด เราคงไม่ต้องมาหัดพูดภาษาอังกฤษ มีภาษาอังกฤษเต็มบ้านเต็มเมืองอย่างนี้ลองหันมาค้นพบตัวเองอีกครั้งว่าเราภูมิใจขณะใด คิด พูด อ่าน เขียนหรือไม่ รู้สึกมีเอกลักษณ์ใหม่กับภาษาที่มีคนใช้อยู่แค่หลักสิบล้านคนในโลกนี้บางคนอาจเคยพบกับกรณีของคนไทย ที่เกิดและโตในเมืองไทยมาตลอด แต่พอไปอยู่เมืองนอกไม่กี่ปีก็พูดภาษาไทยเหมือนกับนางงามอิมพอร์ด เป็นปรากฏการณ์ที่น่าอดสูมาก คนแบบนี้คงไม่รู้สึกตัวเองคือศิวิไลซ์ ขนาดคนป่าเขายังรู้จักภูมิใจในภาษาและเผ่าพันธุ์ ไม่ต้องมัวอายหากเราพูดภาษาของคนอื่นได้ไม่ดีเท่าไร แต่งอวยหากพูดภาษาของตัวเองไม่ดีปัญหาในวิชาออกแบบเลขคณิต(เรขาคณิต) ก็ถือเป็นกรณีศึกษาที่สำคัญ นักศึกษาจำนวนมากแสดงท่าทีที่หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยในการทำงานอย่างชัดเจนมากเพราะเติบโตมากับทัศนคติที่มี...

ภาพที่ 62 ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยกว่าผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในห้องตลาดในปัจจุบัน (Angsana UPC)

Orchid UPC

บทความนี้เกิดขึ้นจากบทบันทึกปัญหา และความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง “ทัศนคติที่มีต่อภาษาไทย... ความจริงที่เราไม่อยากจะฟัง” ของ อนุทิน วงศ์สวรรค์ จากประสบการณ์ที่คลุกคลีในแวดวงการศึกษาและธุรกิจในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผมเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมีหลายประเด็นที่น่าสนใจ แม้บางเรื่องอาจเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครชอบฟังแต่น่าจะเป็นสิ่งหนึ่งที่ได้คุณประโยชน์และช่วยส่งเสริมให้หลายคนหันมาใช้ภาษาไทยอย่างภาคภูมิใจเพราะการที่จะเริ่มรักชาติให้เป็นอย่างดีเริ่มจากการรักภาษาให้เป็นหากถามว่าภาษาไทยมีปัญหาอะไร ตอบได้ทันทีว่าเปล่า ภาษาไทยสวยดี แต่มีผู้ที่ใช้อย่างคนต่างหากที่ไม่ค่อยสวยมีความคิดที่ไม่เป็นคุณกับภาษาที่รับใช้ตนเองอย่างครอบคลุมในระบบ คิด พูด อ่าน เขียน ไม่รู้จักใช้ให้ถูกต้องและถูกกาลเทศะ ใช้ระบบความคิดที่ทำงานเป็นภาษาไทยคิดว่าภาษาไทยเขย ผิดพลาดตั้งแต่เริ่มสื่อสารกับตัวเอง ภาษาไม่เหมือนรถเก่าที่ต้องทนขับหรือชุดเก่าที่ต้องทนใส่ ความสง่างามของภาษาขึ้นอยู่กับศักยภาพของคนที่ใช้มีปัจจัยปลีกย่อย และพฤติกรรมสะสมหลายอย่าง ที่สะท้อนทัศนคติที่ไม่ดีนักต่อการใช้ภาษาไทยในภาพรวมจะลงยกด้อยจากเรื่องทั่วไปที่คนอาจมองข้าม อย่างเรื่องการตั้งชื่อเล่นให้บุตร-ธิดา กิจกรรมงานต่างๆ ที่นิยมการตั้งเป็นภาษาอังกฤษและแปลกขึ้นทุกวัน ทั้งแปลกดีและแปลกไม่ดี เข้าใจว่าอาจเป็นประโยชน์เชิงพาณิชย์กับตลาดสากลแต่เราก็ได้หลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธ “การตั้งชื่อเป็นภาษาไทย” ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงในหลายกิจการที่จะทำให้โดดเด่น และเพราะที่ลี้ลับคือ “รู้สึกภูมิใจในรากเหง้า” อาจเป็นไปได้ที่เราเล็งไม่ใช้เพราะเราไม่รู้สึกว่าเราคือใคร แต่ชาติอื่นช่างสลบกันใคร่ใช้ในสายตาราวอย่างภาษาเกาหลีที่มีคนแห่ไปเรียนกันมากในช่วงหลังมานี้ ก็เพราะรู้สึกภาษาเกาหลีเป็นประเทศที่ศิวิไลซ์ขึ้นมา โหภาษาสโลไม่ได้เลยเพราะเขาลดกว่าเรา รู้จักมองสิ่งเล็กๆ ด้วยสายตาใหม่ รู้จักปรับใช้ รู้จักสร้างความภูมิใจใหม่ๆ ให้บังเกิดกับคนในชาติและนอกชาติคนไทยรุ่นเก่ากว่าก็จงอย่าโทษคนรุ่นใหม่อย่างเดียวเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เปรี๊ยะอิทธิพลอยู่แล้ว คนรุ่นก่อนหน้าคือคนตัดสินใจว่าจะให้อะไรแก่ลูกเข้ามบ้างและปล่อยอะไรออกไปบ้าง หรือตัวอย่างเรื่องภาษาที่เกี่ยวกับกันกับสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติของการสื่อสาร ห้ามไม่ให้เกิดไม่ได้ ปัญหาที่ต้องเข้าใจว่าวิทยการนั้นก้าวหน้าไปจนถึงขั้นที่ทำให้เด็กรุ่น “จิตไม่ว่าง” ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง สามารถถูกเรียกหรือเข้าถึงข้อมูลส่วนตัวเองสนใจได้ตลอดเวลา และได้ทิ้งเสียหลายๆ เรื่องพร้อมๆ กัน เรียกว่า “รับและ” คือรับทั้งวันทั้งคืนตลอดเวลาที่จะหยุดคิดอะไรให้มันจริงจังไปสักเรื่อง ทำงานเปื่อยๆ ก็กระโดดหนีไปอีกวันไหนวันหนึ่ง เบื่อแล้วก็กลับมาใหม่อยู่ๆ เพื่อนก็แซ่พมาขึ้นมาเฉยๆ ก็ต้องแซ่ให้ไว้ขึ้น จริงจังสลบแน่นอนขึ้นเป็นกิจวัตร สามีขึ้นอัดไม่ผิดและความทันสมัยกลายเป็นไทยตามเคย สรุปว่าทุกคนนั้นบางคนถูกวิทยการใช้ เมื่อเด็กอยู่ในโลกใบมากเขาใช้ภาษาของเขาในใจกัน เมื่อขาดการวิเคราะห์อะไรนานๆ ก็พลาดขาด “จิตสำนึก” ถึงขั้นไม่รู้ว่าจะให้ใครบ้างที่สมควรใช้ภาษาที่เป็นทางการ วิชาภาษาไทยที่เรียนแค่ทฤษฎีละไม่ก็ชั่วโมงย้อมเอาไม่อยู่ หากไม่มีปัจจัยอื่นเข้ามาช่วยเยียวยาเพิ่มเติมอาจจะกลายเป็นเสียแล้วที่จะมารณรงค์ในสิ่งที่ไม่ถูกปลูกฝังให้รักและหวงแหนในชีวิตประจำวัน เด็กที่ถูกสร้างโดยผู้ใหญ่ที่อ่อนแอจะแข็งแรงได้อย่างไรทุกวันนี้ แม้กระทั่งจำนวนของนักศึกษาที่มีศักยภาพในการเรียบเรียงถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ด้วย “คำพูด” ในชั้นเรียนก็ลดลงไปทุกปี ถึงขั้นที่เล่าเรื่องทั่วไปไม่รู้เรื่องเล่าตรงนั้นที่ตรงนั้นที่เหมือนสลบวินโดว์ให้เขียนเรียงความก็เขียนเรื่องราวไม่ปะติดปะต่อ สะกดคำง่ายๆ ไม่ถูกจนน่าตกใจ แถมยังไม่ชอบการค้นคว้าซึ่งมีผลหันต่อความเป็นนักศึกษา ในส่วนนี้ยังทำความเข้าใจไม่ได้เลยแต่คาดว่าคงเป็นเพราะการเข้าถึงข้อมูลได้ง่ายเกินไป และอาจกลัวการย่อยปริมาณข้อมูลมากเกินไป ครั้นเมื่อถูกท้วงติงก็ไม่เห็นความสำคัญที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข แต่ที่น่าตำหนิที่สุดก็คือการไม่รู้ “ภาษาที่ถูกต้อง” นั้นเป็นอย่างไร หากถูกถามรู้ถูกและเด็กเองก็ดูจะไม่สนใจเสียแล้วเพราะโลกเสมือนที่ตัวเองเข้าไปอยู่บ่อยกว่าล้วนมีสิ่งที่สร้างตามอำเภอใจได้ มีตัวตนใหม่ก็ได้เติมไปด้วยเพื่อนฝูงเด็กอาจรู้สึกเข้มแข็งและมีความสุขว่าโลกภายนอกในตอนนี้สามารถให้เห็นได้ชัดเลยว่าความทันสมัยของวิทยการจะให้ผลลัพธ์ที่แตกต่างกับมาระหว่างเด็กที่ใช้เป็น และเด็กที่ใช้ไม่เป็นสำหรับปัจจัยที่จะช่วยเยียวยาเพิ่มเติมได้ง่ายๆ ก็เป็นเรื่องในระดับบุคคล คือ “เราทุกคน” ต้องหันมาสนับสนุนการใช้ภาษาไทยอย่างจริงจังถูกต้อง ถูกกาลเทศะ มีความจำเป็นอย่างสูงที่ต้องปรับเปลี่ยนมุมมอง ทัศนคติให้เข้าที่เข้าทางเสียที มันจะเป็นไปได้อย่างไรที่ภาษาที่เราใช้แม้กระทั่งคิด จะเป็นสิ่งที่ไม่ใคร่ถูกเชิดชูในระดับสามัญสำนึกของผู้ใช้ มันไม่สำคัญว่าเรามีเชื้อชาติอะไรบ้างหากเราใช้ภาษาใดเราควรเคารพภาษานั้น ชาติที่ไม่เคารพภาษาตนเองมีแต่จะล่มสลายลงไปเท่านั้น เพราะภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้สร้างและถ่ายทอดทัศนคติหากภาษากลับเป็นคุณกับตัวเอง และกับชาติหากภาษาเป็นสิ่งที่ไม่ทรงพลังที่สุด เราคงไม่ต้องมาหัดพูดภาษาอังกฤษ มีภาษาอังกฤษเต็มบ้านเต็มเมืองอย่างนี้ ลองหันมามองกันพบเจออีกครั้งว่าเรารู้สึกว่าตัวเองคือใคร รู้สึกมีเอกลักษณ์ใหม่กับภาษาที่มีคนใช้อยู่แค่หลักสิบล้านคนในโลกนี้บ้างคนอาจเคยพบกับกรณีของคนไทย ที่เกิดและโตในเมืองไทยมาตลอด แต่พอไปอยู่เมืองนอกไม่กี่ปีก็พูดภาษาไทยเหมือนกับนางงามอิมพอร์ต เป็นปรากฏการณ์ที่น่าอึดอัด คนแบบนี้คงไม่รู้สีกว่าตัวเองคือใครขนาดคนป้าเขายังรู้จักภูมิใจในภาษาและเผ่าพันธุ์ ไม่ต้องมัวอายหากเราพูดภาษาของคนอื่นได้ไม่ดีเท่าไร แต่จงอย่าหากพูดภาษาของตัวเองไม่ดีปัญหาในวิชาออกแบบเลขศิลป์(เรขศิลป์) ก็ถือเป็นกรณีศึกษาที่สำคัญ นักศึกษจำนวนมากแสดงท่าทีที่หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยในการทำงานอย่างชัดเจนมากเพราะเติบโตมากับทัศนคติที่มี...

ภาพที่ 63 ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อหาในการพิมพ์น้อยจากผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในห้องตลาดในปัจจุบัน (Orchid UPC)

Iris UPC

บทความนี้เกิดขึ้นจากบทบันทึกปัญหา และความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง “ทัศนคติที่มีต่อภาษาไทย... ความจริงที่เราไม่อยากฟัง” ของ อนุทิน วงศ์วรรณ จากประสบการณ์ที่คลุกคลีในแวดวงการศึกษาและธุรกิจในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผมเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมีหลายประเด็นที่น่าสนใจ แม้บางเรื่องอาจเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครชอบฟังแต่ก็น่าจะเป็นสื่อหนึ่งที่ให้คุณประโยชน์และช่วยส่งเสริมให้หลายคนหันมาใช้ภาษาไทยอย่างภาคภูมิใจ เพราะการที่จะเริ่มรักษาดีให้ก็ต้องเริ่มจากการรักษาให้เป็นหากถามว่าภาษาไทยมีปัญหาอะไรตอบได้ทันทีว่าเปล่า ภาษาไทยสบายดี แต่มีผู้ที่ใช้งานคนต่างหากที่ไม่ค่อยสบายใจความคิดที่ไม่เป็นคุณกับภาษาที่รับใช้ตนเองอย่างครอบคลุมในระบบ คิด พูด อ่าน เขียน ไม่รู้จักใช้ให้ถูกต้องและถูกกาลเทศะ ใช้ระบบความคิดที่ทำงานเป็นภาษาไทยคิดภาษาไทยเขียน คิดพลาดตั้งแต่เริ่มสื่อสารกับตัวเอง ภาษาไม่เหมือนรถเก่าที่ต้องหมั่นขับหรือชุดเก่าที่ต้องหมั่นใส่ ความสง่างามของภาษาขึ้นอยู่กับศักยภาพของคนที่ใช้มีปัจจัยปลีกย่อย และพฤติกรรมผสมหลายอย่าง ที่สะท้อนทัศนคติที่ไม่ดีนักต่อการใช้ภาษาไทยในภาพรวม จะลงยกตัวอย่างจากเรื่องทั่วไปที่คนอาจมองข้าม อย่างเรื่องการตั้งชื่อเล่นให้บุตร-ธิดา กิจกรรม งาน ต่างๆ ที่นิยมการตั้งเป็นภาษาอังกฤษและแปลกขึ้นทุกวัน ทั้งแปลกดีและแปลกไม่ดี เข้าใจว่าอาจเป็นประโยชน์เชิงพาณิชยกรรมตลาดสากลแต่เราไม่ได้หลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธ “การตั้งชื่อเป็นภาษาไทย” ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงในหลายกิจการที่จะทำได้โดดเด่น และในทางที่สำคัญคือ “รู้สึกภูมิใจในรากเหง้า” อาจเป็นไปได้ที่เราเสี่ยงไม่ใช้เพราะเราไม่รู้สึกที่เราดีลิขซ์ แต่ชาติอื่นช่างสลบกันศิวลิขในสายตาเราอย่างภาษาเกาหลีที่มีคนแห่ไปเรียนกันมากในช่วงหลังมานี้ ก็เพราะรู้สึกว่าการหลิขเป็นประเทศที่ศิวลิขขึ้นมา ไทยเกาหลีไม่ได้เลย เพราะเขาฉลาดกว่าเรารู้จักมองสิ่งเก่าด้วยสายตาใหม่ รู้จักปรับใช้ รู้จักสร้างความภูมิใจใหม่ ๆ ให้บังเกิดกับคนในชาติและนอกชาติ คนไทยรุ่นเก่าว่ากิจอย่างไทยคนรุ่นใหม่อย่างเด็ยจะโยยวันรู้ได้เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เปิดรับอิทธิพลอยู่แล้ว คนรุ่นก่อนหน้าคือคนดัดสันใจว่าจะให้อะไรสลักเข้ามาบ้างและปล่อยอะไรออกไปบ้างหรือตัวอย่างเรื่องภาษาเขทที่เจียงกันก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติของการสื่อสาร ห้ามไม่ให้เกิดไม่ได้ ปัญหาคือต้องเข้าใจว่าวิทยาการนั้นก้าวหน้าไปจนถึงขั้นที่ทำให้เด็กนั้น “จิตไม่ว่าง” ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง สามารถถูกเรียกหรือเข้าถึงข้อมูลของตัวเองสนใจได้ตลอดเวลา และได้หลายๆ เรื่องพร้อมๆ กัน เรียกได้ว่า “รับและ” คือรับทั้งวันทั้งวันจนขาดช่วงเวลาที่หยุดยั้งใคร่ครวญอะไรให้มันจริงจังไปสักเรื่อง ทำงาน เบื่อๆ ก็กระโดดหนีไปอีกวันใดวันหนึ่ง เบื่อแล้วก็กลับมาใหม่อยู่ๆ เพื่อกันเขทเข้าขึ้นมาเฉยๆ ก็ต้องแหกให้เข้าขึ้น จริงจังสลบเล่นอย่างนี้ในกิจวัตรสมาธิสันตติในมิติและความทันสมัยกลายเป็นไทยตามเคย สรุปว่าทุกวันนี้บางคนถูกวิทยาการใช้ เมื่อเด็กอยู่ในโลกโตมากเขทให้ใช้ภาษาของโลกลั่นเมื่อขาดการวิเคราะห์อะไรนานๆ ก็พาลขาด “จิตสำนึก” ถึงขั้นไม่รู้ว่ามีอะไรบ้างที่สมควรใช้ภาษาที่เป็นทางการ วิชาภาษาไทยที่เรียนแค่อาทิตย์ละไม่กี่ชั่วโมงบ่อยมาอยู่ๆ หากไม่มีปัจจัยอื่นเข้ามาช่วยเขยียเพิ่มเติมออกจะสลายไปเสียแล้วที่จะมาตรวจคิในสิ่งที่ไม่ถูกปลูกยั้งให้รักและหวงแหนในชีวิตประจำวัน เด็กที่ถูกสร้างโดยผู้ใหญ่ที่อ่อนแอและแข็งแรงได้อย่างไรทุกวันนี้ แม้กระทั่งจำนวนของนักศึกษาที่มีศักยภาพในการเรียนเรียงง่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ด้วย “คำพูด” ในชั้นเรียนก็ลดลงไปทุกปี ถึงขั้นที่เล่าเรื่องทั่วไปไม่รู้เรื่องเล่าตรงนี้ที่ ตรงนั้นที่ เหมือนสลบวันใดให้เขียนเรียงความก็เขียนเรื่องราวไม่ปะติดปะต่อ สะกดคำง่าย ๆ ไม่ถูกจนน่าตกใจ แถมยังไม่ชอบการค้นคว้าซึ่งขัดแย้งต่อความเป็นนักศึกษา ในส่วนนี้ยังทำ ความเข้าใจไม่ได้เลยแต่คิดว่าคงเป็นเพราะการเข้าถึงข้อมูลได้ง่ายเกินไป และอาจกลัวการย่อปริมาณข้อมูลที่มีมาก ครั้นเมื่อถูกห้วงดังก็ไม่เห็นความสำคัญที่จะต้องปรับปรุงแก้ไขแต่ที่นำด้านที่สุดก็คือการไม่รู้ว่ “ภาษาที่ถูกต้อง” นั้นเป็นอย่างไร แหกกฎก่อนรู้กฎและเด็กเองก็ดูจะไม่สนใจเสียแล้วเพราะโลกเสมือนที่ตัวเองเข้าไปอยู่บ่อยกว่าล้วนมีสิ่งที่สร้างตามอำเภอใจได้ มีตัวตนใหม่ก็ได้ เต็มไปด้วยเพื่อนฝูง เด็กอาจรู้สึกเขม็งเข็งและมีความสุขกว่าโลกภายนอก ในจุดนี้สามารถชี้ให้เห็นได้ชัดเลยว่าความทันสมัยของวิทยาการจะให้ผลลัพธ์ที่แตกต่างกันมากระหว่างเด็กที่ใช้เป็นและเด็กที่ใช้ไม่เป็น สำหรับปัจจัยที่จะช่วยเขยียเพิ่มเติมได้ง่ายๆ ก็เป็นเรื่องในระดับบุคคล คือ “เราทุกคน” ต้องหันมาสนับสนุนการใช้ภาษาไทยอย่างจริงจังถูกต้อง ถูกกาลเทศะ มีความจำเป็นอย่างสูงที่ต้องปรับเปลี่ยนมุมมอง ทัศนคติให้เข้าที่เข้าทางเสียที มันจะเป็นไปได้อย่างไรที่ภาษาที่เราใช้แม้กระทั่งคิด จะเป็นสิ่งที่ไม่ควรถูกเขยียในระดับสามัญสำนึกของเขยี้ มันไม่สำคัญว่าเรารู้สึกเชื่อชาติอะไรบ้าง หากเราใช้ภาษาใดเราควรเคารพภาษานั้น ชาติที่ไม่เคารพภาษาตนเองมีแต่จะล่มสลายลงไปเท่านั้น เพราะภาษาเป็นเครื่องมือที่สร้างและถ่ายทอดทัศนคติ หากรักภาษาก็จะเป็คุณกับตัวเองและกับชาติหากภาษาเป็นสิ่งที่ไม่ทรงพลังที่สุด เราคงไม่ต้องมาหัดพูดภาษาอังกฤษ มีภาษาอังกฤษเต็มบ้านเต็มเมืองอย่างนี้ ลองหันมาค้นพบตัวเองอีกครั้งว่าเราภูมิใจอะไรที่คิด พูด อ่าน เขียนหรือไม่ รู้สึกมีเอกลักษณ์พอไหมกับภาษาที่มีคนใช้อยู่แค่หลักสิบล้านคนในโลกนี้บางคนอาจเคยพบกับกรณีของคนไทย ที่เกิดและโตในเมืองไทยมาตลอด แต่พอไปอยู่เมืองนอกไม่กี่ปีก็พูดภาษาไทยเหมือนกับคนจากเมืองอื่นได้ไม่ผิดเพี้ยน แต่จงอย่าหากพูดภาษาของตัวเองไม่มีปัญหาในวิชาออกแบบเลขคณิตปี(เรขาคิลปี) ก็ถือเป็นกรณีศึกษาที่สำคัญ นักศึกษาจำนวนมากแสดงท่าทีที่หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยในการทำงานอย่างชัดเจนมากเพราะเติบโตมากับทัศนคติที่มี

ภาพที่ 64 ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยกว่าผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน (Iris UPC)

Pancy UPC

บทความนี้เกิดขึ้นจากบทบันทึกปัญหา และความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง “ทัศนคติที่มีต่อภาษาไทย... ความจริงที่เราไม่อาจปฏิเสธ” ของ อนุทิน วงศ์สรคร จากประสบการณ์ที่คลุกคลีในแวดวงการศึกษาและธุรกิจในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผมเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมีหลายประเด็นที่น่าสนใจ แม้บางเรื่องอาจเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครชอบฟังแต่ก็น่าจะเป็นสื่อหนึ่งที่ให้คุณประโยชน์และช่วยส่งเสริมให้หลายคนหันมาใช้ภาษาไทยอย่างภาคภูมิใจเพราะการที่จะเริ่มรักชาติให้ก็ต้องเริ่มจากการรักภาษาให้เป็นหากถามว่าภาษาไทยมีปัญหาอะไร ตอบได้ทันทีว่าเปล่า ภาษาไทยสวยดี แต่มีผู้ใช้บางคนต่างหากที่ไม่ค่อยสบายใจกับทัศนคติที่ไม่เป็นคุณกับภาษาที่ใช้มันเองอย่างครอบคลุมในระบบ คิด พูด อ่าน เขียน ไม่รู้จักใช้ให้ถูกต้องและถูกกาลเทศะ ใช้ระบบความคิดที่ทำงานเป็นภาษาไทยคิดว่าภาษาไทยเขย ผิดพลาดตั้งแต่เริ่มสื่อสารกับตัวเอง ภาษาไม่เหมือนรถเก๋งที่ต้องชนหรือชุดเกาท์ที่ต้องทนใส่ ความสวยงามของภาษาขึ้นอยู่กับศักยภาพของคนที่ใช้มันปัจจัยปลีกย่อย และพฤติกรรมผสมหลายอย่าง ที่สะท้อนทัศนคติที่ไม่ดีนักต่อการใช้ภาษาไทยในภาพรวมจะลงเอยด้วยอย่างจากเรื่องทั่วไปที่คนอาจมองข้าม อย่างเรื่องการตั้งชื่อเล่นในบุตร-ธิดา กิจการ งาน ต่างๆ ที่นิยมการตั้งเป็นภาษาอังกฤษและแปลกขึ้นทุกวัน ทั้งแปลกดีและแปลกไม่ดี เข้าใจว่าอาจเป็นประโยชน์เชิงพาณิชย์กับตลาดสากลแต่เราก็ได้หกลีแข้งหรือปฏิเสธ “การตั้งชื่อเป็นภาษาไทย” ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงในหลายกิจการที่จะทำให้โดดเด่น และเพราะที่สำคัญคือ “รู้สึกภูมิใจในรากเหง้า” อาจเป็นไปได้ที่เราเลี้ยงไม่ใช้เพราะเราไม่รู้สึกว่าเราคือไทย แต่ชาติอื่นช่างสลบกันคือไทยในสายตาเราอย่างภาษาเกาหลีที่มีคนแห่ไปเรียนกันมากในช่วงหลังมานี้ ก็เพราะรู้สึกว่าเกาหลีเป็นประเทศที่ศิวิไลซ์ขึ้นมา โหเกาหลีไม่ได้เลยเพราะเขาลาถว่าเรารู้จักมองสิ่งเก่าด้วยสายตาใหม่ รู้จักปรับใช้ รู้จักสร้างความภูมิใจใหม่ ให้บังเกิดกับคนในชาติและนอกชาติคนไทยรุ่นเก๋ากว่าก็จริงโยไทยคนรุ่นใหม่อย่างเดียวจะไทยช่วยรุ่นได้อย่างไรเพราะช่วยกันเป็นวัยที่เปรี๊ยะอิทธิพลอยู่แล้ว คนรุ่นก่อนหน้าคือคนคิดสินใจว่าจะทำอะไรจะลักเข้ามาบ้างและปล่อยอะไรออกไปบ้างหรือตัวอย่างเรื่องภาษาแชทที่เถียงกันก็เป็นที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติของการสื่อสาร ห้ามไม่ให้เกิดไม่ได้ ปัญหาที่ต้องเข้าใจว่าวิทยการนั้นก้าวหน้าไปจนถึงขั้นที่ทำให้เด็กนั้น “จิตไม่ว่าง” ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง สามารถถูกเรียกหรือเข้าถึงข้อมูลส่วนตัวเองสนใจได้ตลอดเวลา และได้ทะเลหลาย เรื่องพร้อมๆ กัน เรียกได้ว่า “รับละ” คือรับทั้งวันจนขาดช่วงเวลาที่หยุดคิดอะไรให้มันจริงจังไปสักเรื่อง ทำงานเบื่อง่าย ก็กระโดดหนีไปอีกวัน โดโรหนึ่ง เบื่อแล้วก็กลับมาใหม่อยู่ เพื่อนก็แซวผ่านเข้ามาเฉยๆ ก็ต้องแซวให้ไวขึ้น จริงจังสลบเล่นอย่างนั้นเป็กกิจวัตร สมาธิสั้นแอ๊ด โนมิตและความทันสมัยกลายเป็นโทษตามเคย สรุปว่าทุกวันนี้บางคนถูกวิทยการใช้ เมื่อเด็กอยู่ในโลกโคมกษาที่ใช้ภาษาของโลกนั้น เมื่อขาดการวิเคราะห์อะไรนานๆ ก็พาลขาด “จิตสำนึก” ถึงขั้นไม่รู้ว่ามีอะไรบ้างที่สมควรใช้ภาษาที่เป็นทางการ วิชาภาษาไทยที่เรียนแค่ทิดยลจะไม่ก็ชั่วโมง ย่อมเอาไม่อยู่ หากไม่มีปัจจัยอื่นเข้ามาช่วยเยียวยาเพิ่มเติมออกจะสายไปเสียแล้วที่จะมารณรงค์ในสิ่งที่ไม่ถูกปลูกฝังให้รักและหวงแหนในชีวิตประจำวัน เด็กที่ถูกสร้างโดยผู้ใหญ่ที่อ่อนแอจะแข็งแรงได้อย่างไรทุกวันนี้ แม้กระทั่งจำนวนของนักศึกษาที่มีศักยภาพในการเรียบเรียงถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ด้วย “คำพูด” ในชั้นเรียนก็ลดลงไปทุกปี ถึงขั้นที่เล่าเรื่องทั่วไปไม่รู้เรื่องเล่าตรงนั้นที่ตรงนั้นที่เหมือนสลบวินโดวให้เขียนเรียงความก็เขียนเรื่องราวไม่ปะติดปะต่อ สะกดคำง่าย ไม่ถูกจนน่าตกใจ แถมยังไม่ชอบการค้นคว้าซึ่งผิดมหันต์ต่อความเป็นนักศึกษา ในส่วนนี้ยังทำความเข้าใจไม่ได้เลยแต่คิดว่าคงเป็นเพราะการเข้าถึงข้อมูลได้ง่ายเกินไป และอาจกลัวการย่อยปริมาณข้อมูลมากเกินไป ครั้นเมื่อถูกท้วงติงก็ไม่เห็นความสำคัญที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข แต่ที่น่าตำหนิที่สุดก็คือการไม่รู้ว้า “ภาษาที่ถูกต้อง” นั้นเป็นอย่างไร แทกถูกก่อนรู้กฎและเด็กเองก็ดูจะไม่สนใจแล้ว เพราะโลกเสมือนที่ตัวเองเข้าไปอยู่บ่อยกว่าล้วนมีสิ่งที่สร้างตามอำเภอใจได้ มีตัวตนใหม่ก็ได้เต็มไป้วยเพื่อนฝูงเด็กอาจรู้สึกเข้มแข็งและมีความสุขกว่าโลกภายนอกในจุดนี้สามารถชี้ให้เห็นได้ชัดเลยว่าความทันสมัยของวิทยการจะให้ผลลัพธ์ที่แตกต่างกันมากระหว่างเด็กที่ใช้เป็นและเด็กที่ใช้ไม่เป็นสำหรับปัจจัยที่จะช่วยเยียวยาเพิ่มเติมได้ง่ายๆ ก็เป็นเรื่องในระดับบุคคล คือ “เราทุกคน” ต้องหันมาสนับสนุนการใช้ภาษาไทยอย่างจริงจังถูกต้อง ถูกกาลเทศะ มีความจำเป็นอย่างสูงที่ต้องปรับเปลี่ยนมุมมอง ทัศนคติให้เข้าที่เข้าทางเสียที มันจะเป็นไปได้อย่างไรที่เราใช้แต่ภาษาที่เราใช้แม้กระทั่งคิด จะเป็นสิ่งที่ไม่ควรถูกเชิดชูในระดับสามัญสำนึกของผู้ใช้ มันไม่สำคัญว่าเรามีเชื้อชาติอะไรบ้างหากเราใช้ภาษาได้เราควรเคารพภาษานั้น ชาติที่ไม่เคารพภาษาตนเองมีแต่จะล้มสลายลงไปเท่านั้น เพราะภาษาเป็นเครื่องมือที่สร้างและถ่ายทอดทัศนคติหากภาษาก็จะเป็นคุณกับตัวเอง และกับชาติหากภาษาเป็นสิ่งที่ไม่ทรงพลังที่สุด เราจะไม่ต้องมาหัดพูดภาษาอังกฤษ มีภาษาอังกฤษเต็มบ้านเต็มเมืองอย่างนั้น ลองหันมามองตัวเองอีกคร้ังว่าเรามีใจจนที่คิด พูดอ่าน เขียนหรือไม่ รู้สึกมีเอกลักษณ์ใหม่กับภาษาที่มีคนใช้อยู่แค่หลักล้านคนในโลกนี้บางครั้งอาจเคยพบกับการณ์ของคนไทย ที่เกิดและโตในเมืองไทยมาตลอด แต่พอไปอยู่เมืองนอกไม่กี่ปีก็พูดภาษาไทยเหมือนกับนางงามอิมพอร์ต เป็นปรากฏการณ์ที่น่าอดสูมาก คนแบบนี้คงไม่รู้สึกรู้ว่าตัวเองคือไทยคนป้าเขายังรู้จักภูมิใจในภาษาและเผ่าพันธุ์ ไม่ต้องมัวอวยหากเราพูดภาษาของคนอื่นได้ไม่ดีเท่าไร แต่งอวยหากพูดภาษาของตัวเองไม่ดีปัญหาในวิชาออกแบบเลขศิลป์(เรซินศิลป์) ก็ถือเป็นกรณีศึกษาที่สำคัญ นักศึกษาจำนวนมากแสดงท่าทีที่หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยในการทำงานอย่างชัดเจนมากเพราะเติบโตมากับทัศนคติที่มี...

ภาพที่ 65 ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อหาในการพิมพ์นี้ย่อจากผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในห้องตลาดในปัจจุบัน (Pancy UPC)

PSL Pratom

บทความนี้เกิดขึ้นจากบทบันทึกปัญหา และความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง “ทัศนคติที่มีต่อภาษาไทย... ความจริงที่เราไม่อยากฟัง” ของอนุทิน วงศ์วรรณ จากประสบการณ์ที่คลุกคลีในแวดวงการศึกษาและธุรกิจในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผมเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมีหลายประเด็นที่น่าสนใจ แม้บางเรื่องอาจเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครชอบฟังแต่ก็น่าจะเป็นสื่อหนึ่งที่ได้คุณประโยชน์และช่วยส่งเสริมให้หลายคนหันมาใช้ภาษาไทยอย่างภาคภูมิใจ เพราะการที่จะเริ่มรักชาติให้ก็ต้องเริ่มจากการรักภาษาให้เป็นหากถามว่าภาษาไทยมีปัญหาอะไร ตอบได้ทันทีว่าเปล่า ภาษาไทยสวยดี แต่มีผู้ใช้บางคนที่ไม่น่าจะสบายใจกับความผิดที่ไม่เป็นคุณกับภาษาที่รับใช้ตนเองอย่างครอบคลุมในระบบ คิด พูด อ่าน เขียน ไม่รู้จักใช้ให้ถูกต้องและถูกกาลเทศะ ใช้ระบบความคิดที่ทำงานเป็นภาษาไทยคิดว่าภาษาไทยเขย ผิดพลาดตั้งแต่เริ่มสื่อสารกับตัวเอง ภาษาไม่เหมือนรถเก่าที่ต้องทนขับหรือชุดเก่าที่ต้องทนใส่ ความสง่างามของภาษาขึ้นอยู่กับศักยภาพของคนที่ใช้มีปัจจัยเกี่ยวข้อง และพฤติกรรมสะสมหลายอย่าง ที่สะท้อนทัศนคติที่ไม่ลืมนักต่อการใช้ภาษาไทยในภาพรวม จะลองยกตัวอย่างจากเรื่องทั่วไปที่คนอาจมองข้ามอย่างเรื่องการตั้งชื่อเล่นให้บุตร-ธิดา กิจกรรมงาน ต่างๆ ที่นิยมการตั้งเป็นภาษาอังกฤษและแปลกขึ้นทุกวัน ทั้งแปลกดีและแปลกไม่ดี เข้าใจว่าอาจเป็นประโยชน์เชิงพาณิชย์กับตลาดสากลแต่เราก็ได้หลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธ “การตั้งชื่อเป็นภาษาไทย” ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงในหลายกิจการที่จะทำได้โดดเด่น และเพราะที่สำคัญคือ “รู้สึกภูมิใจในรากเหง้า” อาจเป็นไปได้ที่เราจะไม่ใช้เพราะเราไม่รู้สึกว่าเราดีพอ แต่ชาติอื่นข้างล้นกันดีในสิ่งไหนเสียตาเราอย่างภาษาเกาหลีที่มีคนแห่ไปเรียนกันมากในช่วงหลังมานี้ ก็เพราะรู้สึกภาษาเกาหลีเป็นประเทศที่ศิวิไลซ์ขึ้นมา โทษเกาหลีไม่ได้เลย เพราะเขาลดกว่าเรารู้จักมองสิ่งเก่าด้วยสายตาใหม่ รู้จักปรับใช้ รู้จักสร้างความภูมิใจใหม่ ให้บังเกิดกับคนในชาติและนอกชาติ คนไทยรุ่นเก่ากว่าก็จงอย่าโทษคนรุ่นใหม่อย่างเดียวจะโทษวัยรุ่นได้อย่างไรเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เปิดรับอิทธิพลอยู่แล้ว คนรุ่นก่อนหน้าคือคนดัดจริตใจว่าจะทำอะไรจะลักเข้ามาม้างและปล่อยอะไรออกไปบ้างหรือตัวอย่างเรื่องภาษาแซ่พท์ที่เถียงกันก็เป็นที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติของการสื่อสาร ห้ามไม่ให้เกิดขึ้นได้ ปัญหาคือต้องเข้าใจว่าทรัพยากรนั้นก้าวหน้าไปจนถึงขั้นที่ทำให้เด็กมัน “จิตไม่ว่าง” โดดลอยยีสบลิษฐ์มิง สามารถถูกเรียกหรือเข้าถึงข้อมูลของตัวเองสนใจได้ตลอดเวลา และได้ทะเลหลายๆ เรื่องพร้อมๆ กัน เรียกได้ว่า “รับและ” คือรับทั้งวันทั้งคืนตลอดเวลาที่จะหยุดวิเคราะห์อะไรให้มันจริงจังไปสักเรื่อง ทำงานเมื่อๆ ก็กระโดดหนีไปอีกรันใดวันหนึ่ง เมื่อแล้วก็กลับมาใหม่อยู่ๆ เพื่อนก็แซ่พท์ขึ้นมาเรื่อยๆ ก็ต้องแซ่พท์ให้วุ่นๆ จึงจะกลับเล่นอย่างนี้เป็นกิจวัตร สมาชิกอันอัดแน่นและความทันสมัยกลายเป็นโทษตามเคย สรุปว่าทุกวันนี้บางคนถูกวิทยายุทธใช้ เมื่อเด็กอยู่ในโลกโอบล้อมเข้าใช้ภาษาของโลกนั้น เมื่อขาดการวิเคราะห์อะไรนานๆ ก็พาขาด “จิตสำนึก” ถึงขั้นไม่รู้ว่ามีใครบ้างที่สมควรใช้ภาษาที่เป็นทางการ วิชาภาษาไทยที่เรียนแค่อาทิตย์ละไม่กี่ชั่วโมงยอมเอาไม่อยู่ หากไม่มีปัจจัยอื่นเข้ามาช่วยเยียวยาเพิ่มเติมอาจจะหายไปเสียแล้วที่จะมารณรงค์ในสิ่งที่ไม่ถูกปลูกฝังให้รักและหวงแหนในชีวิตประจำวัน เด็กที่ถูกสร้างโดยผู้ใหญ่ที่อ่อนแอจะแข็งแรงได้อย่างไรทุกวันนี้ แม้กระทั่งจำนวนของนักศึกษาที่มีศักยภาพในการเรียนเรียงถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ด้วย “คำพูด” ในชั้นเรียนก็ลดลงไปทุกปี ถึงขั้นที่เล่าเรื่องทั่วไปไม่รู้เรื่องเล่าจริงนี่ก็ ตรงนั้นที่ เหมือนสลัวินโดว์ให้เขียนเรียงความก็เขียนเรื่องราวไม่ปะติดปะต่อ สะกดคำง่าย ไม่ถูกจนน่าตกใจ แถมยังไม่ชอบการค้นคว้าซึ่งผิดมหันต์ต่อความเป็นนักศึกษา ในส่วนนี้ยังทำความเข้าใจไม่ได้เลยแต่คิดว่าคงเป็นเพราะการเข้าถึงข้อมูลได้ง่ายเกินไป และอาจกลัวการย่อยปริมาณข้อมูลทีมาก ครั้นเมื่อถูกท้วงติงก็ไม่เห็นความสำคัญที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข แต่ที่นำคำพินิจที่สุดก็คือการไม่รู้ว่ “ภาษาที่ถูกต้อง” นั้นเป็นอย่างไร หากถูกก่อนรู้กฎและเด็กเองก็ดูจะไม่สนใจแล้วเพราะโลกเสมือนที่ตัวเองเข้าไปอยู่บ่อยกว่าล้วนมีสิ่งที่สร้างตามเอาใจได้ มีตัวตนใหม่ก็ได้ เต็มไปด้วยเพื่อนฝูง เด็กอาจรู้สึกเข้มแข็งและมีความสุขกว่าโลกภายนอกในจุดนี้สามารถชี้ให้เห็นได้ชัดเลยว่าความทันสมัยของวิทยาการจะส่งผลลัพท์ที่แตกต่างกับมาระหว่างเด็กที่ใช้เป็นและเด็กที่ใช้ไม่เป็น สำหรับปัจจัยที่จะช่วยเยียวยาเพิ่มเติมได้บ้าง ก็เป็นเรื่องในระดับบุคคล คือ “เราทุกคน” ต้องหันมาสนับสนุนการใช้ภาษาไทยอย่างจริงจังถูกต้อง ถูกกาลเทศะ มีความจำเป็นอย่างสูงที่ต้องปรับเปลี่ยนมุมมอง ทัศนคติให้เข้าที่เข้าทางเสียที มันจะเป็นไปได้อย่างไรที่ภาษาที่เราใช้แม้กระทั่งคิด จะเป็นสิ่งที่ไม่ควรถูกเชิดชูในระดับสามัญสำนึกของผู้ใช้ มันไม่สำคัญว่าเรามีเชื้อชาติอะไรบ้าง หากเราใช้ภาษาใดเราควรเคารพภาษานั้น ชาติที่ไม่เคารพภาษาตนเองมีแต่จะล่มสลายลงไปเท่านั้น เพราะภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้สร้างและถ่ายทอดทัศนคติ หากรักภาษาที่จะเป็นคุณกับตัวเองและกับชาติหากภาษาเป็นสิ่งที่ไม่ทรงพลังที่สุด เราคงไม่ต้องมาหัดพูดภาษาอังกฤษ มีภาษาอังกฤษเต็มบ้านเต็มเมืองอย่างนี้ ลองหันมาค้นพบตัวเองอีกครั้งว่าเรามีเชิชมะที่คิด พูด อ่าน เขียนหรือไม่ รู้สึกมีเอกลักษณ์พ้องใหม่กับภาษาที่มีคนใช้อยู่แค่หลักล้านคนในโลกนี้บางคนเคยพบกับกรณีของคนไทย ที่เกิดและโตในเมืองไทยมาตลอด แต่พอไปอยู่เมืองนอกไม่กี่ปีก็พูดภาษาไทยเหมือนกับนางงามอิมพอร์ต เป็นปรากฏการณ์ที่น่าอศุมาก คนแบบนี้คงไม่รู้สีกว่าตัวเองดีวิไลซ์ ขนาดคนป้าเขายังรู้จักภูมิในภาษาและเผ่าพันธุ์ ไม่ต้องมัวอายหากเราพูดภาษาของคนอื่นไม่ได้เท่าไรแต่จงอย่าหากพูดภาษาของตัวเองไม่ได้ปัญหาในวิชาออกแบบเลขศิลป์ (เรขศิลป์) ก็ถือเป็นกรณีศึกษาที่สำคัญ นักศึกษาจำนวนมากแสดงท่าทีที่หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยในการทำงานอย่างชัดเจนมากเพราะเติบโตมากับทัศนคติที่มี...

ภาพที่ 66 ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อหาในการพิมพ์น้อยจากผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในห้องตลาดในปัจจุบัน (PSL Pratom)

Jukaphan JS

บทความนี้เกิดขึ้นจากบทบันทึกปัญหา และความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง “ทัศนคติที่มีต่อภาษาไทย... ความจริงที่เราไม่อยากฟัง” ของ อนุทิน วงศ์สรรครกร จากประสบการณ์ที่คลุกคลีในแวดวงการศึกษาและธุรกิจในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผมเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมีหลายประเด็นที่น่าสนใจ แม้บางเรื่องอาจเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครชอบฟัง แต่ก็น่าจะเป็นสื่อหนึ่งที่คุณประโยชน์และช่วยส่งเสริมให้หลายคนหันมาใช้ภาษาไทยอย่างภาคภูมิใจเพราะการที่จะเริ่มรักชาติให้ก็ต้องเริ่มจากการรักภาษาให้เป็นหากถามว่าภาษาไทยมีปัญหาอะไรตอบได้ทันทีว่าเปล่า ภาษาไทยสวยดี แต่มีผู้ใช้บางคนต่างหากที่ไม่ค่อยสบาย มีความคิดที่ไม่เป็นคุณกับภาษาที่รับใช้ตนเองอย่างครอบคลุมในระบบคิด พูด อ่าน เขียน ไม่รู้จักใช้ให้ถูกต้องและถูกกาลเทศะใช้ระบบความคิดที่ทำงานเป็นภาษาไทยคิดว่าภาษาไทยเขย ผิดพลาดตั้งแต่เริ่มสื่อสารกับตัวเอง ภาษาไม่เหมือนรถเกาที่ต้องทนขับหรือชุดเกาที่ต้องทนใส่ ความสวยงามของภาษาขึ้นอยู่กับศักยภาพของคนที่ใช้มีปัจจัยปลีกย่อยและพฤติกรรมสะสมหลายอย่าง ที่สะท้อนทัศนคติที่ไม่สู้ดีนักต่อการใช้ภาษาไทยในภาพรวม จะลองยกตัวอย่างจากเรื่องทั่วไปที่คนอาจมองข้าม อย่างเรื่องการตั้งชื่อเล่นให้บุตร-ธิดา กิจกรรมงานต่างๆ ที่นิยมการตั้งเป็นภาษาอังกฤษและเปลี่ยนทุกวัน ทั้งแปลกดีและแปลกไม่ดี เข้าใจว่าอาจเป็นประโยชน์เชิงพาณิชย์กับตลาดสากล แต่เราก็ได้หลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธ “การตั้งชื่อเป็นภาษาไทย” ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงในหลายกิจการที่จะทำให้โดดเด่นและไพเราะ ที่สำคัญคือ “รู้สึกภูมิใจในรากเหง้า” อาจเป็นไปได้ที่เราเสี่ยงไม่ใช่เพราะเราไม่รู้สึกว่าเราศิวิไลซ์แต่ชาติอื่นข้างสลับกันศิวิไลซ์ในสายตาเรา อย่างภาษาเกาหลีที่มีคนแห่ไปเรียนกันมากในช่วงหลังมานี้ ก็เพราะรู้สึกว่าเกาหลีเป็นประเทศที่ศิวิไลซ์ขึ้นมาโทษเกาหลีไม่ได้เลยเพราะเขาฉลาดกว่าเรา รู้จักมองสิ่งเก่าด้วยสายตาใหม่ รู้จักปรับใช้ รู้จักสร้างความภูมิใจใหม่ๆ ให้บังเกิดกับคนในชาติและนอกชาติ คนไทยรุ่นเก๋ากว่าก็จงอย่าโทษคนรุ่นใหม่อย่างเดียวจะโทษวัยรุ่นได้อย่างไรเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เปิดรับอิทธิพลอยู่แล้วคนรุ่นก่อนหน้าคือคนตัดสินใจว่าจะให้อะไรทะลักเข้ามาบ้างและปล่อยอะไรออกไปบ้างหรือตัวอย่างเรื่องภาษาแชทที่เถียงกันก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติของการสื่อสารห้ามไม่ให้เกิดไม่ได้ปัญหาคือต้องเข้าใจว่าวิทยาการนั้นก้าวหน้าไปจนถึงขั้นที่ทำให้เด็กนั้น “จิตไม่ว่าง” ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง สามารถถูกเรียกหรือเข้าถึงข้อมูลที่ตัวเองสนใจได้ตลอดเวลาและได้ทีละหลายๆ เรื่องพร้อมๆ กันเรียกได้ว่า “รับและ” คือรับทั้งวันจนขาดช่วงเวลาที่จะหยุดวิเคราะห์อะไรให้มันจริงจังไปสักเรื่อง ทำงานเบื่อง่าย ก็กระโดดหนีไปอีกวันใดวันหนึ่งเบื่อก็กลับมาใหม่อยู่ๆ เพื่อนก็แชทมาเรื่อยๆ ก็ต้องแชทให้ไวขึ้น จริงจ้งสลับเล่นอย่างนี้เป็นกิจวัตร สมาธิสั้นอัดโนมัต และความทันสมัยกลาย...

ภาพที่ 67 ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยกว่าผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน (Jukaphan JS)

Puriphop JS

บทความนี้เกิดขึ้นจากบทบันทึกปัญหา และความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง “ทัศนคติที่มีต่อภาษาไทย... ความจริงที่เราไม่อยากฟัง” ของ อนุทิน วงศ์สรรคกร จากประสบการณ์ที่คลุกคลีในแวดวงการศึกษาและธุรกิจในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผมเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมีหลายประเด็นที่น่าสนใจแม้บางเรื่องอาจเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครชอบฟัง แต่ก็น่าจะเป็นสื่อหนึ่งที่ทำให้คุณประโยชน์และช่วยส่งเสริมให้หลายคนหันมาใช้ภาษาไทยอย่างภาคภูมิใจเพราะการที่จะเริ่มรักชาติให้ต้องเริ่มจากการรักภาษาให้เป็นหากถามว่าภาษาไทยมีปัญหาอะไรตอบได้ทันทีว่าเปล่า ภาษาไทยสบายดี แต่มีผู้ใช้บางคนต่างหากที่ไม่ค่อยสบาย มีความคิดที่ไม่เป็นคุณกับภาษาที่รับใช้ตนเองอย่างครอบคลุมในระบบ คิด พูด อ่าน เขียน ไม่รู้จักใช้ให้ถูกต้องและถูกกาลเทศะใช้ระบบความคิดที่ทำงานเป็นภาษาไทยคิดว่าภาษาไทยเชย ผิดพลาดตั้งแต่เริ่มสื่อสารกับตัวเอง ภาษาไม่เหมือนรถเก่าที่ต้องทนขับหรือชุดเก่าที่ต้องทนใส่ ความสวยงามของภาษาขึ้นอยู่กับศักยภาพของคนที่ใช้มีปัจจัยปัจจัยย่อยและพฤติกรรมผสมหลายอย่าง ที่สะท้อนทัศนคติที่ไม่สู้ดีนักต่อการใช้ภาษาไทยในภาพรวม จะลองยกตัวอย่างจากเรื่องทั่วไปที่คนอาจมองข้าม อย่างเรื่องการตั้งชื่อเล่นให้บุตร-ธิดา กิจการ งาน ต่างๆ ที่นิยมการตั้งเป็นภาษาอังกฤษและเปลี่ยนทุกวัน ทั้งเปลี่ยนดีและเปลี่ยนไม่ดี เข้าใจว่าอาจเป็นประโยชน์เชิงพาณิชย์กับตลาดสากล แต่เราก็ได้หลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธ “การตั้งชื่อเป็นภาษาไทย” ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงในหลายกิจการที่จะทำให้โดดเด่นและไพเราะ ที่สำคัญคือ “รู้สึกภูมิใจในรากเหง้า” อาจเป็นไปได้ที่เราเลี้ยงไม่ใช้เพราะเราไม่รู้สึกว่าเราคือวิไลซ์ แต่ชาติอื่นช่างสลบกันคือวิไลซ์ในสายตาเรา อย่างภาษาเกาหลีก็มีคนแห่ไปเรียนกันมากในช่วงหลังมานี้ ก็เพราะรู้สึกว่าเกาหลีเป็นประเทศที่วิไลซ์ขึ้นมา โทษเกาหลีไม่ได้เลยเพราะเขาลาดกว่าเรา รู้จักมองสิ่งเก่าด้วยสายตาใหม่ รู้จักปรับใช้ รู้จักสร้างความภูมิใจใหม่ๆ ให้บังเกิดกับคนในชาติและนอกชาติ คนไทยรุ่นเก่ากว่าก็จงอย่าโทษคนรุ่นใหม่อย่างเดียวจะโทษวัยรุ่นได้อย่างไรเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เปิดรับอิทธิพลอยู่แล้ว คนรุ่นก่อนหน้าคือคนตัดสินใจว่าจะให้อะไรทะเลาะเข้ามาบ้างและปล่อยอะไรออกไปบ้างหรือตัวอย่างเรื่องภาษาแซ่ที่เถียงกันก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติของการสื่อสาร ห้ามไม่ให้เกิดไม่ได้ ปัญหาคือต้องเข้าใจว่าวิทยาการนั้นก้าวหน้าไปจนถึงขั้นที่ทำให้เด็กนั้น “จิตไม่ว่าง” ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง สามารถถูกเรียกหรือเข้าถึงข้อมูลส่วนตัวสนใจได้ตลอดเวลาและได้ทีละหลายๆ เรื่องพร้อมๆ กัน เรียกได้ว่า “รับและ” คือรับทั้งวันจนขาดช่วงเวลาที่หยุดวิเคราะห์อะไรให้มันจริงจังไปสักเรื่อง ทำงานเบื่อง่าย ก็กระโดดหนีไปอีกวันใดวันหนึ่ง เบื่อแล้วก็กลับมาใหม่อยู่ๆ เพื่อนก็แซ่เข้ามาเฉยๆ ก็ต้องแซ่ให้ไวขึ้น จริงจังสลับเล่นอย่างนี้เป็นกิจวัตร สมาธิสั้นอัตโนมัติ และความทันสมัยกลายเป็น...

ภาพที่ 68 ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยกว่าผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน (Puriphop JS)

PSL ThaiCommon

บทความนี้เกิดขึ้นจากบทบันทึกปัญหา และความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง “ทัศนคติที่มีต่อภาษาไทย... ความจริงที่เราไม่อาจฟัง” ของ อนุทิน วงศ์สรรคกร จากประสบการณ์ที่คลุกคลีในแวดวงการศึกษาและธุรกิจในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผมเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมีหลายประเด็นที่น่าสนใจ แม้บางเรื่องอาจเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครชอบฟังแต่ก็น่าจะเป็นสื่อหนึ่งที่ทำให้คนประโชยชนและช่วยส่งเสริมให้หลายคนหันมาใช้ภาษาไทยอย่างภาคภูมิใจ เพราะการที่จะเริ่มรักชาติให้เป็นอย่างดีเริ่มจากการรักภาษาไทยเป็นหากถามว่าภาษาไทยมีปัญหาอะไร ตอบได้ทันทีว่าเปล่า ภาษาไทยสวยดี แต่มีผู้ใช้บางคนต่างหากที่ไม่ค่อยสบายใจความคิดที่ไม่เป็นคุณกับภาษาที่รับใช้ตนเองอย่างครอบคลุมในระบบ คิด พูด อ่าน เขียน ไม่รู้จักใช้ให้ถูกต้องและถูกกาลเทศะ ใช้ระบบความคิดที่ทำงานเป็นภาษาไทยคิดว่าภาษาไทยเขย ผิดพลาดตั้งแต่เริ่มสื่อสารกับตัวเอง ภาษาไม่เหมือนรอกเท่าที่ควรต้องหัดหรือพูดเท่าที่ควรต้องใช้ ความสวยงามของภาษาขึ้นอยู่กับศักยภาพของคนที่ใช้มีปัจจัยปลีกย่อย และพฤติกรรมสะสมหลายอย่าง ที่สะท้อนทัศนคติที่ไม่ดีนักต่อการใช้ภาษาไทยในภาพรวม จะลองยกตัวอย่างจากเรื่องทั่วไปที่คนอาจมองข้ามอย่างเรื่องการตั้งชื่อเล่นให้บุตร-ธิดา กิจกรรม งาน ต่างๆ ที่นิยมการตั้งเป็นภาษาอังกฤษและแปลกขึ้นทุกวัน ทั้งแปลกดีและแปลกไม่ดี เข้าใจว่าอาจเป็นประโยชน์เชิงพาณิชย์กับตลาดสากลแต่เราก็ได้หลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธ “การตั้งชื่อเป็นภาษาไทย” ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงในหลายกิจการที่จะทำให้โดดเด่น และเพราะที่สำคัญคือ “รู้สึกภูมิใจในรากเหง้า” อาจเป็นไปได้ที่เราเลี่ยงไม่ใช่เพราะเราไม่รู้สึกว่าเป็นตัวใครตัวมัน แต่ชาติอื่นอย่างสลับกันคือไทยในสายตาเราอย่างภาษาเกาหลีที่มีคนแห่ไปเรียนกันมากในช่วงหลังมานี้ ก็เพราะรู้สึกว่าเป็นประเทศที่ศิวิไลซ์ขึ้นมา ไทยเกาหลีไม่ได้เลย เพราะเขาลาดกว่าเราจึงมองสิ่งเก่าด้วยสายตาใหม่ รู้จักปรับใช้ รู้จักสร้างความภูมิใจใหม่ๆ ให้บังเกิดกับคนในชาติและนอกชาติ คนไทยรุ่นเก่ากว่าก็จงอย่าโทษคนรุ่นใหม่อย่างเดียวจะโทษวัยรุ่นได้ทุกอย่างเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เปิดรับอิทธิพลอยู่แล้ว คนรุ่นก่อนหน้าคือคนคิดสั้นใจง่ายจะให้อะไรสักอย่างบ้างและปล่อยอะไรออกไปบ้างหรือตัวอย่างเรื่องภาษาแชทที่เอียงกันก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติของการสื่อสาร ห้ามไม่ให้เกิดขึ้นไม่ได้ ปัญหาคือต้องเข้าใจว่าวิทยการนั้นก้าวหน้าไปจนถึงขั้นที่ทำให้เด็กนั้น “จิตไม่ว่าง” ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง สามารถถูกเรียกหรือเข้าถึงข้อมูลส่วนตัวสนใจได้ตลอดเวลา และได้ทำอะไรๆ เรื่องพร้อมๆ กัน เรียกได้ว่า “รับและ” คือรับทั้งวันทั้งวันจนขาดช่วงเวลาที่หยุดคิดอะไรอะไรให้มันจริงจังไปสักเรื่อง ทำงานเปื่อย ก็กระโดดหนีไปอีกวันใดวันหนึ่ง เบื่อแล้วก็กลับมามีความสุขๆ เพื่อหนีแชทมันขึ้นมาเรื่อยๆ ก็ต้องแชทไปวันขึ้น จังจังสลับเล่นอย่างนั้นเป็นกิจวัตร สมาธิสั้นฉุนเฉียวและความทันสมัยกลายเป็นโทษตามเคย สรุปว่าทุกวันนี้บางคนถูกวิทยการใช้ เมื่อเด็กอยู่ในโลกใดมากเขาก็ใช้ภาษาของโลกนั้น เมื่อขาดการวิเคราะห์อะไรนานๆ ก็พาลขาด “จิตสำนึก” ถึงขั้นไม่รู้ว่ามีอะไรบ้างที่สมควรใช้ภาษาที่เป็นทางการ วิชาภาษาไทยที่เรียนแล้วแต่ก็ละไม่ก็ช่วยไม่ยอมเอาไม่อยู่ หากไม่มีปัจจัยอื่นเข้ามาช่วยเยียวยาเพิ่มเติมออกจะหายไปเสียแล้วที่จะมารณรงค์ในสิ่งที่ไม่ถูกปลูกฝังให้รักและหวงแหนในชีวิตประจำวัน เด็กที่ถูกสร้างโดยผู้ใหญ่ที่อ่อนแอจะแข็งแกร่งได้อย่างไรวันนั้น แม้กระทั่งจำนวนของนักศึกษาที่มีศักยภาพในการเรียบเรียงถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ด้วย “คำพูด” ในชั้นเรียนก็ลดลงไปทุกปี ถึงขั้นที่เล่าเรื่องทั่วไปไม่รู้เรื่องเล่าตรงนั้นที่ ครั้นนั้นที่ เหมือนสลับวินโดวให้เขียนเรื่องความที่เขียนเรื่องราวไม่ปะติดปะต่อ สะกดคำง่าย ไม่ถูกจนน่าตกใจ แหมยังไม่ชอบการค้นคว้าซึ่งผิดมหันต์ต่อความเป็นนักศึกษา ในส่วนนี้ยังทำความเข้าใจไม่ได้เลยแต่คิดว่าคงเป็นเพราะการเข้าถึงข้อมูลได้ง่ายเกินไป และอาจกลัวการขอยืมปริมาณข้อมูลทีมาก ครั้นเมื่อถูกทั้งดิงก็ไม่ได้เห็นความสำคัญที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข แต่ที่นำคำเหล่านี้ที่สุดก็คือการไม่รู้ว่ “ภาษาที่ถูกต้อง” นั้นเป็นอย่างไร แทกถูกก่อนรู้กฎและเด็กเองก็ดูจะไม่สนใจแล้วเพราะโลกเสมือนที่ตัวเองเข้าไปอยู่บ่อยกว่าล้วนมีสิ่งที่สร้างตามอำเภอใจได้ มีตัวตนใหม่ได้ เดิมไปด้วยเพื่อนฝูง เด็กอาจรู้สึกเข้มแข็งและมีความสุขกว่าโลกภายนอกในจุดนี้สามารถชี้ให้เห็นได้ชัดเลยว่าความทันสมัยของวิทยการจะให้ผลลัพธ์ที่แตกต่างกันมาระหว่างเด็กที่ใช้เป็นและเด็กที่ใช้ไม่เป็น สำหรับปัจจัยที่จะช่วยเยียวยาเพิ่มเติมได้บ้าง ก็เป็นเรื่องในระดับบุคคล คือ “เราทุกคน” ต้องหันมาสนับสนุนการใช้ภาษาไทยอย่างจริงจังถูกต้อง ถูกกาลเทศะ มีความจำเป็นอย่างสูงที่ต้องปรับเปลี่ยนมุมมอง ทัศนคติให้เข้าที่เข้าทางเสียที มันจะเป็นไปได้อย่างไรที่ภาษาที่เราใช้แค่กระทั่งคิด จะเป็นสิ่งที่ไม่ควรถูกเชิดชูในระดับสามัญสำนึกของผู้ใช้ มันไม่สำคัญว่าเราเชื่อชาติอะไรบ้าง หากเราใช้ภาษาที่เราควรเคารพภาษานั้น ชาติที่ไม่เคารพภาษาคงเองมีแต่จะล่มสลายลงไปเท่านั้น เพราะภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้สร้างและถ่ายทอดทัศนคติ หากกับภาษาที่เป็นคุณกับตัวเองและกับชาติหากภาษาเป็นสิ่งที่ไม่ทรงพลังที่สุด เราคงไม่ต้องมาหัดพูดภาษาอังกฤษ เข้มกับบ้านเดิมเมืองอย่างนี้ ลองหันมาค้นพบตัวเองอีกครั้งว่าเราภูมิใจอะไรที่คิด พูด อ่าน เขียนหรือไม่ รู้สึกมีเอกลักษณ์เฉพาะกับภาษาที่มันคล้ายกับเอกลักษณ์ของคนในโลกนี้นับจนอาจเคยพบกับกรณีของไทย ที่เกิดและโตในเมืองไทยมาตลอด แต่พอไปอยู่เมืองนอกไม่กี่ปีก็พูดภาษาไทยเหมือนคนบ้านนอกเป็นปรกฏการณ์ที่น่าอึดอัดมาก คนแบบนี้คงไม่รู้สึกตัวเองคือตัวใครตัวมัน ขาดคนบ่นเขาอย่ารู้จักภูมิใจในภาษาและเผ่าพันธุ์ ไม่ต้องมัวอวยหากเราพูดภาษาของคนอื่นไม่ได้เท่าไร แต่จงอย่าหากพูดภาษาของตัวเองไม่ได้ปัญหาในวิชาออกแบบเลขคณิต (เรขาคณิต) ก็ถือเป็นกรณีศึกษาที่สำคัญ นักศึกษาจำนวนมากแสดงท่าทีที่หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยในการทำงานอย่างชัดเจนมากเพราะเดิกับกับทัศนคติที่มี...

ภาพที่ 69 ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อหาในการพิมพ์น้อยกว่าผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในห้องตลาดในปัจจุบัน (PSL ThaiCommon)

Pitsanu JS

บทความนี้เกิดขึ้นจากบทบันทึกปัญหา และความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง “ทัศนคติที่มีต่อภาษาไทย... ความจริงที่เราไม่อยากฟัง” ของ อนุทิน วงศ์สรรคกร จากประสบการณ์ที่คลุกคลีในแวดวงการศึกษา และธุรกิจในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผมเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมีหลายประเด็นที่น่าสนใจ แม้บางเรื่อง อาจเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครชอบฟัง แต่ก็น่าจะเป็นสื่อหนึ่งที่ให้คุณประโยชน์และช่วยส่งเสริมให้หลายคนหันมาใช้ภาษาไทยอย่างภาคภูมิใจเพราะการที่จะเริ่มรักชาติให้ก็ต้องเริ่มจากการรักภาษาให้เป็น หากถามว่าภาษาไทยมีปัญหาอะไร ตอบได้ทันทีว่าเปล่า ภาษาไทยสบายดี แต่มีผู้ใช้บางคนต่างหากที่ไม่ค่อยสบาย มีความคิดที่ไม่เป็นคุณกับภาษาที่รับใช้ตนเองอย่างครอบคลุมในระบบ คิด พูด อ่าน เขียน ไม่รู้จักใช้ให้ถูกต้องและถูกกาลเทศะ ใช้ระบบความคิดที่ทำงานเป็นภาษาไทยคิดว่าภาษาไทยเชย ผิดพลาดตั้งแต่เริ่มสื่อสารกับตัวเอง ภาษาไม่เหมือนรถเก่าที่ต้องทนขับหรือชุดเก่าที่ต้องทนใส่ ความสง่างามของภาษาขึ้นอยู่กับศักยภาพของคนที่ใช้มันปัจจัยปลีกย่อยและพฤติกรรมสะสมหลายอย่าง ที่สะท้อนทัศนคติที่ไม่สู้ดีนักต่อการใช้ภาษาไทยในภาพรวม จะลองยกตัวอย่างจากเรื่องทั่วไปที่คนอาจมองข้าม อย่างเรื่องการตั้งชื่อเล่นให้บุตร-ธิดา กิจการ งาน ต่างๆ ที่นิยมการตั้งเป็นภาษาอังกฤษและแปลกขึ้นทุกวัน ทั้งแปลกดีและแปลกไม่ดี เข้าใจว่าอาจเป็นประโยชน์เชิงพาณิชย์กับตลาดสากล แต่เราก็ได้รู้สึกเสียหรือปฏิเสธ “การตั้งชื่อเป็นภาษาไทย” ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงในหลายกิจการที่จะทำให้โดดเด่นและไพเราะ ที่สำคัญคือ “รู้สึกภูมิใจในรากเหง้า” อาจเป็นไปได้ที่เราเสียใจไม่ใช่เพราะเราไม่รู้สีกว่าเราศิวิไลซ์ แต่ชาติอื่นข้างสลบกันศิวิไลซ์ในสายตาเรา อย่างภาษาเกาหลีที่มีคนแห่ไปเรียนกันมากในช่วงหลังมานี้ ก็เพราะรู้สึกเกาหลีเป็นประเทศที่ศิวิไลซ์ขึ้นมา โหษเกาหลีไม่ได้เลย เพราะเขาลดต่ำกว่าเรา รู้จักมองสิ่งเก่าด้วยสายตาใหม่ รู้จักปรับใช้ รู้จักสร้างความภูมิใจใหม่ ให้บังเกิดกับคนในชาติและนอกชาติ คนไทยรุ่นเก่ากว่าก็จงอย่าโทษคนรุ่นใหม่อย่างเดียว จะโทษวัยรุ่นได้อย่างไร เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เปิดรับอิทธิพลอยู่แล้ว คนรุ่นก่อนหน้าคือคนตัดสินใจว่าจะทำอะไรจะเลิกเข้ามาบ้าง และปล่อยอะไรออกไปบ้างหรือตัวอย่างเรื่องภาษาแซ่ที่เถียงกันก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติของการสื่อสาร ห้ามไม่ให้เกิดไม่ได้ ปัญหาที่ต้องเข้าใจว่าวิทยาการนั้นก้าวหน้าไปจนถึงขั้นที่ทำให้เด็กนั้น “จิตไม่ว่าง” ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง สามารถถูกเรียกหรือเข้าถึงข้อมูลที่ตัวเองสนใจได้ตลอดเวลา และได้ที่หลายๆ เรื่องพร้อมๆ กัน เรียกได้ว่า “รับและ” คือรับทั้งวันทั้งคืนขนาดช่วงเวลาที่จะหยุดวิเคราะห์อะไรให้มันจริงจังไปสักเรื่อง ทำงานเบื่อกๆ ก็กระโดดหนีไปอีกวินโดว์หนึ่ง เบื่อแล้วก็กลับมาใหม่ อยู่ๆ เพื่อนก็แซ่ผ้าขึ้นมาเฉยๆ ก็ต้องแซ่ให้ไวขึ้น จริงจังสลับเล่นอย่างนี้เป็นกิจวัตร สมาธิสั้นอัตโนมัติ และความทันสมัยกลาย...

ภาพที่ 70 ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยกว่าผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน (Pitsanu JS)

Yacca UPC

บทความนี้เกิดขึ้นจากบทบันทึกปัญหา และความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง “ทัศนคติที่มีต่อภาษาไทย... ความจริงที่เราไม่ยากฟัง” ของ อนุทิน วงศ์สรครกร จากประสบการณ์ที่คลุกคลีในแวดวงการศึกษาและธุรกิจในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผมเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมีหลายประเด็นที่น่าสนใจ แม้บางเรื่องอาจเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครขบถแต่ก็น่าจะเป็นสิ่งหนึ่งที่คุณประโยชน์และช่วยส่งเสริมให้หลายคนหันมาใช้ภาษาไทยอย่างภาคภูมิใจ เพราะการที่จะเริ่มรักษาคิดให้เป็นต้องเริ่มจากการรักษาภาษาให้เป็นหากถามว่าภาษาไทยมีปัญหาอะไร ตอบได้ทันทีว่าแปล ภาษาไทยสลายดี แต่มีผู้ที่ใช้บางคนต่างหากที่ไม่ค่อยสลายมีความคิดที่ไม่เป็นคู่กับภาษาที่รับใช้ตนเองอย่างครอบคลุมในระบบ คิด พูด อ่าน เขียน ไม่รู้จักใช้ให้ถูกต้องและถูกต้องกาลเทศะ ใช้ระบบความคิดที่ทำงานเป็นภาษาไทยคิดว่าภาษาไทยเขย ดิดพลดตั้งแต่เริ่มสื่อสารกับตัวเอง ภาษาไม่เหมือนเราเท่าที่ต้องทนขับหรือพูดเท่าที่ต้องทนใส่ ความส่างามของภาษาขึ้นอยู่กับศักยภาพของคนที่ใช้มีปัจจัยปลีกย่อย และพฤติกรรมและผลหลายอย่าง ที่สะท้อนทัศนคติที่ไม่ดีนักต่อการใช้ภาษาไทยในภาพรวม จะลองยกตัวอย่างจากเรื่องทั่วไปที่คนอาจมองข้าม อย่างเรื่องการตั้งชื่อเล่นให้บุตร-ธิดา กิจการ งาน ต่างๆ ที่นิยมการตั้งเป็นภาษาอังกฤษและแปลกขึ้นทุกวัน ทั้งแปลกดีและแปลกไม่ดี เข้าใจว่าอาจเป็นประโยชน์เชิงพาณิชย์กับตลาดสากลแต่เราก็ได้หลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธ “การตั้งชื่อเป็นภาษาไทย” ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงในหลายกิจการที่จะทำได้โดดเด่น และเพราะที่สำคัญคือ “รู้สึกภูมิใจในรากเหง้า” อาจเป็นไปได้ที่เราเสี่ยงไม่ใช้เพราะเราไม่รู้สึกว่าเราคือไทย แต่ชาติอื่นช่างกลับกันคือไทยในสายตาเราอย่างภาษาเกาหลีที่มีคนแห่ไปเรียนกันมากในช่วงหลังมานี้ ก็เพราะรู้สึกว่าเกาหลีเป็นประเทศที่คือไทยขึ้นมา ไทยเกาหลีไม่ได้เลยเพราะเขาสลัดกว่าเรารู้จักมองสิ่งเก่าด้วยสายตาใหม่ รู้จักปรับใช้ รู้จักสร้างความภูมิใจใหม่ให้บังเกิดกับคนในชาติและนานาชาติ คนไทยรุ่นเก่าว่าก็จนอย่างไทยคนรุ่นใหม่อย่างเดียวกันจะไทยวัยรุ่นได้อย่างไรเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เปิดรับอิทธิพลอยู่แล้ว คนรุ่นก่อนหน้าคือคนตัดสินใจว่าจะให้อะไรทะเลาะเข้ามาบ้างและปล่อยอะไรออกไปบ้างหรือตัวอย่างเรื่องภาษาแซ่ที่เลี้ยงกันกับสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติของการสื่อสาร ห้ามไม่ให้เกิดไม่ได้ ปัญหาคือต้องเข้าใจว่าวิหยาการนั้นก้าวหน้าไปจนถึงขั้นที่ทำได้ก็นั้น “จิตไม่ว่าง” ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง สามารถถูกเรียกหรือเข้าถึงข้อมูลของตัวเองสนใจได้ตลอดเวลา และได้หลายภาษา เรื่องพร้อมๆ กัน เรียกว่า “รับและ” คือรับทั้งวันทั้งวันขนาดช่วงเวลาที่หยาตวิเคราหะไรให้มันจริงจังไปสักเรื่อง ทำงานเมื่อไรก็ระโดดหนีไปอีกวันโดวันหนึ่ง เมื่อแล้วก็กลับมาไม่อยู่ๆ เพื่อนก็แซ่เข้ามาแซ่มาเรยา ก็ต้องทนให้ไปขึ้นจริงจังกลับลงอย่างนั้นเป็นกิจวัตร สมาชิกอื่นอัตโนมัติและความทันสมัยกลายเป็นไทยตามเคย สรุปว่าทุกคนมีงานคุณวิหยาการใช้เมื่อเกิดอยู่ในโลกโดมากเขาใช้ภาษาของโลกนั้น เมื่อขาดการวิเคราะห์หะไรนานา กับาลขาด “จิตสำนึก” ถึงขั้นไม่รู้ว่ามีอะไรบ้างที่สมควรใช้ภาษาที่เป็นทางการ วิชาภาษาไทยที่เรียนแค่อาทิตย์ละไม่กี่ชั่วโมงยอมเอาไม่อยู่ หากไม่มีปัจจัยอื่นเข้ามาช่วยเยียวยาเพิ่มเติมออกจะสลายไปเสียแล้วที่จะมารองรับสิ่งที่ไม่ถูกปลูกฝังให้รักและหวงแหนในชีวิตประจำวัน เด็กที่ถูกสร้างโดยผู้ใหญ่ที่อ่อนแอและแข็งแรงได้อย่างไรทุกวันนี้ แม้กระทั่งจำนวนของนักศึกษาที่มีศักยภาพในการเรียนเรียงถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ด้วย “คำพูด” ในชั้นเรียนก็ลดลงไปทุกปี ถึงขั้นที่เล่าเรื่องทั่วไปไม่รู้เรื่องเล่าตรงนี้ที่ตรงนั้นที่เหมือนลลันโดวีให้เขียนเรียงความก็เขียนเรื่องราวไม่ปะติดปะต่อ สะกดคำง่าย ไม่ถูกจนมาคตใจ แลยังไม่ชอบการค้นคว้าซึ่งผิดกันต่อความเป็นนักศึกษา ในส่วนนี้ยังทำความเข้าใจไม่ได้เลยแต่คาดว่าคงเป็นเพราะการเข้าถึงข้อมูลได้ง่ายเกินไป และอาจกล่าวการย่อยปริมาณข้อมูลทีมากครั้นเมื่อถูกห้วงถึงก็ไม่เห็นความสำคัญที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข แต่ที่น่่าหาคือที่สุดก็คือการไม่รู้ว่ “ภาษาที่ถูกต้อง” นั้นเป็นอย่างไร แทกถูกอันรู้ถูกและเด็กเองก็ดูจะไม่สนใจแล้วเพราะโลกเหมือนที่ตัวเองเข้าไปอยู่บ่อยกว่าลลันมีสิ่งทีลสร้างตามอำเภอใจได้ มีตัวตนใหม่ก็ได้เต็มไปด้วยเพื่อนฝูงเด็กอาจรู้สึกเข้มแข็งและมีความสุขว่าโลกภายนอกในจุดนี้สามารถชี้ให้เห็นได้ชัดเลยว่าความทันสมัยของวิหยาการจะให้ลลันที่แตกต่างกับมากระหว่างเด็กที่ใช้เป็นและเด็กที่ใช้ไม่เป็นสำหรับปัจจัยที่จะช่วยเยียวยาเพิ่มเติมได้ง่ายๆ ก็เป็นเรื่องในระดับบุคคล คือ “เราทุกคน” ต้องพัฒนาสนับสนุนการใช้ภาษาไทยอย่างจริงจังถูกต้อง ถูกกาลเทศะ มีความจำเป็นอย่างสูงที่ต้องปรับเปลี่ยนมุมมอง ทัศนคติให้เข้าที่เข้าทางเสียที มันจะเป็นไปได้อย่างไรที่เราใช้แม้กระทั่งคิด จะเป็นสิ่งที่ไม่ควรถูกเชิดชูในระดับสามัญสำนึกของผู้ใช้ มันไม่สำคัญว่าเรามีเชื้อชาติอะไรบ้าง หากเราใช้ภาษาที่เราควรเคารพภาษานั้นชาติที่ไม่เคารพภาษาตนเองมีแต่จะลลันลงไปในนั้น เพราะภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้สร้างและถ่ายทอดทัศนคติหากรักษาก็คจะเป็นคู่กับตัวเอง และกับชาติหากภาษาเป็นสิ่งที่ไม่ทรงพลังที่สุด เราคงไม่ต้องมาหัดพูดภาษาอังกฤษ มีภาษาอังกฤษเต็มบ้านเต็มเมืองอย่างนี้ ลองหันมามองตัวเราอีกคร้่งว่าเราภูมิใจที่จะคิด พูดอ่าน เขียนหรือไม่ รู้สึกมีเอกลักษณ์ใหม่กับภาษาที่มีคนใช้อยู่แค่ลลันลลันคนโนโลกนี้บางคนอาจเคยพบกับกรณีของคนไทยที่เกิดและโตในเมืองไทยมาตลอด แต่พอไปอยู่เมืองนอกไม่กี่ปีก็พูดภาษาไทยเหมือนกับคนต่างชาติ เป็นปรากฏการณ์ที่ผ่อดลุมมาก คนแบบนี้คงไม่รู้ลลันว่าตัวเองคือไทย ขณคนคนมาเขายังรู้รักภูมิใจในภาษาและเผ่าพันธุ์ ไม่ต้องมีอายหากเราพูดภาษาของคนอื่นได้ไม่ดีเท่าไร แต่จงอย่าหากพูดภาษาของตัวเองไม่ดีปัญหาในวิชาออกแบบและศิลป์(เรชศิลป์) ก็ถือเป็นกรณีศึกษาที่สำคัญ นักศึกษาจำนวนมากแสดงท่าทีที่หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยในการทำงานอย่างชัดเจนมากเพราะเติบโตมากับทัศนคติที่มี...

ภาพที่ 71 ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อหาในการพิมพ์น้อยจากผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในห้องตลาดในปัจจุบัน (Yacca UPC)

Dillenia UPC

บทความนี้เกิดขึ้นจากบทบันทึกปัญหา และความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง “ทัศนคติที่มีต่อภาษาไทย... ความจริงที่เราไม่ยกย่อง” ของ อนุทิน วงศ์สรกร จากประสบการณ์ที่คลุกคลีในแวดวงการศึกษาและธุรกิจในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผมเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมีหลายประเด็นที่น่าสนใจ แม้บางเรื่องอาจเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครชอบฟังแต่ก็น่าจะเป็นสิ่งที่ให้อุดมประโยชน์และช่วยส่งเสริมให้หลายคนหันมาใช้ภาษาไทยอย่างภาคภูมิใจ เพราะการที่จะเริ่มรักชาติให้ก็ต้องเริ่มจากการรักภาษาให้ เป็นคำถามว่าภาษาไทยมีปัญหาอะไร ตอบได้ทันทีว่าเปล่า ภาษาไทยสวยดี แต่มีผู้ใช้บางคนที่ต่างหากที่ไม่ค่อยสบายใจความคิดที่ไม่เป็นคุณกับภาษาที่รับใช้ตนเองอย่างครอบคลุมในระบบ คิด พูด อ่าน เขียน ไม่รู้จักใช้ให้ถูกต้องและถูกกาลเทศะ ใช้ระบบความคิดที่ทำงานเป็นภาษาไทยคิดว่าภาษาไทยเชย ผิดพลาดตั้งแต่เริ่มสื่อสารกับตัวเอง ภาษาไม่เหมือนรถเก่าที่ต้องทนขับหรือชุดเก่าที่ต้องทนใส่ ความสง่างามของภาษาขึ้นอยู่กับศักยภาพของคนที่ใช้มีปัจจัยปลีกย่อย และพฤติกรรมสะสมหลายอย่าง ที่สะท้อนทัศนคติที่ไม่สู้ดีนักต่อการใช้ภาษาไทยในภาพรวม จะลองยกตัวอย่างจากเรื่องทั่วไปที่คนอาจมองข้าม อย่างเรื่องการตั้งชื่อเล่นให้บุตร-ธิดา กิจการ งาน ต่างๆ ที่นิยมการตั้งเป็นภาษาอังกฤษและแปลกขึ้นทุกวัน ทั้งแปลกดีและแปลกไม่ดี เข้าใจว่าอาจเป็นประโยชน์เชิงพาณิชย์กับตลาดสากลแต่เราก็ได้หลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธ “การตั้งชื่อเป็นภาษาไทย” ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงในหลายกิจการที่จะทำได้โดดเด่น และเพราะที่สำคัญคือ “รู้สึกภูมิใจในรากเหง้า” อาจเป็นไปได้ที่เราเลี้ยงไม่ใช้เพราะเราไม่รู้สึกว่าเราคือใคร แต่ชาติอื่นช่างสลับกันคือใครในสายตาเราอย่างภาษาเกาหลีที่มีคนแห่ไปเรียนกันมากในช่วงหลังมานี้ ก็เพราะรู้สึกว่ารากเหง้าเป็นประเทศที่คือใครซึ่งขึ้นมา โหภาษาสิไม่ได้เลยเพราะเขาฉลาดกว่าเรารู้จักมองสิ่งเก่าด้วยสายตาใหม่ รู้จักปรับใช้ รู้จักสร้างความภูมิใจใหม่ ให้บังเกิดกับคนในชาติและนอกชาติ คนไทยรุ่นเก่าว่าก็จงอย่าโทษคนรุ่นใหม่อย่างเดียวยะโทษวัยรุ่นน่ะได้อย่างไรเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เปิดรับอิทธิพลอยู่แล้ว คนรุ่นก่อนหน้าคือคนตัดสินใจว่าจะให้อะไรทะเลาะเข้ามาบ้างและปล่อยอะไรออกไปบ้างหรือตัวอย่างเรื่องภาษาแซ่ที่เถียงกันก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติของการสื่อสาร ห้ามไม่ให้เกิดไม่ได้ ปัญหาที่ต้องเข้าใจว่าวิทยากรนั้นก้าวหน้าไปจนถึงขั้นทำให้เด็กนั้น “จิตไม่ว่าง” ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง สามารถถูกเรียกหรือเข้าถึงข้อมูลส่วนตัวของสนใจได้ตลอดเวลา และได้ทะเลาะ เรื่องพร้อมๆ กัน เรียกได้ว่า “รับละ” คือรับทั้งวันจนหาช่วงเวลาที่จะหยุดวิเคราะห์อะไรให้มันจริงจังไปสักเรื่อง ทำงานเบื่อกๆ ก็กระโดดหนีไปอีกวันได้วันหนึ่ง เมื่อแล้วก็กลับมาได้อยู่ เพื่อนก็แซ่เข้ามาเรื่อยๆ ก็ต้องแซ่ให้ไหวขึ้น จริงก็สลับเล่นอย่างนี้เป็นกิจวัตร สมมติอันนี้มันดีและความทันสมัยกลายเป็นโทษตามเคย สรุปว่าทุกวันนี้น้องคนถูกวิทยาการใช้ เมื่อเอ๋ยอยู่ในโลกโคมกษาภิที่ใช้ภาษาของโลกนั้น เมื่อขาดการวิเคราะห์อะไรนานๆ ก็พาลขาด “จิตสำนึก” ถึงขั้นไม่รู้ว่ามีบางที่สมควรใช้ภาษาที่เป็นทางการ วิชาภาษาไทยที่เรียนต่อท้ายละไม่ก็ชั่วไม่ยอมเอาไม่อยู่ หากไม่มีปัจจัยอื่นเข้ามาช่วยเยียวยาเพิ่มเติมอาจจะหายไปเสียแล้วที่จะมารณรดีในสิ่งที่ไม่ถูกปลูกฝังให้รักและหวงแหนในชีวิตประจำวัน เด็กที่ถูกสร้างโดยผู้ใหญ่ที่อ่อนแอจะแข็งแรงได้อย่างไรทุกวันนี้ แม้กระทั่งจำนวนของนักศึกษาที่มีศักยภาพในการเรียนเรียงถ่ายถอดเรื่องราวต่างๆ ด้วย “คำพูด” ในชั้นเรียนก็ลดลงไปทุกปี ถึงขั้นที่เล่าเรื่องทั่วไปไม่รู้เรื่องเล่าตรงนี้ที่ ตรงนั้นที่เหมือนสลับวินโดว์ให้เขียนเรียงความก็เขียนเรื่องราวไม่ปะติดปะต่อ สะกดคำง่าย ๆ ไม่ถูกจนน่าตกใจ แถมยังไม่ชอบการค้นคว้าซึ่งผิดมหันต์ต่อความเป็นนักศึกษา ในส่วนนี้ยังทำความเข้าใจไม่ได้เลยแต่คาดว่าคงเป็นเพราะการเข้าถึงข้อมูลได้ง่ายเกินไป และอาจกลัวการย่อยปริมาณข้อมูลมากเกินไป ครั้นเมื่อถูกวางตั้งก็ไม่เห็นความสำคัญที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข แต่ที่น่าทึ่งที่สุดก็คือการไม่รู้ว่ “ภาษาที่ถูกต้อง” นั้นเป็นอย่างไร แทกฏก่อนรู้กฎและเด็กเองก็ดูจะไม่สนใจเสียแล้ว เพราะโลกเสมือนที่ตัวเองเข้าไปอยู่บ่อยกว่าล้วนมีสิ่งที่สร้างตามอำเภอใจได้ มีตัวตนใหม่ก็ได้ เติบโตด้วยเพื่อนฝูงเด็กอาจรู้สึกเข้มแข็งและมีความสุขว่าโลกภายนอกในจุดนี้สามารถทำให้เห็นได้ชัดเลยว่าความทันสมัยของวิทยาการจะให้ผลลัพธ์ที่แตกต่างกันมากระหว่างเด็กที่ใช้เป็นและเด็กที่ใช้ไม่เป็น สำหรับปัจจัยที่จะช่วยเยียวยาเพิ่มเติมได้บ้าง ก็เป็นเรื่องในระดับบุคคล คือ “เราทุกคน” ต้องหันมาสนับสนุนการใช้ภาษาไทยอย่างจริงจังถูกต้อง ถูกกาลเทศะ มีความจำเป็นอย่างสูงที่ต้องปรับเปลี่ยนมุมมอง ทัศนคติให้เข้าที่เข้าทางเสียที มันจะเป็นไปได้อย่างไรที่ภาษาที่เราใช้แม้กระทั่งคิด จะเป็นสิ่งที่ไม่ควรถูกเชิดชูในระดับสามัญสำนึกของผู้ใช้ มันไม่สำคัญว่าเราเชื่อชาติอะไรบ้าง หากเราใช้ภาษาใดเราควรเคารพภาษา นั้น ชาติที่ไม่เคารพภาษาตนเองมีแต่จะล่มสลายลงไปเท่านั้น เพราะภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้สร้างและถ่ายทอดทัศนคติหากภาษาก็จะเป็นคุณกับตัวเองและกับชาติหากภาษาเป็นสิ่งที่ไม่ทรงพลังที่สุด เราคงไม่ต้องมาหัดพูดภาษาอังกฤษ มีภาษาอังกฤษเต็มบ้านเต็มเมืองอย่างนี้ ลองหันมาค้นพบตัวเองอีกครั้งว่าเรามีใจอะไรมากกว่าคิด พูด อ่าน เขียนหรือไม่ รู้สึกมีเอกลักษณ์พอไหมกับภาษาที่มีคนใช้อยู่แค่หลักสิบล้านคนในโลกนี้บางคนอาจเคยพบกับกรณีของคนไทย ที่เกิดและโตในเมืองไทยมาตลอด แต่พอไปอยู่เมืองนอกไม่กี่ปีก็พูดภาษาไทยเหมือนกับนางงามอเมริกัน เป็นปรากฏการณ์ที่น่าทึ่งสุดมาก คนแบบนี้คงไม่รู้สึกว่าตัวเองคือใคร ใครเป็นคนพาเขาเข้าสู่ภูมิใจในภาษาและเผ่าพันธุ์ ไม่ต้องมัวอายหากเราพูดภาษาของคนอื่นได้ไม่เต็มใจใคร่ แต่งอวยหากพูดภาษาของตัวเองไม่ได้ปัญหาในวิชาออกแบบเลขศิลป์(เรขศิลป์) ก็ถือเป็นกรณีศึกษาที่สำคัญ นักศึกษาจำนวนมากแสดงท่าทีที่หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยในการทำงานอย่างชัดเจนมากเพราะเติบโตมากับทัศนคติที่มี...

ภาพที่ 72 ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยกว่าผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน (Dillenia UPC)

Tancy UPC

บทความนี้เกิดขึ้นจากบทสนทนาปัญหา และความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง “ทัศนคติที่มีต่อภาษาไทย... ความจริงที่เราไม่ยอมฟัง” ของ อนุทิน วงศ์วรรณ จากประสบการณ์ที่คลุกคลีในแวดวงการศึกษาและธุรกิจในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผมเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมีหลายประเด็นที่น่าสนใจแม้บางเรื่องอาจเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครชอบฟังแต่ก็น่าจะเป็นสื่อหนึ่งที่ให้คุณประโยชน์และช่วยส่งเสริมให้หลายคนหันมาใช้ภาษาไทยอย่างภาคภูมิใจ เพราะการที่จะเริ่มรักชาติให้เป็นที่ต้องเริ่มจากการรักภาษาให้เป็นหากถามว่าภาษาไทยมีปัญหาอะไร ตอบได้ทันทีว่าเปล่า ภาษาไทยสลายดินแต่มีผู้ที่ใช้บางคนต่างหากที่ไม่ค่อยสลายมีความคิดที่ไม่เป็นคุณกับภาษาที่รับใช้ตนเองอย่างครอบคลุมในระบบ คิด พูด อ่าน เขียน ไม่รู้จักใช้ให้ถูกต้องและถูกกาลเทศะ ใช้ระบบความคิดที่ทำงานเป็นภาษาไทยคิดว่าภาษาไทยเขย ผลิตผลตั้งแต่เริ่มสื่อสารกับตัวเอง ภาษาไม่เหมือนรศเก่าที่ต้องทวนซ้ำหรือพูดเก่าที่ต้องทวนใส่ ความสับสนของภาษาขึ้นอยู่กับศักยภาพของคนที่ใช้มีปัจจัยปลีกย่อย และพฤติกรรมผสมหลายอย่าง ที่สะท้อนทัศนคติที่ไม่ลืมนึกต่อการใช้ภาษาไทย ในภาพรวมจะลอยตัวออกจากเรื่องทั่วไปที่คนอาจมองข้าม อย่างเรื่องการตั้งชื่อเล่นให้บุตรธิดา กิจกรรมงาน ต่างๆ ที่นิยมการตั้งเป็นภาษาอังกฤษ และแปลกขึ้นทุกวัน ทั้งแปลกดีและแปลกไม่ดี เข้าใจว่าอาจเป็นประโยชน์เชิงพาณิชย์กับตลาดสากลแต่เราก็ได้หลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธ “การตั้งชื่อเป็นภาษาไทย” ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงในหลายกิจการที่จะทำได้โดดเด่น และเพราะที่สำคัญคือ “รู้สึกภูมิใจในรากเหง้า” อาจเป็นไปได้ที่เราจะไม่ใช้เพราะเราไม่รู้สึกว่าเราคือไทย แต่ชาติอื่นข้างล้นกับคือไทยในสายตาเราอย่างภาษาเกาหลีที่มีคนแห่ไปเรียนกันมากในช่วงหลังมานี้ ก็เพราะรู้สึกว่ารากเหง้าเป็นประเทศที่ศิวิไลซ์ขึ้นมา โทษภาษาไม่ได้เลยเพราะเขาฉลาดกว่าเรารู้จักมองโลกด้วยสายตาใหม่ รู้จักปรับใช้ รู้จักสร้างความภูมิใจใหม่ ให้บังเกิดกับคนในชาติและนอกชาติคนไทยรุ่นเก่ากว่าก็จอย่าโทษคนรุ่นใหม่อย่างเดียวยะโทษวัยรุ่นได้อย่างไรเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เปิดรับอิทธิพลอยู่แล้ว คนรุ่นก่อนหน้าคือคนคิดลึนใจว่าจะทำอะไรละเข้ามาบ้างและปล่อยอะไรออกไปบ้างหรือด้วยอย่างเรื่องภาษาแชทที่เถียงกันก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติของการสื่อสาร ห้ามไม่ให้เกิดไม่ได้ ปัญหาคือต้องเข้าใจว่าวัยการนั้นก้าวหน้าไปจนถึงขั้นที่ทำให้เด็กนั้น “จิตไม่ว่าง” ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง สามารถดูเรียกหรือเข้าถึงข้อมูลได้ด้วยตนเองสนใจได้ตลอดเวลา และได้ที่หลากหลาย เรื่องพร้อมๆ กัน เรียกได้ว่า “รับละ” คือรับทั้งวัฒนธรรมช่วงเวลาที่จะหยุดวิเคราะห์อะไรให้มันจริงจังไปสักเรื่อง ทำงานเบื่อง่าย ก็กระโดดหนีไปฮิวกินโดร์หนึ่ง เบื่อแล้วก็กลับมาใหม่อยู่ เพื่อนก็แซวผ่านๆ มาเรื่อยๆ ก็ต้องแชทให้ไวขึ้น จริงจังล้นแน่นอนอย่างนี้เป็นกิจวัตร สมาชิกชั้นมัธยมและความทันสมัยกลายเป็นโทษตามเคย สรุปว่าทุกคนนี้บางคนถูกวิพากษ์การใช้ เมื่อเด็กอยู่ในโลกได้มากเขาก็ใช้ภาษาของโลกนั้น เมื่อเขาควรวิเคราะห์อะไรนานๆ ก็พาขาด “จิตสำนึก” ถึงขั้นไม่รู้ว่ามีอะไรบ้างที่สมควรใช้ภาษาที่เป็นทางการ วิชาภาษาไทยที่เรียนแค่ข้อดีอะไรจะไม่ค่อยมีขอมเยี่ยวเพิ่มเติมออกจะสลายไปเสียแล้วที่จะมารณรงค์ในสิ่งที่ไม่ถูกปลูกฝังให้รัก และหวงแหนในชีวิตประจำวัน เด็กที่ถูกสร้างโดยผู้ใหญ่ที่อ่อนแอและแข็งแรงได้อย่างไรทุกวันนี้ แม้กระทั่งจำนวนของนักศึกษาที่มีศักยภาพในการเรียบเรียงถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ด้วย “คำพูด” ในชั้นเรียนก็ลดลงไปทุกปี ถึงขั้นที่เล่าเรื่องทั่วไปไม่รู้เรื่องเล่าตรงนั้นที่ตรงนั้นที่เหมือนสลัดใบไม้ให้เขียนเรียงความก็เขียนเรื่องราวไม่ปะติดปะต่อ สะกดคำง่าย ไม่ถูกจนน่าตกใจ แล้วยังไม่ชอบการค้นคว้าซึ่งผิดขั้นตอนต่อความเป็นนักศึกษา ในส่วนนี้ยังหาความเข้าใจไม่ได้เลยแต่คิดว่าคงเป็นเพราะการเข้าถึงข้อมูลได้ง่ายเกินไป และอาจกลัวการย่อยปริมาณข้อมูลทีมาก ครั้นเมื่อถูกท้วงติงก็ไม่เห็นความสำคัญที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข แต่ที่น่าตำหนิที่สุดก็คือการไม่รู้ “ภาษาที่ถูกต้อง” นั้นเป็นอย่างดี แทกกฎก่อนรู้กฎและเด็กเองก็ดูจะไม่สนใจแล้วเพราะโลกเสมือนที่ตัวเองเข้าไปอยู่บ่อยกว่าล้วนมีสิ่งที่สร้างตามอำเภอใจได้ มีตัวตนใหม่ได้เต็มไปด้วยเพื่อนฝูงเด็กอาจรู้สึกเข้มแข็งและมีความสุขกว่าโลกภายนอกในจุดนี้สามารถชี้ให้เห็นได้ชัดเลยว่าความทันสมัยของวิทยาการจะให้ผลลัพธ์ที่แตกต่างกับมากระหว่างเด็กที่เข้าเป็น และเด็กที่เข้าไม่เป็นสำหรับปัจจัยที่จะช่วยเยียวยาเพิ่มเติมได้ง่ายๆ ก็เป็นเรื่องในระดับบุคคล คือ “เราทุกคน” ต้องหันมาสนับสนุนการใช้ภาษาไทยอย่างจริงจังถูกต้อง ถูกกาลเทศะ มีความจำเป็นอย่างสูงที่ต้องปรับเปลี่ยนมุมมอง ทัศนคติให้เข้าที่เข้าทางเสียที มันจะเป็นไปได้อย่างไรที่ภาษาที่เราใช้แม้กระทั่งคิด จะเป็นสิ่งที่ไม่ครอบคลุมขีดสุดในระดับสามัญสำนึกของผู้ใช้ มันไม่สำคัญว่าเรามีเชื้อชาติอะไรบ้างหากเราใช้ภาษาใดเราควรเคารพภาษานั้น ชาติที่ไม่เคารพภาษาตนเองมันคงจะล่มสลายลงไปเท่านั้น เพราะภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้สร้างและถ่ายทอดทัศนคติหากภาษาก็จะเป็นคุณกับตัวเอง และกับชาติหากภาษาเป็นสิ่งที่ไม่ทรงพลังที่สุด เราคงไม่ต้องมาหัดพูดภาษาอังกฤษ มีภาษาอังกฤษเต็มบ้านเต็มเมืองอย่างนี้ ลองหันมาค้นพบตัวเองอีกครั้งว่าเรามีใจขณะคิด พูด อ่าน เขียนหรือไม่ รู้สึกไม่ถนัดสักนิดพอใหม่กับภาษาที่มีคนให้อยู่แค่หลักสิบล้านคนในโลกนี้บางคนอาจเคยพบกับกรณีของไทย ที่เกิดและโตในเมืองไทยมาตลอด แต่พอไปอยู่เมืองนอกไม่กี่ปีก็พูดภาษาไทยไม่เหมือนคนบ้านเกิดเลย เป็นปรากฏการณ์ที่น่าเศร้ามาก คนแบบนี้คงไม่รู้สึกว่าตัวเองคือไทยขนาดคนไปเขายังกู้ภูมิใจในภาษาและเผ่าพันธุ์ ไม่ต้องมัวอายหากเราพูดภาษาของคนอื่นได้ไม่เท่าไร แต่จงอย่าหากพูดภาษาของตัวเองไม่ได้ปัญหาในวิชาออกแบบและงานศิลป์(เรซิน) ก็ถือเป็นกรณีศึกษาที่สำคัญ นักศึกษาจำนวนมากแสดงท่าทีที่หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยในการทำงานอย่างชัดเจนมากเพราะเติบโตมากับทัศนคติที่มี...

ภาพที่ 73 ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยกว่าผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน (Tancy UPC)

DSN Arkorn

บทความนี้เกิดขึ้นจากบทบันทึกปัญหา และความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง “ทัศนคติที่มีต่อภาษาไทย ความจริงที่เราไม่อยากจะ” ของ อนุทิน วงศ์วรกร จากประสบการณ์ที่คลุกคลีในแวดวงการศึกษาและธุรกิจในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผมเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมีหลายประเด็นที่น่าสนใจ แม้บางเรื่องอาจเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครชอบฟังแต่ก็น่าจะเป็นสื่อหนึ่งที่ได้คุณประโยชน์และช่วยส่งเสริมให้หลายคนหันมาใช้ภาษาไทยอย่างภาคภูมิใจ เพราะการที่จะเริ่มรักชาติให้ก็ต้องเริ่มจากการรักภาษาให้ เป็นหาคถามว่าภาษาไทยมีปัญหอะไร ตอบได้ทันทีว่าเปล่า ภาษาไทยสบายดี แต่มีผู้ใช้บางคนต่างหากที่ไม่ค่อยสบายใจความคิดที่ไม่เป็นคุณกับภาษาที่รับใช้ตนเองอย่างครอบคลุมในระบบ คิด พูด อ่าน เขียน ไม่รู้จักใช้ให้ถูกต้องและถูกกาลเทศะ ใช้ระบบความคิดที่ทำงานเป็นภาษาไทยคิดว่าภาษาไทยเซย ผิดพลาดตั้งแต่เริ่มสื่อสารกับตัวเอง ภาษาไม่เหมือนรถเกาที่ ต้องทนขับหรือพูดเกาที่ ต้องทนใส่ ความสวยงามของภาษาขึ้นอยู่กับศักยภาพของคนที่ใช้มีปัจจัยปลีกย่อย และพฤติกรรมสะสมหลายอย่าง ที่สะท้อนทัศนคติไม่สุ่ตึกต่อการใช้ภาษาไทยในภาพรวม จะลงยกตัวอย่างจากเรื่องทั่วไปที่คนอาจมองข้ามอย่างเรื่องการตั้งชื่อเล่นให้บุตร-ธิดา กิจการ งาน ต่าง ๆ ที่นิยมการตั้งเป็นภาษาอังกฤษและแปลกขึ้นทุกวัน ทั้งแปลกดีและแปลกไม่ดี เข้าใจอาจเป็นประโยชน์เชิงพาณิชย์กับตลาดสากลแต่เราก็ได้หลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธ “การตั้งชื่อเป็นภาษาไทย” ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงในหลายกิจการที่จะทำให้โดดเด่น และเพราะที่สำคัญคือ “รู้สึกภูมิใจในรากเหง้า” อาจเป็นไปได้ที่เราเสียใจไม่ใช่เพราะเราไม่รู้สึกว่าเรารู้สึกว่าเรารู้สึกดี แต่ชาติอื่นข้างสลบกันก็รู้สึกในสายดาเราอย่างภาษาเกาหลีที่มีคนแพ้ไปเรียนกันมากในช่วงหลังมานี้ ก็เพราะรู้สึกภาษาเป็นประเทศที่รู้สึกดีก็รู้สึกดี ไทยเกาหลีไม่ได้เลย เพราะเขาฉลาดกว่าเรารู้จักมองสิ่งเก่าด้วยสายตาใหม่ รู้จักสร้างความภูมิใจใหม่ ๆ ให้บังเกิดกับคนในชาติและนอกชาติ คนไทยรุ่นเก่ากว่าก็อยู่อย่างคนรุ่นใหม่อย่างเดียวกัน จะไทยรุ่นใหม่โดยง่ายเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เปิดรับอิทธิพลอยู่แล้ว คนรุ่นก่อนหน้าคือคนคิดลึนใจว่าจะให้อะไรอะไรสักอย่างบ้างและปล่อยอะไรออกไปบ้างหรือตัวอย่างเรื่องภาษาแชทที่เกี่ยวกับกันก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติของการสื่อสาร ห้ามไม่ให้เกิดไม่ได้ ปัญหาคือต้องเข้าใจว่าวิทยาการนั้นก้าวหน้าไปจนถึงขั้นที่ทำให้เด็กนั้น “จิตไม่ว่าง” โค้ดลอคยีสลัสส์หัวใจ สามารถถูกเรียกหรือเข้าถึงข้อมูลส่วนตัวลงสนใจได้ตลอดเวลา และได้ทิ้งหลาย ๆ เรื่องพร้อม ๆ กัน เรียกได้ว่า “รับและ” คือรับทั้งวันจนขาดช่วงเวลาที่หยุดคิดใคร่ครวญอะไรให้มันจริงจังไปสักเรื่อง ทำงาน เบื่อ ๆ ก็กระโดดหนีไปอีกวันใดวันหนึ่ง เบื่อแล้วก็กลับมาใหม่อยู่ ๆ เพื่อนก็แชทมาขึ้นมาเฉย ๆ ก็ต้องแชทให้ไวขึ้น จริงจังกลับเลวอย่างนี้เป็นกิจวัตร สมัยนี้ฮาร์ดแวร์และความสะดวกทันสมัยกลายเป็นโทษตามเคย สรุปว่าทุกวันนี้บางคนถูกวิทยาการใช้ เมื่อเด็กลงในโลกโคมกเขาใช้ภาษาของโลกนั้นเมื่อขาดการใคร่ครวญอะไรนาน ๆ ก็พาลขาด “จิตสำนึก” ถึงขั้นไม่รู้ว่าจะทำอะไรบ้างที่สมควรใช้ภาษาที่เป็นทางการ วิชาภาษาไทยที่เรียนแค่อาศัยจะไม่ค่อยช่วยเขาไม่อยู่ หากไม่มีความช่วยเหลือเข้ามาช่วยเยียวยาเพิ่มเติมออกจะสายไปเสียแล้วที่จะมารณรงค์ในสิ่งที่ไม่ถูกปลูกฝังทั้งรักและห่วง แทนในชีวิตประจำวัน เด็กที่ถูกสร้างโดยผู้ใหญ่ที่อ่อนแอจะแข็งแรงได้อย่างไรทุกวันนี้ แม้กระทั่งจำนวนของนักศึกษาที่มีศักยภาพในการเรียนเรียงถ่ายถอดเรื่องราวต่าง ๆ ด้วย “คำพูด” ในชั้นเรียนก็ลดลงไปทุกปี ถึงขั้นที่เล่าเรื่องทั่วไปไม่รู้เรื่องเล่าตรงนี้ที่ ตรงนั้นที่ เหมือนสลับวินโดวให้เขียนเรียงความก็เขียนเรื่องราวไม่ปะติดปะต่อ สะกดคำง่าย ๆ ไม่ถูกจนน่าตกใจ แถมยังไม่ชอบการค้นคว้าซึ่งผิดมหันต์ต่อความเป็นนักศึกษา ในส่วนนี้ยังทำความเข้าใจไม่ได้เลยแต่คิดว่าคงเป็นเพราะการเข้าถึงข้อมูลได้ง่ายเกินไป และอาจกลัวการย่อยปริมาณข้อมูลที่มาก ครั้นเมื่อถูกตั้งคำถามก็เห็นความสำคัญที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข แต่ที่หน้าตาหน้าที่สุดก็คือการไม่รู้ ว่า “ภาษาที่ถูกต้อง” นั้นเป็นอย่างไร แทกถูกก่อนรู้และเด็กเองก็ดูจะไม่สนใจเสียแล้วเพราะโลกเสมือนที่ตัวเองเข้าไปอยู่บ่อยกว่าล้วนมีสิ่งที่สร้างตามอำเภอใจได้ มีตัวตนใหม่ก็ได้ เติบโตด้วยเพื่อนฝูง เด็กอาจรู้สึกเข้มแข็งและมีความสุขกว่าโลกภายนอกในจุดนี้สามารถชี้ให้เห็นได้ชัดเลยว่าความทันสมัยของวิทยาการจะส่งผลต่อที่แตกต่างกันมากระหว่างเด็กที่ใช้เป็นและเด็กที่ไม่เป็น สำหรับปัจจัยที่จะช่วยเยียวยาเพิ่มเติมได้บ้าง ๆ ก็เป็นเรื่องในระดับบุคคล คือ “เราทุกคน” ต้องหันมาสนับสนุนการใช้ภาษาไทยอย่างจริงจังถูกต้อง ถูกกาลเทศะ มีความจำเป็นอย่างสูงที่ต้องปรับเปลี่ยนมุมมอง ทัศนคติให้เข้าที่เข้าทางเสียที มันจะเป็นไปได้อย่างไรที่ภาษาที่เราใช้และกระทั้งคิด จะเป็นสิ่งที่ไม่ควรถูกเชิดชูในระดับสามัญสำนึกของอยู่ใช้ มันไม่สำคัญว่าเรามีเชื้อชาติอะไรบ้าง หากเราใช้ภาษาใดเราควรเคารพภาษานั้น ชาติที่ไม่เคารพภาษาตนเองมีแต่จะล้มละลายลงไปเท่านั้น เพราะภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้สร้างและถ่ายทอดทัศนคติ หากรักภาษาที่จะเป็นคุณค่ากับตัวเองและกับชาติหากภาษาเป็นสิ่งที่ไม่ทรงพลังที่สุด เราคงไม่ต้องมาหาคำพูดภาษาอังกฤษ มีภาษาอังกฤษเต็มบ้านเต็มเมืองอย่างนี้ ลองหันมามาค้นพบตัวเองอีกครั้งว่าเรามีอะไรที่คิด พูด อ่าน เขียนหรือไม่ รู้สึกมีเอกลักษณ์ใหม่กับภาษาที่มีคนใช้อยู่แค่หลักสิบล้านคนในโลกนี้บางคนอาจพบกับกรณีของคนไทย ที่เกิดและโตในเมืองไทยมาตลอด แต่พอไปอยู่เมืองนอกไม่กี่ปีก็พูดภาษาไทยเหมือนกับนางงามอิมพอร์ต เป็นปรากฏการณ์ที่น่าอึดสู่มาก คนแบบนี้คงไม่รู้สึกว่าตัวเองคือไทย อนาคตคนป่าเขายังรู้สึกภูมิใจในภาษาและเผ่าพันธุ์ ไม่ต้องมัวว่ยหากเราพูดภาษาของคนอื่นไม่ได้ไม่เท่าไร แต่จงอย่าหากพูดภาษาของตัวเองไม่ได้ปัญหาในวิชาออกแบบเลขคณิต (เรขาคณิต) ก็ถือเป็นกรณีศึกษาที่สำคัญ นักศึกษจำนวนมากแสดงท่าทีที่รู้สึกเสียใจการใช้ภาษาไทยในการทำงานอย่างชัดเจนมากเพราะเติบโตมากับทัศนคติที่มี...

ภาพที่ 75 ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อหาในการพิมพ์น้อยจากผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในห้องตลาดในปัจจุบัน (DSN Arkorn)

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบบสัมภาษณ์สำหรับผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบตัวพิมพ์
เกี่ยวกับ “การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัสดุในการพิมพ์”

**แบบสัมภาษณ์เพื่อแสดงความคิดเห็น
ตัวอักษรไทยสำหรับใช้พิมพ์เนื้อหาในหนังสือ**

คำชี้แจง

ขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสัมภาษณ์ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อ "การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัสดุในการพิมพ์ (Font Design for Reduce Capital Cost and Material in Printing Process.)" จัดทำโดยนายธนรัช วัชรกุล นักศึกษาปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาออกแบบนิเทศศิลป์ คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ทางผู้จัดทำจะนำข้อมูลที่ได้จากการแสดงความคิดเห็นชุดนี้มาวิเคราะห์และพัฒนาเป็นงานออกแบบตัวพิมพ์ที่สามารถลดต้นทุนและวัสดุในการพิมพ์เพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาการออกแบบเรขศิลป์ให้มีทางเลือกใหม่ๆ ที่สามารถช่วยกันลดต้นทุนการผลิตและทรัพยากรในการพิมพ์ต่างๆ ได้

ชื่อ/นามสกุล _____
บริษัท/องค์กร _____ ตำแหน่ง _____
โทรศัพท์ _____ E-mail _____

ผู้วิจัยได้ทำการทดลองนำตัวพิมพ์ที่เป็นกรณีศึกษาโดยนำตัวพิมพ์ที่มีวางจำหน่ายอยู่ในท้องตลาดจำนวน 82 แบบ (เป็นตัวพิมพ์ที่นิยมใช้เป็นตัวพิมพ์สำหรับเนื้อหาในหนังสือซึ่งจำแนกเป็น 2 ประเภทคือ ตัวพิมพ์ฝรั่งและตัวพิมพ์ไทย) มาพิมพ์เปรียบเทียบกันโดยกำหนดขนาดตัวพิมพ์ที่ 2 มม. ความห่างบรรทัดที่ 5 มม. และกำหนดระยะของหน้ากระดาษดังเช่นการจัดหน้าหนังสือทั่วไปเพื่อทดสอบดูว่าตัวพิมพ์แบบไหนจะสามารถใช้เนื้อหาในการพิมพ์ได้น้อยที่สุดและสรุปผลการทดลองออกมาดังนี้ ตัวพิมพ์ที่ใช้บรรทัดเกิน 6 บรรทัดขึ้นไปจำนวน 10 แบบ, ตัวพิมพ์ที่ใช้บรรทัดเกิน 5 บรรทัดจำนวน 8 แบบ, ตัวพิมพ์ที่ใช้บรรทัดเกิน 4 บรรทัดจำนวน 5 แบบ, ตัวพิมพ์ที่ใช้บรรทัดเกิน 3 บรรทัดจำนวน 17 แบบ, ตัวพิมพ์ที่ใช้บรรทัดเกิน 2 บรรทัดจำนวน 20 แบบ, ตัวพิมพ์ที่ใช้บรรทัดเกิน 1 บรรทัดจำนวน 8 แบบและตัวพิมพ์ที่ใช้บรรทัดไม่เกินจากระยะที่กำหนด 14 แบบ ซึ่งผู้วิจัยได้นำผลการทดลองเฉพาะส่วนตัวพิมพ์ที่ใช้บรรทัดไม่เกินจากระยะที่กำหนดจำนวน 14 แบบมาตั้งคำถามแก่ผู้เชี่ยวชาญดังนี้ (แบบทดลองแนบมาด้วยกับเอกสารชุดนี้)

1. จากผลการทดลองผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่าตัวพิมพ์ชนิดใดสามารถลดต้นทุนและวัสดุในการพิมพ์และยังคงความสามารถของการอ่านที่มีประสิทธิภาพมา 3 แบบ พร้อมอธิบายเหตุผลสนับสนุนโดยสังเขป

1.1 _____

1.2 _____

1.3 _____

2. ปัจจัยที่สนับสนุนการออกแบบตัวพิมพ์ที่จะช่วยในการประหยัดต้นทุนและวัสดุควรมีลักษณะอย่างไร

3. ความสอดคล้องระหว่างตัวพิมพ์และวัตถุดิบในกระบวนการพิมพ์ที่ใช้สำหรับพิมพ์หนังสือมีปัจจัยเป็นอย่างไรในกรณีที่ต้องการประหยัดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์

4. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในประเด็นอื่นๆ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ในความอนุเคราะห์ข้อมูลที่สำคัญนี้เป็นอย่างสูง

นายธนรัชท์ วชิรศกุล
(ผู้ดำเนินโครงการวิจัย)

ภาคผนวก ข

รายชื่อและประวัติผู้เชี่ยวชาญที่ได้ให้ความอนุเคราะห์กับงานวิจัย

ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบตัวพิมพ์

อนุทิน วงศ์สรรคกร เป็นนักออกแบบและนักออกแบบตัวอักษร หนึ่งในผู้ก่อตั้ง Behaviour Group และบริษัท คัดสรร ดีมาก จำกัด มีผลงานเป็นที่รู้จักทั้งในและนอกประเทศ แบบตัวอักษรของอนุทิน สามารถพบเห็นได้ทั่วไป บนสื่อต่างๆไม่ว่าจะเป็น นิตยสาร หนังสือ สินค้าอุปโภคบริโภค ปกซีดีเพลง หรือการออกแบบภาพพจน์ให้กับบริษัทชั้นนำ เขาใช้งานเขียนเป็นความสนุกยามว่าง อนุทินเคยเขียนให้กับนิตยสารพีรส์ อิมเมจ ดีเอ็นเอ วอลเปเปอร์ และยังคงเขียนให้กับ อาร์ตไฟร์ดี งานออกแบบที่ผ่านมาของเขายังได้รับรางวัลจากสมาคมผู้กำกับอักษรศิลป์นิวยอร์ก ปัจจุบันเขายังคงผลิตงานออกแบบอย่างสม่ำเสมอ สนุกกับการถ่ายภาพ การท่องเที่ยว และการสอนที่มหาวิทยาลัยกรุงเทพ และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พันลภ ทองสุข เป็นผู้ก่อตั้งและเจ้าของลิขสิทธิ์โปรแกรมฟอนต์พีเอสแอล (PSL) ด้วยความสร้างสรรค์และความทุ่มเทในการคิด ผลิตโปรแกรมฟอนต์พีเอสแอล ซึ่งมีชุดคำสั่งต่างๆ ที่กำหนดรูปแบบอักขระ, ช่องไฟ, และคำสั่งอื่นๆ เพื่อให้การแสดงผลเป็นไปตามเป้าหมาย ซึ่งเป็นฟอนต์ที่ได้มาตรฐาน, มีรูปแบบที่เป็นเอกลักษณ์ของตัวเอง, ส่วนใหญ่มีครบเป็น family คือมีทั้งตัวธรรมดา ตัวเอน ตัวหนา และตัวหนาเอน, เน้นการจัดช่องไฟ จัดระดับสระและวรรณยุกต์ ที่สวยงามซึ่งถือเป็นผลงานทางภูมิปัญญาที่ได้รับการคุ้มครองสิทธิตามกฎหมาย

สมิษฐ์ สมันเลาะห์ ศึกษาด้านภาพยนตร์ สมัยเรียนมหาวิทยาลัย แล้วพบว่าชอบแค่ชมภาพยนตร์ แต่ไม่ได้อยากเป็นผู้ผลิต พอได้กับงานแรกที่ได้ทำคือเป็นนักออกแบบกราฟฟิกที่เอเจนซี่แห่งหนึ่ง จากนั้นได้มาทำงานกับค่ายเพลง โดยออกแบบปกซีดีเป็นหลัก จึงเริ่มพบว่าชอบงานออกแบบ ต่อมาทำงานด้านนิตยสาร เป็นบรรณาธิการฝ่ายศิลป์ให้นิตยสาร 'ผู้หญิงวันนี้' ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการได้ใช้ และจัดวางตัวอักษรหลายๆ แบบ และเมื่อปีที่ผ่านมา (2553) ได้มีความสนใจในชุดตัวอักษร ว่าถูกคิด ผลิต ออกแบบขึ้นมาได้อย่างไร จึงเริ่มหาข้อมูลและศึกษาอย่างจริงจัง แล้วเริ่มลงมือออกแบบตัวอักษร กลางปีที่ผ่านมา (2554) ร่วมแสดงงานนิทรรศการตัวอักษร "กระต๊อวัด" ที่หอศิลป์ RMA ออกแบบชุดตัวอักษร 'การเวก'

ศุภกิจ เฉลิมลาภ เป็นนักออกแบบตัวอักษรที่คลุกคลีอยู่ในแวดวงการพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์ฟอนต์มากกว่าทศวรรษ ผลงานชนะเลิศการประกวดแบบตัวพิมพ์ไทย เพื่ออุตสาหกรรมกราฟิก ของชมรมการจัดพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์ไทยและโครงการประกวดผลงานสร้างสรรค์ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ฟอนต์ โดยกรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์ ร่วมกับ ซีป้า ของเขาเป็นที่คุ้นเคยและพบเห็นโดยทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นจากหน้าหนังสือพิมพ์ หรือ นิตยสารชั้น

นำศุภกิจยังเป็นหนึ่งในทีม "โครงการพัฒนาแบบตัวพิมพ์ไทย" เพื่ออุตสาหกรรมการพิมพ์อีกด้วย ปัจจุบัน ศุภกิจ เป็นหนึ่งในทีมออกแบบตัวอักษรของบริษัทคัดสรรดีมาก และนี่นับเป็นความภูมิใจสูงสุดในชีวิตการทำงานของเขา

เอกลักษณ์ เพียรพนาเวช นักออกแบบสิ่งพิมพ์ และนักออกแบบตัวอักษร งานออกแบบส่วนใหญ่ของเขาพบเห็นได้ในแวดวงศิลปะวัฒนธรรมภายใต้สัญลักษณ์ B513DS!GN แต่สิ่งที่เขาทำมากพอๆกับการออกแบบคือการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ที่อยู่นอกห้องเรียน รักการอ่าน หนังสือที่มีใช้หนังสือเรียน เพราะความเชื่อที่ว่า สิ่งไม่รู้ที่อยู่นอกกรอบของห้องสี่เหลี่ยมมีมากกว่า สิ่งที่อยู่ภายใน ปัจจุบันเขายังคงอิสระกับการเรียนรู้ ทำความเข้าใจโลกและชีวิต, สอนออกแบบที่มหาวิทยาลัยกรุงเทพ และสนุกกับตัวอักษร

ไพโรจน์ ธีระประภา หรืออีกชื่อที่เป็นที่รู้จักกันในวงการกราฟิกว่า โรจ สยามรวย จบการศึกษาจาก คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เป็นผู้ออกแบบชุดตัวอักษรที่ใช้ในใบปิดภาพยนตร์ ฟ้าทะลายโจร, หมานคร, เปนซู้กับผี และ อินทรีแดง เขาเริ่มออกแบบชุดตัวอักษรมาจากการทำฟอนต์ใช้เอง ในการผลิตงานโฆษณา เริ่มทำงานเป็นนักออกแบบกราฟิกที่บริษัทสามหน่อ ต่อมาผันตัวเองมาในวงการโฆษณาโดยเข้าทำงานที่ Leo Burnett, JWT และ TBWA ตามลำดับ แต่เขาก็ยอมรับว่าเขาเป็นนักโฆษณาที่ไม่ได้มีชื่อเสียงอะไรมาก ในทางตรงข้ามกลับมีคนรู้จักเขาดีถ้าหากแนะนำว่าเขาคือ โรจ สยามรวย เจ้าของธุรกิจออกแบบขนาดเล็กที่สะท้อนความเป็นไทยอย่างชัดเจน ธุรกิจเล็กๆ ของเขามีนามว่า สยามรวยดีไซน์

ภาคผนวก ค

หนังสือขอเชิญผู้เชี่ยวชาญอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลการวิจัย
หนังสือขอเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบผลการทดลอง

ที่ ศธ 0520.107 / 1324

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
22 ถนนบรมราชชนนี เขตตลิ่งชัน
กรุงเทพฯ 10170

๖ มีนาคม 2555

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน คุณสมาลี นิลตะจินดา

ด้วย นายธนรัชฎ์ วชิรกุล นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์ ภาควิชา การออกแบบนิเทศศิลป์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์” มีความประสงค์จะขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญด้านการพิสูจน์อักษร เป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษา ดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

๗ ✓

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ธารทัศนวงศ์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย ตลิ่งชัน
โทร. / โทรสาร 0-2849-7503

ที่ ศธ 0520.107 / 1328

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
22 ถนนบรมราชชนนี เขตตลิ่งชัน
กรุงเทพฯ 10170

6 มีนาคม 2555

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน คุณพิรพงษ์ รุ่งจิรรัตน์

ด้วย นายธนรัชฎ์ วชิรกุล นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์ ภาควิชา การออกแบบนิเทศศิลป์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์” มีความประสงค์จะขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญด้านการพิสูจน์อักษร เป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษา ดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ธารทัศนวงศ์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย ตลิ่งชัน
โทร. / โทรสาร 0-2849-7503

ปณิธานบัณฑิตวิทยาลัย "มุ่งส่งเสริม สนับสนุน เพื่อพัฒนาคุณภาพบัณฑิตศึกษา"

ที่ ศธ 0520.107 / 1๖29

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
22 ถนนบรมราชชนนี เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

6 มีนาคม 2555

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ขอข้อมูล

เรียน คุณพัลลภ ทองสุข

ด้วย นายธนรัชฏ์ วชิรกุล นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและ วัสดุในการพิมพ์” มีความประสงค์จะขอข้อมูลเกี่ยวกับ การออกแบบตัวพิมพ์ เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการ ทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดให้ข้อมูล ตามความประสงค์ของนักศึกษาเพื่อประโยชน์ทางการศึกษา

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ธารทัศน์วงศ์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย ตลิ่งชัน
โทร. / โทรสาร 0-2849-7503

ที่ ศธ 0520.107/874

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ถนนบรมราชชนนี ตำบลจัน กรุงเทพฯ 10170

20 กุมภาพันธ์ 2555

เรื่อง ขออนุญาตเผยแพร่ข้อมูล

เรียน คุณเอกลักษณ์ เพียรพนาเวช

ด้วย นายธนรัชฏ์ วชิรกุล นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต สาขาวิชาออกแบบนิเทศศิลป์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์” มีความประสงค์จะขอข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เกี่ยวกับความรู้ในการออกแบบตัวอักษรและขอถ่ายภาพขณะทำการสัมภาษณ์ โดยมีแบบสัมภาษณ์ให้ท่านแสดงความคิดเห็นด้วย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขออนุญาตเผยแพร่จากท่านโปรดให้อนุญาตกับนักศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ธารทัศนวงศ์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย ตำบลจัน
โทร. 0-28497502-3

ที่ ศธ 0520.107/87๒

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ถนนบรมราชชนนี ตำบลจันทน์ กรุงเทพมหานคร 10170

20 กุมภาพันธ์ 2555

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ข้อมูล

เรียน คุณสมิษฐ์ สมั่นเลาะห์

ด้วย นายธนรัชฏ์ วชิรกุล นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต สาขาวิชาออกแบบนิเทศศิลป์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์” มีความประสงค์จะขอข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เกี่ยวกับความรู้ในการออกแบบตัวอักษรและขอถ่ายภาพขณะทำการสัมภาษณ์ โดยมีแบบสัมภาษณ์ให้ท่านแสดงความคิดเห็นด้วย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดให้อนุญาตกับนักศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ธารทัศน์วงศ์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย ตำบลจันทน์
โทร. 0-28497502-3

ที่ ศธ 0520.107/874

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ถนนบรมราชชนนี ตำบลจัน กรุงเทพฯ 10170

20 กุมภาพันธ์ 2555

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ข้อมูล

เรียน คุณอนุทิน วงศ์สรรคกร

ด้วย นายธนรัชฏ์ วชิรกุล นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต สาขาวิชาออกแบบนิเทศศิลป์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์” มีความประสงค์จะขอข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เกี่ยวกับความรู้ในการออกแบบตัวอักษรและขอถ่ายภาพขณะทำการสัมภาษณ์ โดยมีแบบสัมภาษณ์ให้ท่านแสดงความคิดเห็นด้วย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดให้อนุญาตกับนักศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ธารทัศน์วงศ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย ตำบลจัน

โทร. 0-28497502-3

ที่ ศธ 0520.107/ ๘๗๗

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ถนนบรมราชชนนี ตำบลจันทน์ กรุงเทพมหานคร 10170

20 กุมภาพันธ์ 2555

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ข้อมูล

เรียน คุณศุภกิจ เฉลิมลาภ

ด้วย นายธนรัชฏ์ วชิรกุล นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชาออกแบบนิเทศศิลป์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์” มีความประสงค์จะขอข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เกี่ยวกับความรู้ในการออกแบบตัวอักษรและภาพถ่ายภาพขณะทำการสัมภาษณ์ โดยมีแบบสัมภาษณ์ให้ท่านแสดงความคิดเห็นด้วย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดให้อนุญาตกับนักศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ธารทัศนวงศ์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย ตำบลจันทน์
โทร. 0-28497502-3

ที่ ศธ 0520.107/ 878

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ถนนบรมราชชนนี ตำบลจัน กรุงเทพฯ 10170

20 กุมภาพันธ์ 2555

เรื่อง ขออนุญาตเผยแพร่ข้อมูล

เรียน คุณไพโรจน์ ชีระประภา

ด้วย นายธนรัชฏ์ วชิรกุล นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาออกแบบนิเทศศิลป์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การออกแบบตัวพิมพ์เพื่อช่วยลดต้นทุนและวัตถุดิบในการพิมพ์” มีความประสงค์จะขอข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เกี่ยวกับความรู้ในการออกแบบตัวอักษรและขอถ่ายภาพขณะทำการสัมภาษณ์ โดยมีแบบสัมภาษณ์ให้ท่านแสดงความคิดเห็นด้วย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขออนุญาตเผยแพร่จากท่านโปรดให้อนุญาตกับนักศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ธารทัศน์วงศ์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย ตำบลจัน
โทร. 0-28497502-3

ภาคผนวก ง

ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยจากผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มี
อยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน จำนวน 14 แบบ

Angsana UPC

บทความนี้เกิดขึ้นจากบทบันทึกปัญหาและความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง “ทัศนคติที่มีต่อภาษาไทย... ความจริงที่เราไม่อยากฟัง” ของอนุทิน วงศ์สรรคกร จากประสบการณ์ที่คลุกคลีในแวดวงการศึกษาและธุรกิจในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผมเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมีหลายประเด็นที่น่าสนใจ แม้บางเรื่องอาจเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครชอบฟังแต่ก็จะเป็นสื่อหนึ่งที่ให้คุณประโยชน์และช่วยส่งเสริมให้หลายคนหันมาใช้ภาษาไทยอย่างภาคภูมิใจ เพราะการที่จะเริ่มรักษาคำให้เป็นต้องเริ่มจากการรักษาให้เป็น หากถามว่าภาษาไทยมีปัญหาอะไร ตอบได้ทันทีที่ว่าเปล่า ภาษาไทยสบายดี แต่มีผู้ใช้บางคนที่ไม่ค่อยสบายใจความคิดที่ไม่เป็นคุณกับภาษาที่รับใช้ตนเองอย่างครอบคลุมในระบบ คิดพูด อ่าน เขียน ไม่รู้จักใช้ให้ถูกต้องและถูกกาลเทศะ ใช้ระบบความคิดที่ทำงานเป็นภาษาไทยคิดว่าภาษาไทยเชย คิดพลาดตั้งแต่เริ่มสื่อสารกับตัวเอง ภาษาไม่เหมือนรตเก่าที่ต้องทนขับหรือพูดเก่าที่ต้องทนใส่ ความสวยงามของภาษาขึ้นอยู่กับศักยภาพของคนที่ใช้มีปัจจัยเล็กน้อย และพฤติกรรมสะสมหลายอย่าง ที่สะท้อนทัศนคติที่ไม่ดีนักต่อการใช้ภาษาไทยในภาพรวม จะลองยกตัวอย่างจากเรื่องทั่วไปที่คนอาจมองข้ามอย่างเรื่องการตั้งชื่อเล่นให้บุตร-ธิดา กิจกรรม งาน ต่างๆ ที่นิยมการตั้งเป็นภาษาอังกฤษและเปลี่ยนทุกวัน ทั้งเปลี่ยนและเปลี่ยนไม่คิด เข้าใจว่าอาจเป็นประโยชน์เชิงพาณิชย์กับตลาดสากลแต่เราก็ได้หลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธ “การตั้งชื่อเป็นภาษาไทย” ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงในหลายกิจการที่จะทำให้เกิดเด่น และเพราะที่สำคัญคือ “รู้สึกภูมิใจในรากเหง้า” อาจเป็นไปได้ที่เราเลือกไม่ใช้เพราะเราไม่รู้สึกว่ารากเหง้าเราดี แต่คิดอีกข้าง สลับกันคือรู้สึกในสายตาเราอย่างภาษาเกาหลีที่มีคนแห่ไปเรียนกันมากในช่วงหลังมานี้ ก็เพราะรู้สึกว่ารากเหง้าเป็นประเทศที่ศิวิไลซ์ขึ้นมา ไทยเกาหลีไม่ได้เลย เพราะเขาลากกว่าเรารู้จักมองสิ่งเก่าด้วยสายตาใหม่ รู้จักปรับใช้ รู้จักสร้างความภูมิใจใหม่ๆ ให้บังเกิดกับคนในชาติและนอกชาติ คนไทยรุ่นเก่ากว่าก็จงอย่าโทษคนรุ่นใหม่อย่างเดียวจะไทยวัยรุ่นได้อย่างไรเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เปิดรับอิทธิพลอยู่แล้วคนรุ่นก่อนหน้าคือคนตัดสินใจว่าจะให้อะไรทะลักเข้ามาบ้างและปล่อยอะไรออกไปบ้างหรือตัวอย่างเรื่องภาษาแชตที่เอียงกันก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติของการสื่อสาร ห้ามไม่ให้เกิดไม่ได้ ปัญหาที่ต้องเข้าใจว่าวิถีการนั้นก้าวหน้าไปจนถึงขั้นที่ทำให้เด็กนั้น “จิตไม่ว่าง” ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงสามารถถูกเรียกหรือเข้าถึงข้อมูลที่ต้องการได้ตลอดเวลา และได้ทีละหลายๆ เรื่องพร้อมๆ กัน เรียกได้ว่า “รับและ” คือรับทั้งวันทั้งคืนตลอดเวลาที่จะหยุดวิเคราะห์อะไรให้มันจริงจึงไปสักเรื่อง ทำงานน้อย ก็กระโดดหนีไปอีกวันใดวันหนึ่ง เบื่อแล้วก็กลับมาใหม่อยู่ๆ เพื่อนก็แซวผ่านเข้ามาเฉยๆ ก็ต้องแซวให้ไว้ขึ้น จริงจังสลับเล่นอย่างนี้เป็นกิจวัตร สมาชิกอินมดิลและความทันสมัยกลายเป็นไทยตามเคย สรุปว่าทุกวันนี้น่าจะจนกว่าวิทยากรใช้ เมื่อเด็กอยู่ในโลกโคมกษาภิภิภิภาษาของโลกล้วน เมื่อขาดการวิเคราะห์อะไรนานๆ ก็พาลขาด “จิตสำนึก” ถึงขั้นไม่รู้ว่เมื่อไหร่บ้างที่สมควรใช้ภาษาที่เป็นทางการ วิชาภาษาไทยที่เรียนแต่อาทิตย์ละไม่กี่ชั่วโมงยอมเอาไม่อยู่ หากไม่มีปัจจัยอื่นเข้ามาช่วยเยียวยาเพิ่มเติมออกจะสายไปเสียแล้วที่จะมารณรงค์ในสิ่งที่ไม่ถูกปลูกฝังให้รักและหวงแหนในชีวิตประจำวัน เด็กที่ถูกสร้างโดยผู้ใหญ่ที่อ่อนแอและแข็งแรงได้อย่างไรทุกวันนี้ แม้กระทั่งจำนวนของนักศึกษาที่มีศักยภาพในการเรียบเรียงถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ด้วย “คำพูด” ในชั้นเรียนก็ลดลงไปทุกปี ถึงขั้นที่เล่าเรื่องทั่วไปไม่รู้เรื่องเล่าครั้นนี้ที่ ตรงนั้นที่ เหมือนสลับวินโดว์ก็เขียนเรียงความที่เขียนเรื่องราวไม่ปะติดปะต่อสะกดคำง่าๆ ไม่ถูกจนน่าตกใจ แล้วยังไม่ชอบการค้นคว้าซึ่งคิดค้นคัดลอกความเป็นนักศึกษา ในส่วนนี้ยังทำความเข้าใจไม่ได้เลยแต่คิดว่าคงเป็นเพราะการเข้าถึงข้อมูลได้ง่ายเกินไป และอาจกลัวการย่อยปริมาณข้อมูลทีมาก ครั้นเมื่อถูกท้วงติงก็ไม่เห็นความสำคัญที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข แต่ที่นั่นคำหนึ่งที่สรุปคือการไม่รู้ว่ “ภาษาที่ถูกต้อง” นั้นเป็นอย่างไร แหกกฎก่อนรู้กฎและเคียดแค้นก็ดูจะเป็นสมเหตุสมผลเพราะโลกเสมือนที่ตัวเองเข้าไปอยู่อย่างกว้างขวางมีสิ่งที่สร้างคนเอาใจได้ มีตัวตนใหม่ก็ได้ เดิมไปด้วยเพื่อนฝูง เด็กอาจรู้สึกเข้มแข็งและมีความสุขว่าโลกภายนอกในจุดนี้สามารถชี้ให้เห็นได้ชัดเจนว่าความทันสมัยของวิทยาการจะให้ผลลัพธ์ที่แตกต่างกันมากระหว่างเด็กที่เป็นและเด็กที่ไม่เป็น สำหรับปัจจัยที่จะช่วยเยียวยาเพิ่มเติมได้บ้าง ก็เป็นเรื่องในระดับบุคคล คือ “เราทุกคน” ต้องหันมาสนับสนุนการใช้ภาษาไทยอย่างจริงจังถูกต้อง ถูกกาลเทศะ มีความจำเป็นอย่างสูงที่ต้องปรับเปลี่ยนมุมมอง ทัศนคติให้เข้าที่เข้าทางเสียที มันจะเป็นไปได้อย่างที่ภาษาไทยที่เราใช้ แม้กระทั่งคิด จะเป็นสิ่งที่ไม่ควรถูกเชิดชูในระดับสามัญสำนึกของผู้ใช้ มันไม่สำคัญว่าเรามีเชื้อชาติอะไรบ้าง หากเราใช้ภาษาใดเราควรเคารพภาษานั้น ชาติที่มิเคารพภาษาตนเองมีแต่จะล่มสลายลงไปเท่านั้น เพราะภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้สร้างและถ่ายทอดทัศนคติ หากเราภาษาใดจะเป็นคุณกับตัวเองและกับชาติหากภาษาเป็นสิ่งที่ไม่ทรงพลังที่สุด เราคงไม่ต้องมาหัดพูดภาษาอังกฤษ มีภาษาอังกฤษเต็มบ้านเต็มเมืองอย่างนี้ลองหันมาค้นพบตัวเองอีกครั้งว่าเราภูมิใจขณะใดที่คิด พูด อ่าน เขียนหรือไม่ รู้สึกมีเอกลักษณ์ใหม่กับภาษาที่มีคนใช้อยู่แค่หลักสิบล้านคนในโลกนี้บางคนอาจเคยพบกับกรณีของคนไทย ที่เกิดและโตในเมืองไทยมาตลอด แต่พอไปอยู่เมืองนอกไม่กี่ปีก็พูดภาษาไทยเหมือนกับนางงามอิมพอร์ด เป็นปรากฏการณ์ที่น่าอดสูมาก คนแบบนี้คงไม่รู้สึกตัวเองคือศิวิไลซ์ ขนาดคนป้าเขายังรู้สึกภูมิใจในภาษาและเผ่าพันธุ์ ไม่ต้องมัวอายหากเราพูดภาษาของคนอื่นได้ไม่ดีเท่าไร แต่งอวยหากพูดภาษาของตัวเองไม่ดีปัญหาในวิชาออกแบบเลขคณิต(เรขาคณิต) ก็ถือเป็นกรณีศึกษาที่สำคัญ นักศึกษาจำนวนมากแสดงท่าทีที่หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยในการทำงานอย่างชัดเจนมากเพราะเติบโตมากับทัศนคติที่มี...

ภาพที่ 62 ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อหาในการพิมพ์น้อยจากผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในห้องตลาดในปัจจุบัน (Angsana UPC)

Orchid UPC

บทความนี้เกิดขึ้นจากบทบันทึกปัญหา และความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง “ทัศนคติที่มีต่อภาษาไทย... ความจริงที่เราไม่อยากฟัง” ของ อนุทิน วงศ์สวรรค์ จากประสบการณ์ที่คลุกคลีในแวดวงการศึกษาและธุรกิจในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผมเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมีหลายประเด็นที่น่าสนใจ แม้บางเรื่องอาจเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครชอบฟังแต่น่าจะเป็นสิ่งที่ให้คนประโชยน์และช่วยส่งเสริมให้หลายคนหันมาใช้ภาษาไทยอย่างภาคภูมิใจเพราะการที่จะเริ่มรักชาติให้เบ็ดเสร็จต้องเริ่มจากการรักภาษาให้เป็นหากถามว่าภาษาไทยมีปัญหาอะไร ตอบได้ทันทีว่าเปล่า ภาษาไทยสวยดี แต่มีผู้ที่ใช้อย่างคนต่างหากที่ไม่ค่อยสวยมีความคิดที่ไม่เป็นคุณกับภาษาที่รับใช้ตนเองอย่างครอบคลุมในระบบ คิด พูด อ่าน เขียน ไม่รู้จักใช้ให้ถูกต้องและถูกกาลเทศะ ใช้ระบบความคิดที่ทำงานเป็นภาษาไทยคิดว่าภาษาไทยเขย ผิดพลาดตั้งแต่เริ่มสื่อสารกับตัวเอง ภาษาไม่เหมือนรถเก่าที่ต้องทนขับหรือชุดเก่าที่ต้องทนใส่ ความสง่างามของภาษาขึ้นอยู่กับศักยภาพของคนที่ใช้มีปัจจัยปลีกย่อย และพฤติกรรมสะสมหลายอย่าง ที่สะท้อนทัศนคติที่ไม่ดีนักต่อการใช้ภาษาไทยในภาพรวมจะลงยกลงตัวอย่างจากเรื่องทั่วไปที่คนอาจมองข้าม อย่างเรื่องการตั้งชื่อเล่นให้บุตร-ธิดา กิจกรรมงาน ต่างๆ ที่นิยมการตั้งเป็นภาษาอังกฤษและแปลกขึ้นทุกวัน ทั้งแปลกดีและแปลกไม่ดี เข้าใจว่าอาจเป็นประโยชน์เชิงพาณิชย์กับตลาดสากลแต่เราก็ได้หลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธ “การตั้งชื่อเป็นภาษาไทย” ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงในหลายกิจการที่จะทำให้เกิดเด่น และเพราะที่ลี้ภัยคือ “รู้สึกภูมิใจในรากเหง้า” อาจเป็นไปได้ที่เราจะไม่ใช้เพราะเราไม่รู้สึกว่าเราคือใคร แต่ชาติอื่นข้างสลบกันคือใครในสายตาเราอย่างภาษาเกาหลีที่มีคนแห่ไปเรียนกันมากในช่วงหลังมานี้ ก็เพราะรู้สึกภาษาเกาหลีเป็นประเทศที่ศิวิไลซ์ขึ้นมา โทษเกาหลีไม่ได้เลยเพราะเขาฉลาดกว่าเรารู้จักมองสิ่งเล็กๆ ด้วยสายตาใหม่ รู้จักปรับใช้ รู้จักสร้างความภูมิใจใหม่ๆ ให้บังเกิดกับคนในชาติและนอกชาติคนไทยรุ่นเก่ากว่าก็จงอย่าโทษคนรุ่นใหม่อย่างเดียวเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เปรี๊ยะอิทธิพลอยู่แล้ว คนรุ่นก่อนหน้าคือคนตัดสินใจว่าจะให้อะไรแก่ลูกเข้ามบ้างและปล่อยอะไรออกไปบ้างหรือตัวอย่างเรื่องภาษาที่เกี่ยวกับกันกับสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติของการสื่อสาร ห้ามไม่ให้เกิดไม่ได้ ปัญหาที่ต้องเข้าใจว่าวิทยการนั้นก้าวหน้าไปจนถึงขั้นที่ทำให้เด็กรุ่น “จิตไม่ว่าง” ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง สามารถถูกเรียกหรือเข้าถึงข้อมูลส่วนตัวเองสนใจได้ตลอดเวลา และได้ทิ้งเสียหลายๆ เรื่องพร้อมๆ กัน เรียกได้ว่า “รับและ” คือรับทั้งวันทั้งคืนตลอดเวลาที่จะหยุดคิดอะไรให้มันจริงจังไปสักเรื่อง ทำงานเปื่อยๆ ก็กระโดดหนีไปอีกวันไหนวันหนึ่ง เบื่อแล้วก็กลับมาใหม่อยู่ๆ เพื่อนก็แซ่พมาขึ้นมาเฉยๆ ก็ต้องแซ่พให้วขึ้น จริงจังสลบแน่นอนขยับขึ้นเป็นจักรวรรดิ สมารถอันอัดแน่นและความทันสมัยกลายเป็นไทยตามเคย สรุปว่าทุกคนนั้นบางคนถูกวิทยการใช้ เมื่อเด็กอยู่ในโลกใดมากเขาก็ใช้ภาษาของโลกนั้น เมื่อขาดการวิเคราะห์อะไรนานๆ ก็พลาดขาด “จิตสำนึก” ถึงขั้นไม่รู้ว่ามีอะไรบ้างที่สมควรใช้ภาษาที่เป็นทางการ วิชาภาษาไทยที่เรียนแค่ทฤษฎีลอยๆ ก็ชั่วไม่ยอมเอาไม่อยู่ หากไม่มีปัจจัยอื่นเข้ามาช่วยเยียวยาเพิ่มเติมอาจจะกลายเป็นเสียแล้วที่จะมารณรงค์ในสิ่งที่ไม่ถูกปลูกฝังให้รักและหวงแหนในชีวิตประจำวัน เด็กที่ถูกสร้างโดยผู้ใหญ่ที่อ่อนแอจะแข็งแรงได้อย่างไรทุกวันนี้ แม้กระทั่งจำนวนของนักศึกษาที่มีศักยภาพในการเรียบเรียงถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ด้วย “คำพูด” ในชั้นเรียนก็ลดลงไปทุกปี ถึงขั้นที่เล่าเรื่องทั่วไปไม่รู้เรื่องเล่าตรงนั้นที่ตรงนั้นที่เหมือนสลบวินโดว์ให้เขียนเรียงความก็เขียนเรื่องราวไม่ปะติดปะต่อ สะกดคำง่ายๆ ไม่ถูกจนน่าตกใจ แถมยังไม่ชอบการค้นคว้าซึ่งมีผลหันต่อความเป็นนักศึกษา ในส่วนนี้ยังทำความเข้าใจไม่ได้เลยแต่คิดว่าคงเป็นเพราะการเข้าถึงข้อมูลได้ง่ายเกินไป และอาจกลัวการย่อยปริมาณข้อมูลมากเกินไป ครั้นเมื่อถูกท้วงติงก็ไม่เห็นความสำคัญที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข แต่ที่น่าตำหนิที่สุดก็คือการไม่รู้ว่ “ภาษาที่ถูกต้อง” นั้นเป็นอย่างไร แทกถูกก่อนรู้ถูกและเด็กเองก็ดูจะไม่สนใจเสียแล้วเพราะโลกเสมือนที่ตัวเองเข้าไปอยู่บ่อยกว่าล้วนมีสิ่งที่สร้างตามอำเภอใจได้ มีตัวตนใหม่ก็ได้เติมไปด้วยเพื่อนฝูงเด็กอาจรู้สึกเข้มแข็งและมีความสุขว่าโลกภายนอกในตอนนี้สามารถให้เห็นได้ชัดเลยว่าความทันสมัยของวิทยการจะให้ผลลัพธ์ที่แตกต่างกับมาระหว่างเด็กที่ใช้เป็น และเด็กที่ใช้ไม่เป็นสำหรับปัจจัยที่จะช่วยเยียวยาเพิ่มเติมได้ง่ายๆ ก็เป็นเรื่องในระดับบุคคล คือ “เราทุกคน” ต้องหันมาสนับสนุนการใช้ภาษาไทยอย่างจริงจังถูกต้อง ถูกกาลเทศะ มีความจำเป็นอย่างสูงที่ต้องปรับเปลี่ยนมุมมอง ทัศนคติให้เข้าที่เข้าทางเสียที มันจะเป็นไปได้อย่างไรที่ภาษาที่เราใช้แม้กระทั่งคิด จะเป็นสิ่งที่ไม่ใคร่ถูกเชิดชูในระดับสามัญสำนึกของผู้ใช้ มันไม่สำคัญว่าเรามีเชื้อชาติอะไรบ้างหากเราใช้ภาษาใดเราควรเคารพภาษานั้น ชาติที่ไม่เคารพภาษาตนเองมีแต่จะล่มสลายลงไปเท่านั้น เพราะภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้สร้างและถ่ายทอดทัศนคติหากภาษากลับเป็นคุณกับตัวเอง และกับชาติหากภาษาเป็นสิ่งที่ไม่ทรงพลังที่สุด เราคงไม่ต้องมาหัดพูดภาษาอังกฤษ มีภาษาอังกฤษเต็มบ้านเต็มเมืองอย่างนี้ ลองหันมามาค้นพบตัวเองอีกครั้งว่าเรารู้สึกว่าตัวเองคือใคร รู้สึกมีเอกลักษณ์ใหม่กับภาษาที่มีคนใช้อยู่แค่หลักสิบล้านคนในโลกนี้บ้างคนอาจเคยพบกับกรณีของคนไทย ที่เกิดและโตในเมืองไทยมาตลอด แต่พอไปอยู่เมืองนอกไม่กี่ปีก็พูดภาษาไทยเหมือนกับนางงามอิมพอร์ต เป็นปรากฏการณ์ที่น่าอึดอัด คนแบบนี้คงไม่รู้สีกว่าตัวเองคือใครขนาดคนป้าเขายังรู้จักภูมิใจในภาษาและเผ่าพันธุ์ ไม่ต้องมัวอายหากเราพูดภาษาของคนอื่นได้ไม่ดีเท่าไร แต่จงอย่าหากพูดภาษาของตัวเองไม่ดีปัญหาในวิชาออกแบบเลขศิลป์(เรขศิลป์) ก็ถือเป็นกรณีศึกษาที่สำคัญ นักศึกษจำนวนมากแสดงท่าทีที่หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยในการทำงานอย่างชัดเจนมากเพราะเติบโตมากับทัศนคติที่มี...

ภาพที่ 63 ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยกว่าผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน (Orchid UPC)

Iris UPC

บทความนี้เกิดขึ้นจากบทบันทึกปัญหา และความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง “ทัศนคติที่มีต่อภาษาไทย... ความจริงที่เราไม่อยากฟัง” ของ อนุทิน วงศ์สรรคกร จากประสบการณ์ที่คลุกคลีในแวดวงการศึกษาและธุรกิจในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผมเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมีหลายประเด็นที่น่าสนใจ แม้บางเรื่องอาจเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครชอบฟังแต่ก็น่าจะเป็นสื่อหนึ่งที่ให้คุณประโยชน์และช่วยส่งเสริมให้หลายคนหันมาใช้ภาษาไทยอย่างภาคภูมิใจ เพราะการที่จะเริ่มรักษาดีให้ก็ต้องเริ่มจากการรักษาให้เป็นหากถามว่าภาษาไทยมีปัญหาอะไรตอบได้ทันทีว่าเปล่า ภาษาไทยสบายดี แต่มีผู้ที่ใช้งานคนต่างหากที่ไม่ค่อยสบายใจความคิดที่ไม่เป็นคุณกับภาษาที่รับใช้ตนเองอย่างครอบคลุมในระบบ คิด พูด อ่าน เขียน ไม่รู้จักใช้ให้ถูกต้องและถูกกาลเทศะ ใช้ระบบความคิดที่ทำงานเป็นภาษาไทยคิดภาษาไทยเขียน คิดพลาดตั้งแต่เริ่มสื่อสารกับตัวเอง ภาษาไม่เหมือนรถเก่าที่ต้องหมั่นขับหรือชุดเก่าที่ต้องหมั่นใส่ ความสง่างามของภาษาขึ้นอยู่กับศักยภาพของคนที่ใช้มีปัจจัยปลีกย่อย และพฤติกรรมผสมหลายอย่าง ที่สะท้อนทัศนคติที่ไม่ดีนักต่อการใช้ภาษาไทยในภาพรวม จะลงยกตัวอย่างจากเรื่องทั่วไปที่คนอาจมองข้าม อย่างเรื่องการตั้งชื่อเล่นให้บุตร-ธิดา กิจกรรม งาน ต่างๆ ที่นิยมการตั้งเป็นภาษาอังกฤษและแปลกขึ้นทุกวัน ทั้งแปลกดีและแปลกไม่ดี เข้าใจว่าอาจเป็นประโยชน์เชิงพาณิชยกรรมตลาดสากลแต่เราไม่ได้หลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธ “การตั้งชื่อเป็นภาษาไทย” ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงในหลายกิจการที่จะทำได้โดดเด่น และในทางที่สำคัญคือ “รู้สึกภูมิใจในรากเหง้า” อาจเป็นไปได้ที่เราเสียใจเพราะเราไม่รู้สึกรักว่าเรารู้สึกรัก แต่ชาติอื่นช่างสลบกันศิวิลในสายตาเราอย่างภาษาเกาหลีที่มีคนแห่ไปเรียนกันมากในช่วงหลังมานี้ ก็เพราะรู้สึกว่าการหลีกเป็นประเทศที่ศิวิลขึ้นเามา ไทยเกาหลีไม่ได้เลย เพราะเขาฉลาดกว่าเรารู้จักมองสิ่งเก่าด้วยสายตาใหม่ รู้จักปรับใช้ รู้จักสร้างความภูมิใจใหม่ ๆ ให้บังเกิดกับคนในชาติและนอกชาติ คนไทยรุ่นเก่าว่ากิจจอย่าไทยคนรุ่นใหม่อย่างเดี๋ยวจะโทษวัยรุ่นได้อย่างไรเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เปิดรับอิทธิพลอยู่แล้ว คนรุ่นก่อนหน้าคือคนติดสินใจว่าจะให้อะไรสะท้อนเข้ามาบ้างและปล่อยอะไรออกไปบ้างหรือตัวอย่างเรื่องภาษาเขมรที่เจียนกันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติของการสื่อสาร ห้ามไม่ให้เกิดไม่ได้ ปัญหาคือต้องเข้าใจว่าวิทยาการนั้นก้าวหน้าไปจนถึงขั้นที่ทำให้เด็กนั้น “จิตไม่ว่าง” ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง สามารถถูกเรียกหรือเข้าถึงข้อมูลของตัวเองสนใจได้ตลอดเวลา และได้หลายๆ เรื่องพร้อมๆ กัน เรียกได้ว่า “รับและ” คือรับทั้งวันทั้งคืนจนขาดช่วงเวลาที่หยุดคิดใคร่ครวญอะไรให้มันจริงจังไปสักเรื่อง ทำงาน เบื่อๆ ก็กระโดดหนีไปอีกวันใดวันหนึ่ง เบื่อแล้วก็กลับมาใหม่อยู่ๆ เพื่อกันเขย่งเข้าขึ้นมาเฉยๆ ก็ต้องแหกให้เข้าขึ้น จริงจังสลบเล่นอย่างนี้ในกิจจตรสมาธิสั้นอัตโนมัติและความทันสมัยกลายเป็นไทยตามเคย สรุปว่าทุกวันนี้บางคนถูกวิทยาการใช้ เมื่อเด็กอยู่ในโลกโตมากเขาใช้ภาษาของโลกลั่นเมื่อขาดการวิเคราะห์อะไรนานๆ ก็พาลขาด “จิตสำนึก” ถึงขั้นไม่รู้ว่ามีอะไรบ้างที่สมควรใช้ภาษาที่เป็นทางการ วิชาภาษาไทยที่เรียนแค่อาทิตย์ละไม่กี่ชั่วโมงพอมาเมื่ออยู่ หากไม่มีปัจจัยอื่นเข้ามาช่วยขยายเพิ่มเติมอาจจะหายไปเสียแล้วที่จะมาตรวจคืนในสิ่งที่ไม่ถูกปลูกฝังให้รักและหวงแหนในชีวิตประจำวัน เด็กที่ถูกสร้างโดยผู้ใหญ่ที่อ่อนแอและแข็งแรงได้อย่างไรทุกวันนี้ แม้กระทั่งจำนวนของนักศึกษาที่มีศักยภาพในการเรียนเรียงง่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ด้วย “คำพูด” ในชั้นเรียนก็ลดลงไปทุกปี ถึงขั้นที่เล่าเรื่องทั่วไปไม่รู้เรื่องเล่าตรงนี้ที่ ตรงนั้นที่ เหมือนสลบวันใดให้เขียนเรียงความก็เขียนเรื่องราวไม่ปะติดปะต่อ สะกดคำง่าย ๆ ไม่ถูกจนน่าตกใจ แถมยังไม่ชอบการค้นคว้าซึ่งขัดแย้งต่อความเป็นนักศึกษา ในส่วนนี้ยังทำ ความเข้าใจไม่ได้เลยแต่คิดว่าคงเป็นเพราะการเข้าถึงข้อมูลได้ง่ายเกินไป และอาจกลัวการย่อยปริมาณข้อมูลที่มีมาก ครั้นเมื่อถูกห้วงดังก็ไม่เห็นความสำคัญที่จะต้องปรับปรุงแก้ไขแต่ที่นั่นด้านที่สุดก็คือการไม่รู้ ว่า “ภาษาที่ถูกต้อง” นั้นเป็นอย่างไร แหกกฎก่อนรู้จักและเด็กเองก็ดูจะไม่สนใจเสียแล้วเพราะโลกเสมือนที่ตัวเองเข้าไปอยู่บ่อยกว่าล้วนมีสิ่งที่สร้างตามอำเภอใจได้ มีตัวตนใหม่ก็ได้ เต็มไปด้วยเพื่อนฝูง เด็กอาจรู้สึกเขม็งเข็งและมีความสุขกว่าโลกภายนอก ในจุดนี้สามารถชี้ให้เห็นได้ชัดเจนว่าความทันสมัยของวิทยาการจะให้ผลลัพธ์ที่แตกต่างกันมากระหว่างเด็กที่ใช้เป็นและเด็กที่ใช้ไม่เป็น สำหรับปัจจัยที่จะช่วยขยายเพิ่มเติมได้บ้าง ก็เป็นเรื่องในระดับบุคคล คือ “เราทุกคน” ต้องหันมาสนับสนุนการใช้ภาษาไทยอย่างจริงจังถูกต้อง ถูกกาลเทศะ มีความจำเป็นอย่างสูงที่ต้องปรับเปลี่ยนมุมมอง ทัศนคติให้เข้าที่เข้าทางเสียที มันจะเป็นไปได้อย่างไรที่ภาษาที่เราใช้แม้กระทั่งคิด จะเป็นสิ่งที่ไม่ควรถูกเชิดชูในระดับสามัญสำนึกของผู้ใช้ มันไม่สำคัญว่าเรามีเชื้อชาติอะไรบ้าง หากเราใช้ภาษาใดเราควรเคารพภาษานั้น ชาติที่ไม่เคารพภาษาตนเองมีแต่จะล่มสลายลงไปเท่านั้น เพราะภาษาเป็นเครื่องมือที่สร้างและถ่ายทอดทัศนคติ หากรักภาษาก็จะไปผูกพันกับตัวเองและกับชาติภาษาเป็นสิ่งที่ไม่ทรงพลังที่สุด เราคงไม่ต้องมาหัดพูดภาษาอังกฤษ มีภาษาอังกฤษเต็มบ้านเต็มเมืองอย่างนี้ ลองหันมาค้นพบตัวเองอีกครั้งว่าเราภูมิใจอะไรที่คิด พูด อ่าน เขียนหรือไม่ รู้สึกมีเอกลักษณ์เฉพาะกับภาษาที่มีคนใช้อยู่แค่หลักสิบล้านคนในโลกนี้บางคนอาจเคยพบกับกรณีของคนไทย ที่เกิดและโตในเมืองไทยมาตลอด แต่พอไปอยู่เมืองนอกไม่กี่ปีก็พูดภาษาไทยเหมือนกับคนงานอินพอร์ด เป็นปรากฏการณ์ที่น่าอดสูมาก คนแบบนี้คงไม่รู้สึกรักว่าตัวเองศิวิล ขนาคคนป่าเขายังรู้สึกภูมิใจในภาษาและเผ่าพันธุ์ ไม่ต้องมัวอวยหาเราพูดภาษาของคนอื่นไม่ได้เท่าไร แต่จงอย่าหาพูดภาษาของตัวเองไม่มีปัญหาในวิชาออกแบบเลขคณิต(เรขาคณิต) ก็ถือเป็นกรณีศึกษาที่สำคัญ นักศึกษจำนวนมากแสดงท่าทีที่หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยในการทำงานอย่างชัดเจนมากเพราะเติบโตมากับทัศนคติที่มี

ภาพที่ 64 ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยกว่าผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน (Iris UPC)

Pancy UPC

บทความนี้เกิดขึ้นจากบทบันทึกปัญหา และความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง “ทัศนคติที่มีต่อภาษาไทย... ความจริงที่เราไม่อาจปฏิเสธ” ของ อนุทิน วงศ์สรคร จากประสบการณ์ที่คลุกคลีในแวดวงการศึกษาและธุรกิจในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผมเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมีหลายประเด็นที่น่าสนใจ แม้บางเรื่องอาจเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครชอบฟังแต่ก็น่าจะเป็นสื่อหนึ่งที่ให้คุณประโยชน์และช่วยส่งเสริมให้หลายคนหันมาใช้ภาษาไทยอย่างภาคภูมิใจเพราะการที่จะเริ่มรักชาติให้ก็ต้องเริ่มจากการรักภาษาให้เป็นหากถามว่าภาษาไทยมีปัญหาอะไร ตอบได้ทันทีว่าเปล่า ภาษาไทยสวยดี แต่มีผู้ใช้บางคนต่างหากที่ไม่ค่อยสบายใจกับทัศนคติที่ไม่เป็นคุณกับภาษาที่ใช้มันเองอย่างครอบคลุมในระบบ คิด พูด อ่าน เขียน ไม่รู้จักใช้ให้ถูกต้องและถูกกาลเทศะ ใช้ระบบความคิดที่ทำงานเป็นภาษาไทยคิดว่าภาษาไทยเขย ผิดพลาดตั้งแต่เริ่มสื่อสารกับตัวเอง ภาษาไม่เหมือนรถเก๋งที่ต้องชนหรือชุดเกาท์ที่ต้องทนใส่ ความสวยงามของภาษาขึ้นอยู่กับศักยภาพของคนที่ใช้มันปัจจัยปลีกย่อย และพฤติกรรมสะสมหลายอย่าง ที่สะท้อนทัศนคติที่ไม่ดีต่อนักการใช้ภาษาไทยในภาพรวมจะลงเอยด้วยอย่างจากเรื่องทั่วไปที่คนอาจมองข้าม อย่างเรื่องการตั้งชื่อเล่นในบุตร-ธิดา กิจการ งาน ต่างๆ ที่นิยมการตั้งเป็นภาษาอังกฤษและแปลกขึ้นทุกวัน ทั้งแปลกดีและแปลกไม่ดี เข้าใจว่าอาจเป็นประโยชน์เชิงพาณิชย์กับตลาดสากลแต่เราก็ได้หกลีแข้งหรือปฏิเสธ “การตั้งชื่อเป็นภาษาไทย” ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงในหลายกิจการที่จะทำให้โดดเด่น และเพราะที่สำคัญคือ “รู้สึกภูมิใจในรากเหง้า” อาจเป็นไปได้ที่เราเลี้ยงไม่ใช้เพราะเราไม่รู้สึกว่าเราคือไทย แต่ชาติอื่นช่างสลบกันคือไทยในสายตาเราอย่างภาษาเกาหลีที่มีคนแห่ไปเรียนกันมากในช่วงหลังมานี้ ก็เพราะรู้สึกว่ารากเหง้าเป็นประเทศที่คือไทยขึ้นมา โทษเกาหลีไม่ได้เลยเพราะเขาลาถว่าเรารู้จักมองสิ่งเก่าด้วยสายตาใหม่ รู้จักปรับใช้ รู้จักสร้างความภูมิใจใหม่ ให้บังเกิดกับคนในชาติและนอกชาติคนไทยรุ่นเก๋ากว่าก็จริงอย่าโทษคนรุ่นใหม่อย่างเดียวจะโทษวัยรุ่นได้อย่างไรเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เปรี๊ญอิทธิพลอยู่แล้ว คนรุ่นก่อนหน้าคือคนตัดสินใจว่าจะทำอะไรจะเลิกเข้าม้างและปล่อยอะไรออกไปบ้างหรือตัวอย่างเรื่องภาษาแชทที่เถียงกันก็เป็นที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติของการสื่อสาร ห้ามไม่ให้เกิดไม่ได้ ปัญหาที่ต้องเข้าใจว่าวิทยการนั้นก้าวหน้าไปจนถึงขั้นที่ทำให้เด็กนั้น “จิตไม่ว่าง” ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง สามารถถูกเรียกหรือเข้าถึงข้อมูลส่วนตัวเองสนใจได้ตลอดเวลา และได้ทะเลหลาย เรื่องพร้อมๆ กัน เรียกได้ว่า “รับละ” คือรับทั้งวันจนขาดช่วงเวลาที่หยุดคิดอะไรให้มันจริงจังไปสักเรื่อง ทำงานเบื่อง่าย ก็กระโดดหนีไปอีกวัน โดวหนึ่ง เบื่อแล้วก็กลับมาใหม่อยู่ เพื่อนก็แซวเข้ามาเรื่อยๆ ก็ต้องแชทให้ไวขึ้น จริงจลลบน้อยอย่างนี้เป็กกิจวัตร สมาชิกในเน็ตในมิตและความทันสมัยกลายเป็นโทษตามเคย สรุปว่าทุกวันนี้บางคนถูกวิทยการใช้ เมื่อเด็กอยู่ในโลกโคมกเขาที่ใช้ภาษาของโลกลง เมื่อขาดการวิเคราะห์อะไรนานๆ ก็พาลขาด “จิตสำนึก” ถึงขั้นไม่รู้ว่ามีอะไรบ้างที่สมควรใช้ภาษาที่เป็นทางการ วิชาภาษาไทยที่เรียนแค่ทิดยลไม่ก็ชั่วโมง ย่อมเอาไม่อยู่ หากไม่มีปัจจัยอื่นเข้ามาช่วยเยียวยาเพิ่มเติมออกจะสายไปเสียแล้วที่จะมารณรงค์ในสิ่งที่ไม่ถูกปลูกฝังให้รักและหวงแหนในชีวิตประจำวัน เด็กที่ถูกสร้างโดยผู้ใหญ่ที่อ่อนแอจะแข็งแรงได้อย่างไรทุกวันนี้ แม้กระทั่งจำนวนของนักศึกษาที่มีศักยภาพในการเรียบเรียงถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ด้วย “คำพูด” ในชั้นเรียนก็ลดลงไปทุกปี ถึงขั้นที่เล่าเรื่องทั่วไปไม่รู้เรื่องเล่าตรงนั้นที่ตรงนั้นที่เหมือนสลบวินโดวให้เขียนเรียงความก็เขียนเรื่องราวไม่ปะติดปะต่อ สะกดคำง่าย ไม่ถูกจนน่าตกใจ แถมยังไม่ชอบการค้นคว้าซึ่งผิดมหันต์ต่อความเป็นนักศึกษา ในส่วนนี้ยังทำความเข้าใจไม่ได้เลยแต่คิดว่าคงเป็นเพราะการเข้าถึงข้อมูลได้ง่ายเกินไป และอาจกลัวการย่อยปริมาณข้อมูลทีมาก ครั้นเมื่อถูกท้วงติงก็ไม่เห็นความสำคัญที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข แต่ที่น่าตำหนิที่สุดก็คือการไม่รู้ว้า “ภาษาที่ถูกต้อง” นั้นเป็นอย่างไร แทกถูกก่อนรู้กฎและเด็กเองก็ดูจะไม่สนใจแล้ว เพราะโลกเสมือนที่ตัวเองเข้าไปอยู่บ่อยกว่าล้วนมีสิ่งที่สร้างตามอำเภอใจได้ มีตัวตนใหม่ก็ได้เต็มไป้วยเพื่อนฝูงเด็กอาจรู้สึกเข้มแข็งและมีความสุขกว่าโลกภายนอกในจุดนี้สามารถชี้ให้เห็นได้ชัดเลยว่าความทันสมัยของวิทยการจะให้ผลลัพธ์ที่แตกต่างกันมากระหว่างเด็กที่ใช้เป็นและเด็กที่ใช้ไม่เป็นสำหรับปัจจัยที่จะช่วยเยียวยาเพิ่มเติมได้ง่ายๆ ก็เป็นเรื่องในระดับบุคคล คือ “เราทุกคน” ต้องหันมาสนับสนุนการใช้ภาษาไทยอย่างจริงจังถูกต้อง ถูกกาลเทศะ มีความจำเป็นสูงที่ต้องปรับเปลี่ยนมุมมอง ทัศนคติให้เข้าที่เข้าทางเสียที มันจะเป็นไปได้อย่างไรที่เราใช้แต่ภาษาที่เราใช้แม้กระทั่งคิด จะเป็นสิ่งที่ไม่ควรถูกเชิดชูในระดับสามัญสำนึกของผู้ใช้ มันไม่สำคัญว่าเรามีเชื้อชาติอะไรบ้างหากเราใช้ภาษาที่เราควรเคารพภาษานั้น ชาติที่ไม่เคารพภาษาตนเองมีแต่จะล้มสลายลงไปเท่านั้น เพราะภาษาเป็นเครื่องมือที่สร้างและถ่ายทอดทัศนคติหากภาษาก็คงเป็นคุณกับตัวเอง และกับชาติหากภาษาเป็นสิ่งที่ไม่ทรงพลังที่สุด เราคงไม่ต้องมาหัดพูดภาษาอังกฤษ มีภาษาอังกฤษเต็มบ้านเต็มเมืองอย่างนี้ ลองหันมามองตัวเองอีกคร้ังว่าเรามีใจจนที่คิด พูดอ่าน เขียนหรือไม่ รู้สึกมีเอกลักษณ์ใหม่กับภาษาที่มีคนใช้อยู่แค่หลักล้านคนในโลกนี้บางครั้งอาจเคยพบกับการณ์ของคนไทย ที่เกิดและโตในเมืองไทยมาตลอด แต่พอไปอยู่เมืองนอกไม่กี่ปีก็พูดภาษาไทยเหมือนกับนางงามอิมพอร์ต เป็นปรากฏการณ์ที่น่าอดสูมาก คนแบบนี้คงไม่รู้สึกรู้ว่าตัวเองคือไทยคนป้าเขายังรู้สึกภูมิใจในภาษาและเผ่าพันธุ์ ไม่ต้องมัวอายหากเราพูดภาษาของคนอื่นได้ไม่ดีเท่าไร แต่ง่ายหากพูดภาษาของตัวเองไม่ดีปัญหาในวิชาออกแบบเลขศิลป์(เรซิน) ก็ถือเป็นกรณีศึกษาที่สำคัญ นักศึกษาจำนวนมากแสดงท่าทีที่หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยในการทำงานอย่างชัดเจนมากเพราะเติบโตมากับทัศนคติที่มี...

ภาพที่ 65 ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อหาในการพิมพ์น้อยจากผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในห้องตลาดในปัจจุบัน (Pancy UPC)

PSL Pratom

บทความนี้เกิดขึ้นจากบทบันทึกปัญหา และความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง “ทัศนคติที่มีต่อภาษาไทย... ความจริงที่เราไม่อยากฟัง” ของอนุทิน วงศ์วรรณ จากประสบการณ์ที่คลุกคลีในแวดวงการศึกษาและธุรกิจในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผมเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมีหลายประเด็นที่น่าสนใจ แม้บางเรื่องอาจเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครชอบฟังแต่ก็น่าจะเป็นสื่อหนึ่งให้คุุณประโยชน์และช่วยส่งเสริมให้หลายคนหันมาใช้ภาษาไทยอย่างภาคภูมิใจ เพราะการที่จะเริ่มรักชาติให้ก็ต้องเริ่มจากการรักภาษาให้เป็นหากถามว่าภาษาไทยมีปัญหาอะไร ตอบได้ทันทีว่าเปล่า ภาษาไทยสวยดี แต่มีผู้ใช้บางคนที่ไม่น่าจะสบายใจกับความคิดที่ไม่เป็นคุณกับภาษาที่รับใช้ตนเองอย่างครอบคลุมในระบบ คิด พูด อ่าน เขียน ไม่รู้จักใช้ให้ถูกต้องและถูกกาลเทศะ ใช้ระบบความคิดที่ทำงานเป็นภาษาไทยคิดว่าภาษาไทยเขย ผิดพลาดตั้งแต่เริ่มสื่อสารกับตัวเอง ภาษาไม่เหมือนรถเก่าที่ต้องทนขับหรือชุดเก่าที่ต้องทนใส่ ความสง่างามของภาษาขึ้นอยู่กับศักยภาพของคนที่ใช้มีปัจจัยปลีกย่อย และพฤติกรรมสะสมหลายอย่าง ที่สะท้อนทัศนคติที่ไม่สู้ดีนักต่อการใช้ภาษาไทยในภาพรวม จะลองยกตัวอย่างจากเรื่องทั่วไปที่คนอาจมองข้ามอย่างเรื่องการตั้งชื่อเล่นให้บุตร-ธิดา กิจกรรมงาน ต่างๆ ที่นิยมการตั้งเป็นภาษาอังกฤษและแปลกขึ้นทุกวัน ทั้งแปลกดีและแปลกไม่ดี เข้าใจว่าอาจเป็นประโยชน์เชิงพาณิชย์กับตลาดสากลแต่เราก็ได้หลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธ “การตั้งชื่อเป็นภาษาไทย” ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงในหลายกิจการที่จะทำให้โดดเด่น และเพราะที่สำคัญคือ “รู้สึกภูมิใจในรากเหง้า” อาจเป็นไปได้ที่เราจะไม่ใช้เพราะเราไม่รู้สึกว่าเราดีวิเศษ แต่ชาติอื่นข้างสลับกันดีวิเศษในสายตาเราอย่างภาษาเกาหลีที่มีคนแห่ไปเรียนกันมากในช่วงหลังมานี้ ก็เพราะรู้สึกเกาหลีเป็นประเทศที่ศิวิไลซ์ขึ้นมา โทษเกาหลีไม่ได้เลย เพราะเขาลาดกว่าเรารู้จักมองสิ่งเก่าด้วยสายตาใหม่ รู้จักปรับใช้ รู้จักสร้างความภูมิใจใหม่ ให้บังเกิดกับคนในชาติและนอกชาติ คนไทยรุ่นเก่ากว่าก็จงอย่าโทษคนรุ่นใหม่อย่างเดียวจะโทษวัยรุ่นได้อย่างไรเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เปิดรับอิทธิพลอยู่แล้ว คนรุ่นก่อนหน้าคือคนดัดจริตใจว่าจะให้อะไรละเข้ามาบ้างและปล่อยอะไรออกไปบ้างหรือตัวอย่างเรื่องภาษาแซ่พท์ที่เถียงกันก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติของการสื่อสาร ห้ามไม่ให้เกิดขึ้นได้ ปัญหาคือต้องเข้าใจว่าทรัพยากรนั้นก้าวหน้าไปจนถึงขั้นที่ทำให้เด็กมัน “จิตไม่ว่าง” โดดลอยยีสบลิษฐ์มิง สามารถถูกเรียกหรือเข้าถึงข้อมูลของตัวเองสนใจได้ตลอดเวลา และได้ทะเลหลายๆ เรื่องพร้อมๆ กัน เรียกได้ว่า “รับและ” คือรับทั้งวันทั้งคืนตลอดเวลาที่จะหยุดวิเคราะห์อะไรให้มันจริงจังไปสักเรื่อง ทำงานเมื่อๆ ก็กระโดดหนีไปอิริกันไคว่หนึ่ง เมื่อแล้วก็กลับมาใหม่อยู่ๆ เพื่อนก็แซ่พท์ขึ้นมาเรื่อยๆ ก็ต้องแซ่พท์ให้วู้ขึ้น จึงจะสลับเล่นอย่างนี้เป็นกิจวัตร สมาชิกอันอัดแน่นและความทันสมัยกลายเป็นโทษตามเคย สรุปว่าทุกวันนี้บางคนถูกวิทยายุทธใช้ เมื่อเด็กอยู่ในโลกใดมากเขาก็ใช้ภาษาของโลกนั้น เมื่อขาดการวิเคราะห์อะไรนานๆ ก็พาลขาด “จิตสำนึก” ถึงขั้นไม่รู้ว่ามีใครบ้างที่สมควรใช้ภาษาที่เป็นทางการ วิชาภาษาไทยที่เรียนแค่อาทิตย์ละไม่กี่ชั่วโมงยอมเอาไม่อยู่ หากไม่มีปัจจัยอื่นเข้ามาช่วยเยียวยาเพิ่มเติมอาจจะหายไปเสียแล้วที่จะมารณรงค์ในสิ่งที่ไม่ถูกปลูกฝังให้รักและหวงแหนในชีวิตประจำวัน เด็กที่ถูกสร้างโดยผู้ใหญ่ที่อ่อนแอจะแข็งแรงได้อย่างไรทุกวันนี้ แม้กระทั่งจำนวนของนักศึกษาที่มีศักยภาพในการเรียนเรียงถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ด้วย “คำพูด” ในชั้นเรียนก็ลดลงไปทุกปี ถึงขั้นที่เล่าเรื่องทั่วไปไม่รู้เรื่องเล่าจริงนี่ก็ ตรงนั้นที่ เหมือนสลัวินไคว่ให้เขียนเรียงความก็เขียนเรื่องราวไม่ปะติดปะต่อ สะกดคำง่าย ไม่ถูกจนน่าตกใจ แถมยังไม่ชอบการค้นคว้าซึ่งผิดมหันต์ต่อความเป็นนักศึกษา ในส่วนนี้ยังทำความเข้าใจไม่ได้เลยแต่คิดว่าคงเป็นเพราะการเข้าถึงข้อมูลได้ง่ายเกินไป และอาจกลัวการย่อยปริมาณข้อมูลทีมาก ครั้นเมื่อถูกท้วงติงก็ไม่เห็นความสำคัญที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข แต่ที่น่าตกใจที่สุดก็คือการไม่รู้ว่ “ภาษาที่ถูกต้อง” นั้นเป็นอย่างไร แทกถูกก่อนรู้กฎและเด็กเองก็ดูจะไม่สนใจแล้วเพราะโลกเสมือนที่ตัวเองเข้าไปอยู่บ่อยกว่าล้วนมีสิ่งที่สร้างตามอำเภอใจได้ มีตัวตนใหม่ก็ได้ เต็มไปด้วยเพื่อนฝูง เด็กอาจรู้สึกเข้มแข็งและมีความสุขกว่าโลกภายนอกในจุดนี้สามารถชี้ให้เห็นได้ชัดเลยว่าความทันสมัยของวิทยาการจะส่งผลลัพท์ที่แตกต่างกับมาระหว่างเด็กที่ใช้เป็นและเด็กที่ใช้ไม่เป็น สำหรับปัจจัยที่จะช่วยเยียวยาเพิ่มเติมได้บ้าง ก็เป็นเรื่องในระดับบุคคล คือ “เราทุกคน” ต้องหันมาสนับสนุนการใช้ภาษาไทยอย่างจริงจังถูกต้อง ถูกกาลเทศะ มีความจำเป็นอย่างสูงที่ต้องปรับเปลี่ยนมุมมอง ทัศนคติให้เข้าที่เข้าทางเสียที มันจะเป็นไปได้อย่างไรที่ภาษาที่เราใช้แม้กระทั่งคิด จะเป็นสิ่งที่ไม่ควรถูกเชิดชูในระดับสามัญสำนึกของผู้ใช้ มันไม่สำคัญว่าเรามีเชื้อชาติอะไรบ้าง หากเราใช้ภาษาใดเราควรเคารพภาษานั้น ชาติที่ไม่เคารพภาษาตนเองมีแต่จะล่มสลายลงไปเท่านั้น เพราะภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้สร้างและถ่ายทอดทัศนคติ หากรักภาษาที่จะเป็นคุณกับตัวเองและกับชาติหากภาษาเป็นสิ่งที่ไม่ทรงพลังที่สุด เราคงไม่ต้องมาหัดพูดภาษาอังกฤษ มีภาษาอังกฤษเดิมนานเต็มเมืองอย่างนี้ ลองหันมาค้นพบตัวเองอีกครั้งว่าเรามีอะไรที่คิด พูด อ่าน เขียนหรือไม่ รู้สึกมีเอกลักษณ์ใหม่กับภาษาที่มีคนใช้อยู่แค่หลักล้านคนในโลกนี้บางคนเคยพบกับกรณีของคนไทย ที่เกิดและโตในเมืองไทยมาตลอด แต่พอไปอยู่เมืองนอกไม่กี่ปีก็พูดภาษาไทยเหมือนกับนางงามอิมพอร์ต เป็นปรากฏการณ์ที่น่าอศุมาก คนแบบนี้คงไม่รู้สีกว่าตัวเองดีวิเศษ ขนาดคนป้าเขายังรู้จักภูมิใจในภาษาและเผ่าพันธุ์ ไม่ต้องมัวอายหากเราพูดภาษาของคนอื่นไม่ได้เท่าไรแต่จงอย่าหากพูดภาษาของตัวเองไม่ดีปัญหาในวิชาออกแบบเลขศิลป์ (เรขศิลป์) ก็ถือเป็นกรณีศึกษาที่สำคัญ นักศึกษาจำนวนมากแสดงท่าทีที่หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยในการทำงานอย่างชัดเจนมากเพราะเติบโตมากับทัศนคติที่มี...

ภาพที่ 66 ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยกว่าผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน (PSL Pratom)

Jukaphan JS

บทความนี้เกิดขึ้นจากบทบันทึกปัญหา และความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง “ทัศนคติที่มีต่อภาษาไทย... ความจริงที่เราไม่อยากฟัง” ของ อนุทิน วงศ์สรรครกร จากประสบการณ์ที่คลุกคลีในแวดวงการศึกษาและธุรกิจในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผมเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมีหลายประเด็นที่น่าสนใจ แม้บางเรื่องอาจเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครชอบฟัง แต่ก็น่าจะเป็นสื่อหนึ่งที่คุณประโยชน์และช่วยส่งเสริมให้หลายคนหันมาใช้ภาษาไทยอย่างภาคภูมิใจเพราะการที่จะเริ่มรักชาติให้ก็ต้องเริ่มจากการรักภาษาให้เป็นหากถามว่าภาษาไทยมีปัญหาอะไรตอบได้ทันทีว่าเปล่า ภาษาไทยสวยดี แต่มีผู้ใช้บางคนต่างหากที่ไม่ค่อยสบาย มีความคิดที่ไม่เป็นคุณกับภาษาที่รับใช้ตนเองอย่างครอบคลุมในระบบคิด พูด อ่าน เขียน ไม่รู้จักใช้ให้ถูกต้องและถูกกาลเทศะใช้ระบบความคิดที่ทำงานเป็นภาษาไทยคิดว่าภาษาไทยเขย ผิดพลาดตั้งแต่เริ่มสื่อสารกับตัวเอง ภาษาไม่เหมือนรถเกาที่ต้องทนขับหรือชุดเกาที่ต้องทนใส่ ความสวยงามของภาษาขึ้นอยู่กับศักยภาพของคนที่ใช้มีปัจจัยปลีกย่อยและพฤติกรรมสะสมหลายอย่าง ที่สะท้อนทัศนคติที่ไม่สู้ดีนักต่อการใช้ภาษาไทยในภาพรวม จะลองยกตัวอย่างจากเรื่องทั่วไปที่คนอาจมองข้าม อย่างเรื่องการตั้งชื่อเล่นให้บุตร-ธิดา กิจกรรมงานต่างๆ ที่นิยมการตั้งเป็นภาษาอังกฤษและเปลี่ยนทุกวัน ทั้งแปลกดีและแปลกไม่ดี เข้าใจว่าอาจเป็นประโยชน์เชิงพาณิชย์กับตลาดสากล แต่เราก็ได้หลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธ “การตั้งชื่อเป็นภาษาไทย” ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงในหลายกิจการที่จะทำให้โดดเด่นและไพเราะ ที่สำคัญคือ “รู้สึกภูมิใจในรากเหง้า” อาจเป็นไปได้ที่เราเลี่ยงไม่ใช้เพราะเราไม่รู้สึกว่าเราศิวิไลซ์แต่ชาติอื่นข้างสลับกันศิวิไลซ์ในสายตาเรา อย่างภาษาเกาหลีที่มีคนแห่ไปเรียนกันมากในช่วงหลังมานี้ ก็เพราะรู้สึกเกาหลีเป็นประเทศที่ศิวิไลซ์ขึ้นมาโทษเกาหลีไม่ได้เลยเพราะเขาฉลาดกว่าเรา รู้จักมองสิ่งเก่าด้วยสายตาใหม่ รู้จักปรับใช้ รู้จักสร้างความภูมิใจใหม่ๆ ให้บังเกิดกับคนในชาติและนอกชาติ คนไทยรุ่นเก๋ากว่าก็จงอย่าโทษคนรุ่นใหม่อย่างเดียวจะโทษวัยรุ่นได้อย่างไรเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เปิดรับอิทธิพลอยู่แล้วคนรุ่นก่อนหน้าคือคนตัดสินใจว่าจะให้อะไรทะลักเข้ามาบ้างและปล่อยอะไรออกไปบ้างหรือตัวอย่างเรื่องภาษาแชทที่เถียงกันก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติของการสื่อสารห้ามไม่ให้เกิดไม่ได้ปัญหาคือต้องเข้าใจว่าวิทยาการนั้นก้าวหน้าไปจนถึงขั้นที่ทำให้เด็กนั้น “จิตไม่ว่าง” ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง สามารถถูกเรียกหรือเข้าถึงข้อมูลที่ตัวเองสนใจได้ตลอดเวลาและได้ทีละหลายๆ เรื่องพร้อมๆ กันเรียกได้ว่า “รับและ” คือรับทั้งวันจนขาดช่วงเวลาที่จะหยุดวิเคราะห์อะไรให้มันจริงจังไปสักเรื่อง ทำงานเบื่อง่าย ก็กระโดดหนีไปอีกวันใดวันหนึ่งเบื่อก็กลับมาใหม่อยู่ๆ เพื่อนก็แชทมาเรื่อยๆ ก็ต้องแชทให้ไวขึ้น จริงจังสลับเล่นอย่างนี้เป็นกิจวัตร สมาธิสั้นอัตโนมัติและความทันสมัยกลาย...

ภาพที่ 67 ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยกว่าผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน (Jukaphan JS)

Puriphop JS

บทความนี้เกิดขึ้นจากบทบันทึกปัญหา และความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง “ทัศนคติที่มีต่อภาษาไทย... ความจริงที่เราไม่อยากฟัง” ของ อนุทิน วงศ์สรรคกร จากประสบการณ์ที่คลุกคลีในแวดวงการศึกษาศึกษาและธุรกิจในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผมเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมีหลายประเด็นที่น่าสนใจแม้บางเรื่องอาจเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครชอบฟัง แต่ก็น่าจะเป็นสื่อหนึ่งที่ทำให้คุณประโยชน์และช่วยส่งเสริมให้หลายคนหันมาใช้ภาษาไทยอย่างภาคภูมิใจเพราะการที่จะเริ่มรักชาติให้ต้องเริ่มจากการรักภาษาให้เป็นหากถามว่าภาษาไทยมีปัญหาอะไรตอบได้ทันทีว่าเปล่า ภาษาไทยสบายดี แต่มีผู้ใช้บางคนต่างหากที่ไม่ค่อยสบาย มีความคิดที่ไม่เป็นคุณกับภาษาที่รับใช้ตนเองอย่างครอบคลุมในระบบ คิด พูด อ่าน เขียน ไม่รู้จักใช้ให้ถูกต้องและถูกกาลเทศะใช้ระบบความคิดที่ทำงานเป็นภาษาไทยคิดว่าภาษาไทยเชย ผิดพลาดตั้งแต่เริ่มสื่อสารกับตัวเอง ภาษาไม่เหมือนรถเก่าที่ต้องทนขับหรือชุดเก่าที่ต้องทนใส่ ความสวยงามของภาษาขึ้นอยู่กับศักยภาพของคนที่ใช้มีปัจจัยปัจจัยย่อยและพฤติกรรมผสมหลายอย่าง ที่สะท้อนทัศนคติที่ไม่สู้ดีนักต่อการใช้ภาษาไทยในภาพรวม จะลองยกตัวอย่างจากเรื่องทั่วไปที่คนอาจมองข้าม อย่างเรื่องการตั้งชื่อเล่นให้บุตร-ธิดา กิจการ งาน ต่างๆ ที่นิยมการตั้งเป็นภาษาอังกฤษและเปลี่ยนทุกวัน ทั้งเปลี่ยนดีและเปลี่ยนไม่ดี เข้าใจว่าอาจเป็นประโยชน์เชิงพาณิชย์กับตลาดสากล แต่เราก็ได้หลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธ “การตั้งชื่อเป็นภาษาไทย” ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงในหลายกิจการที่จะทำให้โดดเด่นและไพเราะ ที่สำคัญคือ “รู้สึกภูมิใจในรากเหง้า” อาจเป็นไปได้ที่เราเลี้ยงไม่ใช้เพราะเราไม่รู้สึกว่าเราคือวิไลซ์ แต่ชาติอื่นช่างสลบกันคือวิไลซ์ในสายตาเรา อย่างภาษาเกาหลีก็มีคนแห่ไปเรียนกันมากในช่วงหลังมานี้ ก็เพราะรู้สึกว่าเกาหลีเป็นประเทศที่วิไลซ์ขึ้นมา โทษเกาหลีไม่ได้เลยเพราะเขาฉลาดกว่าเรา รู้จักมองสิ่งเก่าด้วยสายตาใหม่ รู้จักปรับใช้ รู้จักสร้างความภูมิใจใหม่ๆ ให้บังเกิดกับคนในชาติและนอกชาติ คนไทยรุ่นเก่ากว่าก็จงอย่าโทษคนรุ่นใหม่อย่างเดียวจะโทษวัยรุ่นได้อย่างไรเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เปิดรับอิทธิพลอยู่แล้ว คนรุ่นก่อนหน้าคือคนตัดสินใจว่าจะให้อะไรทะเลาะเข้ามาบ้างและปล่อยอะไรออกไปบ้างหรือตัวอย่างเรื่องภาษาแซ่ที่เถียงกันก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติของการสื่อสาร ห้ามไม่ให้เกิดไม่ได้ ปัญหาคือต้องเข้าใจว่าวิทยาการนั้นก้าวหน้าไปจนถึงขั้นที่ทำให้เด็กนั้น “จิตไม่ว่าง” ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง สามารถถูกเรียกหรือเข้าถึงข้อมูลส่วนตัวสนใจได้ตลอดเวลาและได้ทีละหลายๆ เรื่องพร้อมๆ กัน เรียกได้ว่า “รับและ” คือรับทั้งวันจนขาดช่วงเวลาที่หยุดวิเคราะห์อะไรให้มันจริงจังไปสักเรื่อง ทำงานเบื่อง่าย ก็กระโดดหนีไปอีกวันใดวันหนึ่ง เบื่อแล้วก็กลับมาใหม่อยู่ๆ เพื่อนก็แซ่เข้ามาเฉยๆ ก็ต้องแซ่ให้ไวขึ้น จริงจังสลับเล่นอย่างนี้เป็นกิจวัตร สมาธิสั้นอัตโนมัติ และความทันสมัยกลายเป็น...

ภาพที่ 68 ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยกว่าผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน (Puriphop JS)

PSL ThaiCommon

บทความนี้เกิดขึ้นจากบทบันทึกปัญหา และความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง “ทัศนคติที่มีต่อภาษาไทย... ความจริงที่เราไม่อาจฟัง” ของ อนุทิน วงศ์สรรคกร จากประสบการณ์ที่คลุกคลีในแวดวงการศึกษาและธุรกิจในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผมเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมีหลายประเด็นที่น่าสนใจ แม้บางเรื่องอาจเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครชอบฟังแต่ก็น่าจะเป็นสื่อหนึ่งที่ทำให้คนประโชยชนและช่วยส่งเสริมให้หลายคนหันมาใช้ภาษาไทยอย่างภาคภูมิใจ เพราะการที่จะเริ่มรักชาติให้เป็นอย่างดีเริ่มจากการรักภาษาไทยเป็นหากถามว่าภาษาไทยมีปัญหาอะไร ตอบได้ทันทีว่าเปล่า ภาษาไทยสวยดี แต่มีผู้ใช้บางคนต่างหากที่ไม่ค่อยสบายใจความคิดที่ไม่เป็นคุณกับภาษาที่รับใช้ตนเองอย่างครอบคลุมในระบบ คิด พูด อ่าน เขียน ไม่รู้จักใช้ให้ถูกต้องและถูกกาลเทศะ ใช้ระบบความคิดที่ทำงานเป็นภาษาไทยคิดว่าภาษาไทยเขย ผิดพลาดตั้งแต่เริ่มสื่อสารกับตัวเอง ภาษาไม่เหมือนรอกเท่าที่ควรจนขับหรือพูดเท่าที่ควรจนได้ ความสวยงามของภาษาขึ้นอยู่กับศักยภาพของคนที่ใช้มีปัจจัยปลีกย่อย และพฤติกรรมสะสมหลายอย่าง ที่สะท้อนทัศนคติที่ไม่ดีนักต่อการใช้ภาษาไทยในภาพรวม จะลองยกตัวอย่างจากเรื่องทั่วไปที่คนอาจมองข้ามอย่างเรื่องการตั้งชื่อเล่นให้บุตร-ธิดา กิจกรรม งาน ต่างๆ ที่นิยมการตั้งเป็นภาษาอังกฤษและแปลกขึ้นทุกวัน ทั้งแปลกดีและแปลกไม่ดี เข้าใจว่าอาจเป็นประโยชน์เชิงพาณิชย์กับตลาดสากลแต่เราก็ได้หลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธ “การตั้งชื่อเป็นภาษาไทย” ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงในหลายกิจการที่จะทำให้โดดเด่น และเพราะที่สำคัญคือ “รู้สึกภูมิใจในรากเหง้า” อาจเป็นไปได้ที่เราเลี่ยงไม่ใช่เพราะเราไม่รู้สึกว่าเป็นตัวใครตัวมัน แต่ชาติอื่นอย่างสเปนก็ใช้ชื่อในสายดาเราอย่างภาษาเกาหลีที่มีคนแห่ไปเรียนกันมากในช่วงหลังมานี้ ก็เพราะรู้สึกว่าเป็นประเทศที่ชื่อวิไลขึ้นมา ไทยเกาหลีไม่ได้เลย เพราะเขาลาดกว่าเรารู้จักมองสิ่งเก่าด้วยสายตาใหม่ รู้จักปรับใช้ รู้จักสร้างความภูมิใจใหม่ๆ ให้บังเกิดกับคนในชาติและนอกชาติ คนไทยรุ่นเก่ากว่าก็จงอย่าโทษคนรุ่นใหม่อย่างเดียวจะโทษวัยรุ่นได้ทุกอย่างเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เปิดรับอิทธิพลอยู่แล้ว คนรุ่นก่อนหน้าคือคนคิดสั้นใจง่ายจะให้อะไรสักอย่างบ้างและปล่อยอะไรออกไปบ้างหรือตัวอย่างเรื่องภาษาแซ่ที่เหมือนกันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติของการสื่อสาร ห้ามไม่ให้เกิดขึ้นไม่ได้ ปัญหาคือต้องเข้าใจว่าวิถีการรันทันก้าวหน้าไปจนถึงขั้นที่ทำให้เด็กนั้น “จิตไม่ว่าง” ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง สามารถถูกเรียกหรือเข้าถึงข้อมูลส่วนตัวสนใจได้ตลอดเวลา และได้หลายอย่าง เรื่องพร้อมๆ กัน เรียกได้ว่า “รับและ” คือรับทั้งวันทั้งวันจนขาดช่วงเวลาที่หยุดคิดหรืออะไรให้มันจริงจังไปสักเรื่อง ทำงานเปื่อย ก็กระโดดหนีไปอีกวันใดวันหนึ่ง เบื่อแล้วก็กลับมากินอยู่ๆ เพื่อหนีแซ่หน้าขึ้นมาแซ่ๆ ก็ต้องเหนื่อยไปวุ่นๆ จังจ้งสับสนอย่างนั้นเป็นกิจวัตร สมาชิกในครอบครัวและความทันสมัยกลายเป็นโทษตามเคย สรุปว่าทุกวันนี้บางคนถูกวิทยาการใช้ เมื่อเด็กอยู่ในโลกใดมากเขาก็ใช้ภาษาของโลกนั้น เมื่อขาดการวิเคราะห์อะไรนานๆ ก็พาลขาด “จิตสำนึก” ถึงขั้นไม่รู้ว่ามีอะไรบ้างที่สมควรใช้ภาษาที่เป็นทางการ วิชาภาษาไทยที่เรียนแล้วแต่ก็ละไม่ก็ช่วยไม่ยอมเอาไม่อยู่ หากไม่มีปัจจัยอื่นเข้ามาช่วยเยียวยาเพิ่มเติมออกจะหายไปเสียแล้วที่จะมารณรงค์ในสิ่งที่ไม่ถูกปลูกฝังให้รักและหวงแหนในชีวิตประจำวัน เด็กที่ถูกสร้างโดยผู้ใหญ่ที่อ่อนแอจะแข็งแกร่งได้อย่างไรทุกวันนี้ แม้กระทั่งจำนวนของนักศึกษาที่มีศักยภาพในการเรียบเรียงถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ด้วย “คำพูด” ในชั้นเรียนก็ลดลงไปทุกปี ถึงขั้นที่เล่าเรื่องทั่วไปไม่รู้เรื่องเล่าตรงนั้นที่ ครั้นนั้นที่ เหมือนสลับวินโดวให้เขียนเรื่องความที่เขียนเรื่องราวไม่ปะติดปะต่อ สะกดคำง่าย ไม่ถูกจนน่าตกใจ แหมยังไม่ชอบการค้นคว้าซึ่งผิดมหันต์ต่อความเป็นนักศึกษา ในส่วนนี้ยังทำความเข้าใจไม่ได้เลยแต่คิดว่าคงเป็นเพราะการเข้าถึงข้อมูลได้ง่ายเกินไป และอาจกลัวการขอยืมปริมาณข้อมูลทีมาก ครั้นเมื่อถูกทั้งดิงก็ไม่ได้เห็นความสำคัญที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข แต่ที่นำคำเหล่านี้ที่สุดก็คือการไม่รู้ว่ “ภาษาที่ถูกต้อง” นั้นเป็นอย่างไร แทกถูกก่อนรู้กฎและเด็กเองก็ดูจะไม่สนใจแล้วเพราะโลกเสมือนที่ตัวเองเข้าไปอยู่บ่อยกว่าล้วนมีสิ่งที่สร้างตามอำเภอใจได้ มีตัวตนใหม่ได้ เดิมไปด้วยเพื่อนฝูง เด็กอาจรู้สึกเข้มแข็งและมีความสุขในโลกภายนอกในจุดนี้สามารถชี้ให้เห็นได้ชัดเลยว่าความทันสมัยของวิทยาการจะให้ผลลัพธ์ที่แตกต่างกันมาระหว่างเด็กที่ใช้เป็นและเด็กที่ใช้ไม่เป็น สำหรับปัจจัยที่จะช่วยเยียวยาเพิ่มเติมได้บ้าง ก็เป็นเรื่องในระดับบุคคล คือ “เราทุกคน” ต้องหันมาสนับสนุนการใช้ภาษาไทยอย่างจริงจังถูกต้อง ถูกกาลเทศะ มีความจำเป็นอย่างสูงที่ต้องปรับเปลี่ยนมุมมอง ทัศนคติให้เข้าที่เข้าทางเสียที มันจะเป็นไปได้อย่างไรที่ภาษาที่เราใช้แค่ระหัดระดัง จะเป็นสิ่งที่ไม่ควรถูกเชิดชูในระดับสามัญสำนึกของผู้ใช้ มันไม่สำคัญว่าเราเชื่อชาติอะไรบ้าง หากเราใช้ภาษาที่เราควรเคารพภาษานั้น ชาติที่ไม่เคารพภาษาคงเองมีแต่จะล่มสลายลงไปเท่านั้น เพราะภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้สร้างและถ่ายทอดทัศนคติ หากกับภาษาที่เป็นคุณกับตัวเองและกับชาติหากภาษาเป็นสิ่งที่ไม่ทรงพลังที่สุด เราคงไม่ต้องมาหัดพูดภาษาอังกฤษ เข้มกับบ้านเดิมบ้านเมืองอย่างนี้ ลองหันมาค้นพบตัวเองอีกครั้งว่าเราภูมิใจอะไรที่คิด พูด อ่าน เขียนหรือไม่ รู้สึกมีเอกลักษณ์เฉพาะกับภาษาที่มันคล้ายกับเอกลักษณ์ของคนในโลกนี้นับจนอาจเคยพบกับกรณีของไทย ที่เกิดและโตในเมืองไทยมาตลอด แต่พอไปอยู่เมืองนอกไม่กี่ปีก็พูดภาษาไทยเหมือนคนบ้านนอกเป็นปรกฏการณ์ที่น่าอึดอัดมาก คนแบบนี้คงไม่รู้สึกตัวเองคือตัวใครตัวมัน ขนาคคนบ่เขายังรู้จักภูมิใจในภาษาและเผ่าพันธุ์ ไม่ต้องมัวอวยหากเราพูดภาษาของคนอื่นได้ไม่ดีเท่าไร แต่จงอย่าหากพูดภาษาของตัวเองไม่ดีปัญหาในวิชาออกแบบเลขคณิต (เรขาคณิต) ก็ถือเป็นกรณีศึกษาที่สำคัญ นักศึกษาจำนวนมากแสดงท่าทีที่หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยในการทำงานอย่างชัดเจนมากเพราะเด็บบอกกับทัศนคติที่มี...

ภาพที่ 69 ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อหาในการพิมพ์น้อยกว่าผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน (PSL ThaiCommon)

Pitsanu JS

บทความนี้เกิดขึ้นจากบทบันทึกปัญหา และความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง “ทัศนคติที่มีต่อภาษาไทย... ความจริงที่เราไม่อยากฟัง” ของ อนุทิน วงศ์สรรคกร จากประสบการณ์ที่คลุกคลีในแวดวงการศึกษา และธุรกิจในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผมเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมีหลายประเด็นที่น่าสนใจ แม้บางเรื่อง อาจเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครชอบฟัง แต่ก็น่าจะเป็นสื่อหนึ่งที่ให้คุณประโยชน์และช่วยส่งเสริมให้หลายคนหันมาใช้ภาษาไทยอย่างภาคภูมิใจเพราะการที่จะเริ่มรักชาติให้ก็ต้องเริ่มจากการรักภาษาให้เป็น หากถามว่าภาษาไทยมีปัญหาอะไร ตอบได้ทันทีว่าเปล่า ภาษาไทยสบายดี แต่มีผู้ใช้บางคนต่างหากที่ไม่ค่อยสบาย มีความคิดที่ไม่เป็นคุณกับภาษาที่รับใช้ตนเองอย่างครอบคลุมในระบบ คิด พูด อ่าน เขียน ไม่รู้จักใช้ให้ถูกต้องและถูกกาลเทศะ ใช้ระบบความคิดที่ทำงานเป็นภาษาไทยคิดว่าภาษาไทยเชย ผิดพลาดตั้งแต่เริ่มสื่อสารกับตัวเอง ภาษาไม่เหมือนรถเก่าที่ต้องทนขับหรือชุดเก่าที่ต้องทนใส่ ความสง่างามของภาษาขึ้นอยู่กับศักยภาพของคนที่ใช้มันปัจจัยปลีกย่อยและพฤติกรรมสะสมหลายอย่าง ที่สะท้อนทัศนคติที่ไม่สู้ดีนักต่อการใช้ภาษาไทยในภาพรวม จะลองยกตัวอย่างจากเรื่องทั่วไปที่คนอาจมองข้าม อย่างเรื่องการตั้งชื่อเล่นให้บุตร-ธิดา กิจการ งาน ต่างๆ ที่นิยมการตั้งเป็นภาษาอังกฤษและแปลกขึ้นทุกวัน ทั้งแปลกดีและแปลกไม่ดี เข้าใจว่าอาจเป็นประโยชน์เชิงพาณิชย์กับตลาดสากล แต่เราก็ได้รู้สึกเสียหรือปฏิเสธ “การตั้งชื่อเป็นภาษาไทย” ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงในหลายกิจการที่จะทำให้โดดเด่นและไพเราะ ที่สำคัญคือ “รู้สึกภูมิใจในรากเหง้า” อาจเป็นไปได้ที่เราเสี่ยงไม่ใช้เพราะเราไม่รู้สีกว่าเราศิวิไลซ์ แต่ชาติอื่นข้างสลบกันศิวิไลซ์ในสายตาเรา อย่างภาษาเกาหลีที่มีคนแห่ไปเรียนกันมากในช่วงหลังมานี้ ก็เพราะรู้สึกเกาหลีเป็นประเทศที่ศิวิไลซ์ขึ้นมา โทษเกาหลีไม่ได้เลย เพราะเขาลาดกว่าเรา รู้จักมองสิ่งเก่าด้วยสายตาใหม่ รู้จักปรับใช้ รู้จักสร้างความภูมิใจใหม่ ให้บังเกิดกับคนในชาติและนอกชาติ คนไทยรุ่นเก่ากว่าก็จงอย่าโทษคนรุ่นใหม่อย่างเดียว จะโทษวัยรุ่นได้อย่างไร เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เปิดรับอิทธิพลอยู่แล้ว คนรุ่นก่อนหน้าคือคนตัดสินใจว่าจะทำอะไรจะเลิกเข้ามาบ้าง และปล่อยอะไรออกไปบ้างหรือตัวอย่างเรื่องภาษาแซ่ที่เถียงกันก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติของการสื่อสาร ห้ามไม่ให้เกิดไม่ได้ ปัญหาที่ต้องเข้าใจว่าวิทยาการนั้นก้าวหน้าไปจนถึงขั้นที่ทำให้เด็กนั้น “จิตไม่ว่าง” ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง สามารถถูกเรียกหรือเข้าถึงข้อมูลที่ตัวเองสนใจได้ตลอดเวลา และได้ที่หลายๆ เรื่องพร้อมๆ กัน เรียกได้ว่า “รับและ” คือรับทั้งวันทั้งคืนขนาดช่วงเวลาที่จะหยุดวิเคราะห์อะไรให้มันจริงจังไปสักเรื่อง ทำงานเบื่อกๆ ก็กระโดดหนีไปอีกวินโดวหนึ่ง เบื่อแล้วก็กลับมาใหม่ อยู่ๆ เพื่อนก็แซ่ผ้าขึ้นมาเฉยๆ ก็ต้องแซ่ให้ไวขึ้น จริงจิงสลับเล่นอย่างนี้เป็นกิจวัตร สมาธิสั้นอัตโนมัติ และความทันสมัยกลาย...

ภาพที่ 70 ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยกว่าผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน (Pitsanu JS)

Yacca UPC

บทความนี้เกิดขึ้นจากบทบันทึกปัญหา และความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง “ทัศนคติที่มีต่อภาษาไทย... ความจริงที่เราไม่อยากจะฟัง” ของ อนุทิน วงศ์สรครกร จากประสบการณ์ที่คลุกคลีในแวดวงการศึกษาและธุรกิจในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผมเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมีหลายประเด็นที่น่าสนใจ แม้บางเรื่องอาจเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครขบถแต่ก็น่าจะเป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้คุณประโยชน์และช่วยส่งเสริมให้หลายคนหันมาใช้ภาษาไทยอย่างภาคภูมิใจ เพราะการที่จะเริ่มรักษาดีให้เป็นต้องเริ่มจากการรักษาภาษาให้เป็นหากถามว่าภาษาไทยมีปัญหาอะไร ตอบได้ทันทีว่าแปลว่า ภาษาไทยสลายดี แต่มีผู้ที่ใช้บางคนต่างหากที่ไม่ค่อยสลายมีความคิดที่ไม่เป็นคู่กับภาษาที่รับใช้ตนเองอย่างครอบคลุมในระบบ คิด พูด อ่าน เขียน ไม่รู้จักใช้ให้ถูกต้องและถูกต้องกาลเทศะ ใช้ระบบความคิดที่ทำงานเป็นภาษาไทยคิดว่าภาษาไทยเขย ดินพลาตตั้งแต่เริ่มสื่อสารกับตัวเอง ภาษาไม่เหมือนเราเท่าที่ต้องทนขับหรือพูดเท่าที่ต้องทนใส่ ความส่างามของภาษาขึ้นอยู่กับศักยภาพของคนที่ใช้มีปัจจัยปลีกย่อย และพฤติกรรมและผลหลายอย่าง ที่สะท้อนทัศนคติที่ไม่ดีนักต่อการใช้ภาษาไทยในภาพรวม จะลองยกตัวอย่างจากเรื่องทั่วไปที่คนอาจมองข้าม อย่างเรื่องการตั้งชื่อเล่นให้บุตร-ธิดา กิจการ งาน ต่างๆ ที่นิยมการตั้งเป็นภาษาอังกฤษและแปลกขึ้นทุกวัน ทั้งแปลกดีและแปลกไม่ดี เข้าใจว่าอาจเป็นประโยชน์เชิงพาณิชย์กับตลาดสากลแต่เราก็ได้หลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธ “การตั้งชื่อเป็นภาษาไทย” ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงในหลายกิจการที่จะทำได้โดดเด่น และเพราะที่สำคัญคือ “รู้สึกภูมิใจในรากเหง้า” อาจเป็นไปได้ที่เราเสี่ยงไม่ใช้เพราะเราไม่รู้สึกว่าเราคือไทย แต่ชาติอื่นช่างกลับกันคือไทยในสายตาเราอย่างภาษาเกาหลีที่มีคนแห่ไปเรียนกันมากในช่วงหลังมานี้ ก็เพราะรู้สึกว่าเกาหลีเป็นประเทศที่คือไทยขึ้นมา ไทยเกาหลีไม่ได้เลยเพราะเขาสลัดกว่าเรารู้จักมองสิ่งเก่าด้วยสายตาใหม่ รู้จักปรับใช้ รู้จักสร้างความภูมิใจใหม่ให้บังเกิดกับคนในชาติและนานาชาติ คนไทยรุ่นเก่าว่าก็จนอย่างไทยคนรุ่นใหม่อย่างเดียวกันจะไทยวัยรุ่นได้อย่างไรเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เปิดรับอิทธิพลอยู่แล้ว คนรุ่นก่อนหน้าคือคนตัดสินใจว่าจะให้อะไรทะเลาะเข้ามาบ้างและปล่อยอะไรออกไปบ้างหรือตัวอย่างเรื่องภาษาแซ่ที่เลี้ยงกันกับสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติของการสื่อสาร ห้ามไม่ให้เกิดไม่ได้ ปัญหาคือต้องเข้าใจว่าวิหยาการนั้นก้าวหน้าไปจนถึงขั้นที่ทำได้ก็นั้น “จิตไม่ว่าง” ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง สามารถถูกเรียกหรือเข้าถึงข้อมูลของตัวเองสนใจได้ตลอดเวลา และได้หลายภาษา เรื่องพร้อมๆ กัน เรียกว่า “รับและ” คือรับทั้งที่ทั้งวันขนาดช่วงเวลาที่หยาตวิเคราหะไรให้มันจริงจังไปสักเรื่อง ทำงานเมื่อไรก็ระโดดหนีไปอีกวันใดวันหนึ่ง เมื่อแล้วก็กลับมาไม่อยู่ๆ เพื่อนก็แซ่เข้ามาแซ่มาเรยา ก็ต้องทนให้ไปขึ้นจริงจังกลับลงอย่างนั้นเป็นกิจวัตร สมาชิกอื่นอัตโนมัติและความทันสมัยกลายเป็นไทยตามเคย สรุปว่าทุกคนมีงานคุณวิหยาการใช้เมื่อเกิดอยู่ในโลกใตลกเขาใช้ภาษาของโลกนั้น เมื่อขาดการวิเคราะห์หะไรนานา กับาลขาด “จิตสำนึก” ถึงขั้นไม่รู้ว่ามีอะไรบ้างที่สมควรใช้ภาษาที่เป็นทางการ วิชาภาษาไทยที่เรียนแค่อาทิตย์ละไม่กี่ชั่วโมงยอมเอาไม่อยู่ หากไม่มีปัจจัยอื่นเข้ามาช่วยเยียวยาเพิ่มเติมออกจะสลายไปเสียแล้วที่จะมารองรับสิ่งที่ไม่ถูกปลูกฝังให้รักและหวงแหนในชีวิตประจำวัน เด็กที่ถูกสร้างโดยผู้ใหญ่ที่อ่อนแอและแข็งแรงได้อย่างไรทุกวันนี้ แม้กระทั่งจำนวนของนักศึกษาที่มีศักยภาพในการเรียนเรียงถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ด้วย “คำพูด” ในชั้นเรียนก็ลดลงไปทุกปี ถึงขั้นที่เล่าเรื่องทั่วไปไม่รู้เรื่องเล่าตรงนั้นที่เหมือนลลันวินโดวี่ให้เขียนเรียงความก็เขียนเรื่องราวไม่ปะติดปะต่อ สะกดคำง่าย ไม่ถูกจนมาตกใจ แล้วยังไม่ชอบการค้นคว้าซึ่งผิดขั้นตอนต่อความเป็นนักศึกษา ในส่วนนี้ยังทำความเข้าใจไม่ได้เลยแต่คาดว่าคงเป็นเพราะการเข้าถึงข้อมูลได้ง่ายเกินไป และอาจกลัวการย่อยปริมาณข้อมูลทีมากครั้นเมื่อถูกห้วงถึงก็ไม่เห็นความสำคัญที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข แต่ที่น่าทึ่งที่สุดก็คือการไม่รู้ว่า “ภาษาที่ถูกต้อง” มันเป็นอย่างไร แทกถูกอันรู้ถูกและเด็กเองก็ดูจะไม่สนใจแล้วเพราะโลกเหมือนที่ตัวเองเข้าไปอยู่บ่อยกว่าล้วนมีสิ่งที่น่าสนใจตามอำเภอใจได้ มีตัวตนใหม่ก็ได้เต็มไปด้วยเพื่อนฝูงเด็กอาจรู้สึกเข้มแข็งและมีความสุขว่าโลกภายนอกในจุดนี้สามารถชี้ให้เห็นได้ชัดเลยว่าความทันสมัยของวิหยาการจะให้ผลลัพธ์ที่แตกต่างกับมากกระหว่างเด็กที่ใช้เป็นและเด็กที่ใช้ไม่เป็นสำหรับปัจจัยที่จะช่วยเยียวยาเพิ่มเติมได้ง่ายๆ ก็เป็นเรื่องในระดับบุคคล คือ “เราทุกคน” ต้องพัฒนาสนับสนุนการใช้ภาษาไทยอย่างจริงจังถูกต้อง ถูกกาลเทศะ มีความจำเป็นอย่างสูงที่ต้องปรับเปลี่ยนมุมมอง ทัศนคติให้เข้าที่เข้าทางเสียที มันจะเป็นไปได้อย่างไรที่เราใช้แม้กระทั่งคิด จะเป็นสิ่งที่ไม่ควรถูกเชิดชูในระดับสามัญสำนึกของผู้ใช้ มันไม่สำคัญว่าเรามีเชื้อชาติอะไรบ้าง หากเราใช้ภาษาที่เราควรเคารพภาษานั้นชาติที่ไม่เคารพภาษาตนเองมีแต่จะล่มสลายลงไปในท้ายที่สุด เพราะภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้สร้างและถ่ายทอดทัศนคติหากรักษาก็จะเป็นคู่กับตัวเอง และกับชาติหากภาษาเป็นสิ่งที่ไม่ทรงพลังที่สุด เราคงไม่ต้องมาหัดพูดภาษาอังกฤษ มีภาษาอังกฤษเต็มบ้านเต็มเมืองอย่างนี้ ลองหันมาค้นหาคำตัวเองอีกครั้งว่าเราภูมิใจอะไรที่คิด พูดอ่าน เขียนหรือไม่ว่า รู้สึกมีเอกลักษณ์ใหม่กับภาษาที่มีคนใช้อยู่แค่หลักสิบล้านคนในโลกนี้บางคนอาจเคยพบกับการเขียนของไทยที่เกิดและโตในเมืองไทยมาตลอด แต่พอไปอยู่เมืองนอกไม่กี่ปีก็พูดภาษาไทยเหมือนกับคนต่างชาติเป็นปรាកการจนเฝ้าอดสูมาก คนแบบนี้คงไม่รู้สึกว่าตัวเองคือไทย ขนาคคนมาเขายังรู้สึกภูมิใจในภาษาและเผ่าพันธุ์ ไม่ต้องมีอายหากเราพูดภาษาของคนอื่นได้ไม่ดีเท่าไร แต่จงอย่าหากพูดภาษาของตัวเองไม่ดีปัญหาในวิชาออกแบบและศิลป์(เรชศิลป์) ก็ถือเป็นกรณีศึกษาที่สำคัญ นักศึกษาจำนวนมากแสดงท่าทีที่หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยในการทำงานอย่างชัดเจนมากเพราะเติบโตมากับทัศนคติที่มี...

ภาพที่ 71 ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อหาในการพิมพ์น้อยจากผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในห้องตลาดในปัจจุบัน (Yacca UPC)

Dillenia UPC

บทความนี้เกิดขึ้นจากบทบันทึกปัญหา และความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง “ทัศนคติที่มีต่อภาษาไทย... ความจริงที่เราไม่ยกย่อง” ของ อนุทิน วงศ์สรรคกร จากประสบการณ์ที่คลุกคลีในแวดวงการศึกษาและธุรกิจในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผมเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมีหลายประเด็นที่น่าสนใจ แม้บางเรื่องอาจเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครชอบฟังแต่ก็น่าจะเป็นสิ่งที่ให้อุดมประโยชน์และช่วยส่งเสริมให้หลายคนหันมาใช้ภาษาไทยอย่างภาคภูมิใจ เพราะการที่จะเริ่มรักชาติให้ก็ต้องเริ่มจากการรักภาษาให้ เป็นคำถามว่าภาษาไทยมีปัญหาอะไร ตอบได้ทันทีว่าเปล่า ภาษาไทยสวยดี แต่มีผู้ที่ใช้อย่างคนต่างหากที่ไม่ค่อยสบายใจ ความคิดที่ไม่เป็นคุณกับภาษาที่รับใช้ตนเองอย่างครอบคลุมในระบบ คิด พูด อ่าน เขียน ไม่รู้จักใช้ให้ถูกต้องและถูกกาลเทศะ ใช้ระบบความคิดที่ทำงานเป็นภาษาไทยคิดว่าภาษาไทยเชย ผิดพลาดตั้งแต่เริ่มสื่อสารกับตัวเอง ภาษาไม่เหมือนรถเก่าที่ต้องทนขับหรือชุดเก่าที่ต้องทนใส่ ความสง่างามของภาษาขึ้นอยู่กับศักยภาพของคนที่ใช้มีปัจจัยปลีกย่อย และพฤติกรรมสะสมหลายอย่าง ที่สะท้อนทัศนคติที่ไม่สู้ดีนักต่อการใช้ภาษาไทยในภาพรวม จะลองยกตัวอย่างจากเรื่องทั่วไปที่คนอาจมองข้าม อย่างเรื่องการตั้งชื่อเล่นให้บุตร-ธิดา กิจการ งาน ต่างๆ ที่นิยมการตั้งเป็นภาษาอังกฤษและแปลกขึ้นทุกวัน ทั้งแปลกดีและแปลกไม่ดี เข้าใจว่าอาจเป็นประโยชน์เชิงพาณิชย์กับตลาดสากลแต่เราก็ได้หลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธ “การตั้งชื่อเป็นภาษาไทย” ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงในหลายกิจการที่จะทำได้โดดเด่น และเพราะที่สำคัญคือ “รู้สึกภูมิใจในรากเหง้า” อาจเป็นไปได้ที่เราเลี้ยงไม่ใช้เพราะเราไม่รู้สึกว่าเราคือใคร แต่ชาติอื่นข้างสลับกันคือใครในสายตาเราอย่างภาษาเกาหลีที่มีคนแห่ไปเรียนกันมากในช่วงหลังมานี้ ก็เพราะรู้สึกว่ารากเหง้าเป็นประเทศที่คือใครคือฉัน โขงเหง้าไม่ได้เลยเพราะเขาฉลาดกว่าเรารู้จักมองสิ่งเก่าด้วยสายตาใหม่ รู้จักปรับใช้ รู้จักสร้างความภูมิใจใหม่ ให้บังเกิดกับคนในชาติและนอกชาติ คนไทยรุ่นเก่าว่าก็จงอย่าโทษคนรุ่นใหม่อย่างเดียวยะโทษวัยรุ่นได้อย่างไรเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เปิดรับอิทธิพลอยู่แล้ว คนรุ่นก่อนหน้าคือคนตัดสินใจว่าจะให้อะไรทะลักเข้ามาบ้างและปล่อยอะไรออกไปบ้างหรือตัวอย่างเรื่องภาษาแชทที่เถียงกันก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติของการสื่อสาร ห้ามไม่ให้เกิดไม่ได้ ปัญหาที่ต้องเข้าใจว่าวัยที่อายุนั้นก้าวหน้าไปจนถึงขั้นทำให้เด็กนั้น “จิตไม่ว่าง” ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง สามารถถูกเรียกหรือเข้าถึงข้อมูลส่วนตัวของสนใจได้ตลอดเวลา และได้ทะเลาะเรื่องพร้อมๆ กัน เรียกได้ว่า “รับละ” คือรับทั้งวันจนหาช่วงเวลาที่จะหยุดวิเคราะห์อะไรให้มันจริงจังไปสักเรื่อง ทำงานเบื่อง่าย ก็กระโดดหนีไปอีกวันได้วันหนึ่ง เมื่อแล้วก็กลับมาได้อยู่ เพื่อนก็แซวขำขันมาเรื่อยๆ ก็ต้องแซวให้ไวขึ้น จริจึงสลับเล่นอย่างนี้เป็นกิจวัตร สมมติอันอดีตไม่ดีและความทันสมัยกลายเป็นโทษตามเคย สรุปว่าทุกวันนี้น้องคนถูกวิพากษ์การใช้ เมื่อเอื้อมมือไปโลกใบโลกใบเขาที่ใช้ภาษาของโลกนั้น เมื่อเขาถกวิเคราะห์อะไรนานๆ ก็พาลขาด “จิตสำนึก” ถึงขั้นไม่รู้ว่ามีอะไรบ้างที่สมควรใช้ภาษาที่เป็นทางการ วิชาภาษาไทยที่เรียนต่อท้ายก็เลยไม่เกี่วข้องอะไรไม่อยู่ หากไม่มีปัจจัยอื่นเข้ามาช่วยเยียวยาเพิ่มเติมอาจจะหายไปเสียแล้วที่จะมารณรดีในสิ่งที่ไม่ถูกปลูกฝังให้รักและหวงแหนในชีวิตประจำวัน เด็กที่ถูกสร้างโดยผู้ใหญ่ที่อ่อนแอจะแข็งแรงได้อย่างไรทุกวันนี้ แม้กระทั่งจำนวนของนักศึกษาที่มีศักยภาพในการเรียนเรียงถ่ายถอดเรื่องราวต่างๆ ด้วย “คำพูด” ในชั้นเรียนก็ลดลงไปทุกปี ถึงขั้นที่เล่าเรื่องทั่วไปไม่รู้เรื่องเล่าตรงนี้ก็ ตรงนั้นที่เหมือนสลับวินโดว์ให้เขียนเรียงความก็เขียนเรื่องราวไม่ปะติดปะต่อ สะกดคำง่าย ๆ ไม่ถูกจนน่าตกใจ แถมยังไม่ชอบการค้นคว้าซึ่งผิดมหันต์ต่อความเป็นนักศึกษา ในส่วนนี้ยังทำความเข้าใจไม่ได้เลยแต่คาดว่าคงเป็นเพราะการเข้าถึงข้อมูลได้ง่ายเกินไป และอาจกลัวการย่อยปริมาณข้อมูลมากเกินไป ครั้นเมื่อถูกวางตั้งก็ไม่เห็นความสำคัญที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข แต่ที่น่าทึ่งที่สุดก็คือการไม่รู้ว่ “ภาษาที่ถูกต้อง” นั้นเป็นอย่างไร แทกฏก่อนรู้กฎและเด็กเองก็ดูจะไม่สนใจเสียแล้ว เพราะโลกเสมือนที่ตัวเองเข้าไปอยู่บ่อยกว่าล้วนมีสิ่งที่สร้างตามอำเภอใจได้ มีตัวตนใหม่ก็ได้ เติบโตด้วยเพื่อนฝูงเด็กอาจรู้สึกเข้มแข็งและมีความสุขว่าโลกภายนอกในจุดนี้สามารถทำให้เห็นได้ชัดเลยว่าความทันสมัยของวิทยาการจะให้ผลลัพธ์ที่แตกต่างกันมากระหว่างเด็กที่ใช้เป็นและเด็กที่ใช้ไม่เป็น สำหรับปัจจัยที่จะช่วยเยียวยาเพิ่มเติมได้บ้าง ก็เป็นเรื่องในระดับบุคคล คือ “เราทุกคน” ต้องหันมาสนับสนุนการใช้ภาษาไทยอย่างจริงจังถูกต้อง ถูกกาลเทศะ มีความจำเป็นอย่างสูงที่ต้องปรับเปลี่ยนมุมมอง ทัศนคติให้เข้าที่เข้าทางเสียที มันจะเป็นไปได้อย่างไรที่ภาษาที่เราใช้แม้กระทั่งคิด จะเป็นสิ่งที่ไม่ควรถูกเชิดชูในระดับสามัญสำนึกของผู้ใช้ มันไม่สำคัญว่าเราเชื่อชาติอะไรบ้าง หากเราใช้ภาษาใดเราควรเคารพภาษา นั้น ชาติที่ไม่เคารพภาษาตนเองมีแต่จะล่มสลายลงไปเท่านั้น เพราะภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้สร้างและถ่ายทอดทัศนคติหากภาษาก็จะเป็นคุณกับตัวเองและกับชาติหากภาษาเป็นสิ่งที่ไม่ทรงพลังที่สุด เราคงไม่ต้องมาหัดพูดภาษาอังกฤษ มีภาษาอังกฤษเต็มบ้านเต็มเมืองอย่างนี้ ลองหันมาค้นพบตัวเองอีกครั้งว่าเรามีใจอะไรมากกว่าคิด พูด อ่าน เขียนหรือไม่ รู้สึกมีเอกลักษณ์พอไหมกับภาษาที่มีคนใช้อยู่แต่กลับลี้ลับคนในโลกนี้บางคนอาจเคยพบกับกรณีของคนไทย ที่เกิดและโตในเมืองไทยมาตลอด แต่พอไปอยู่เมืองนอกไม่กี่ปีก็พูดภาษาไทยเหมือนกับนางงามมิสเวิลด์ เป็นปรากฏการณ์ที่น่าทึ่งสุดมาก คนแบบนี้คงไม่รู้สึกลัวว่าตัวเองคือใคร ใครคิดคนป่าเขารู้จักภูมิใจในภาษาและเผ่าพันธุ์ ไม่ต้องมัวอายหากเราพูดภาษาของคนอื่นได้ไม่ดีเท่าไร แต่งงอายหากพูดภาษาของตัวเองไม่ดีปัญหาในวิชาชีพออกแบบเลนส์ศิลป์(เรซินศิลป์) ก็ถือเป็นกรณีศึกษาที่สำคัญ นักศึกษาจำนวนมากแสดงท่าทีที่หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยในการทำงานอย่างชัดเจนมากเพราะเติบโตมากับทัศนคติที่มี...

ภาพที่ 72 ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยกว่าผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน (Dillenia UPC)

Tancy UPC

บทความนี้เกิดขึ้นจากบทสนทนาปัญหา และความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง “ทัศนคติที่มีต่อภาษาไทย... ความจริงที่เราไม่ยอมฟัง” ของ อนุทิน วงศ์วรรณ จากประสบการณ์ที่คลุกคลีในแวดวงการศึกษาและธุรกิจในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผมเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมีหลายประเด็นที่น่าสนใจแม้บางเรื่องอาจเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครชอบฟังแต่ก็น่าจะเป็นสื่อหนึ่งที่ได้คุณประโยชน์และช่วยส่งเสริมให้หลายคนหันมาใช้ภาษาไทยอย่างภาคภูมิใจ เพราะการที่จะเริ่มรักชาติให้เป็นที่ต้องเริ่มจากการรักภาษาให้เป็นหากถามว่าภาษาไทยมีปัญหาอะไร ตอบได้ทันทีว่าเปล่า ภาษาไทยสลายดินแต่มีผู้ที่ใช้บางคนต่างหากที่ไม่ค่อยสลายมีความคิดที่ไม่เป็นคุณกับภาษาที่รับใช้ตนเองอย่างครอบคลุมในระบบ คิด พูด อ่าน เขียน ไม่รู้จักใช้ให้ถูกต้องและถูกกาลเทศะ ใช้ระบบความคิดที่ทำงานเป็นภาษาไทยคิดว่าภาษาไทยเขย ฆิดพลาดตั้งแต่เริ่มสื่อสารกับตัวเอง ภาษาไม่เหมือนคนเก่าที่ต้องทบทวนหรือพูดเก่าที่ต้องทบทวนในความสัจของภาษา ขึ้นอยู่กับศักยภาพของคนที่ใช้มีปัจจัยปลีกย่อย และพฤติกรรมผสมหลายอย่าง ที่สะท้อนทัศนคติที่ไม่ลืมนึกต่อการใช้ภาษาไทย ในภาพรวมจะลงเอยด้วยจากเรื่องทั่วไปที่คนอาจมองข้าม อย่างเรื่องการตั้งชื่อเล่นให้บุตรธิดา กิจกรรมงาน ต่างๆ ที่นิยมการตั้งเป็นภาษาอังกฤษ และแปลกขึ้นทุกวัน ทั้งแปลกดีและแปลกไม่ดี เข้าใจว่าอาจเป็นประโยชน์เชิงพาณิชย์กับตลาดสากลแต่เราก็ได้หลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธ “การตั้งชื่อเป็นภาษาไทย” ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงในหลายกิจการที่จะทำได้โดดเด่น และเพราะที่สำคัญคือ “รู้สึกภูมิใจในรากเหง้า” อาจเป็นไปได้ที่เราจะไม่ใช้เพราะเราไม่รู้สึกว่าเราคือไทย แต่ชาติอื่นข้างลบบ้านคือไทยในสายตาเราอย่างภาษาเกาหลีที่มีคนแห่ไปเรียนกันมากในช่วงหลังมานี้ ก็เพราะรู้สึกภาษาเกาหลีเป็นประเทศที่ศิวิไลซ์ขึ้นมา โทษภาษาไม่ได้เลยเพราะเขาฉลาดกว่าเรารู้จักมองโลกไปด้วยสายตาใหม่ รู้จักปรับใช้ รู้จักสร้างความภูมิใจใหม่ ให้บังเกิดกับคนในชาติและนอกชาติคนไทยรุ่นเก่ากว่าก็จอย่าโทษคนรุ่นใหม่อย่างเดียวยะโทษวัยรุ่นได้อย่างไรเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เปิดรับอิทธิพลอยู่แล้ว คนรุ่นก่อนหน้าคือคนดัดจริตใจจะให้เป็นอะไรสักอย่างบ้างและปล่อยอะไรออกไปบ้างหรือด้วยอย่างเรื่องภาษาแซ่ที่เถียงกันก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติของการสื่อสาร ห้ามไม่ให้เกิดไม่ได้ ปัญหาคือต้องเข้าใจว่าวัยการนั้นก้าวหน้าไปจนถึงขั้นที่ทำให้เด็กนั้น “จิตไม่ว่าง” ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง สามารถดูเรียกหรือเข้าถึงข้อมูลได้ด้วยตนเองสนใจได้ตลอดเวลา และได้ที่หลากหลาย เรื่องพร้อมๆ กัน เรียกได้ว่า “รับและ” คือรับทั้งวัฒนธรรมช่วงเวลาที่จะหยุดวิเคราะห์อะไรให้มันจริงจังไปสักเรื่อง ทำงานเบื่อง่าย ก็กระโดดหนีไปฮิวกินโดร์หนึ่ง เบื่อแล้วก็กลับมาใหม่อยู่ เพื่อนก็แซ่ผ่าขึ้นมาเรื่อยๆ ก็ต้องแซ่ให้ไวขึ้น จริงจังลั่นแน่นอนอย่างนี้เป็นกิจวัตร สมาชิกชั้นมัธยมต้นและมัธยมปลายเป็นไทยตามเคย สรุปว่าทุกคนนี้บางคนถูกวิพากษ์การใช้ เมื่อเด็กอยู่ในโลกได้มากเขาก็ใช้ภาษาของโลกนั้น เมื่อเขาควรวิเคราะห์อะไรนานๆ ก็พาเขา “จิตสำนึก” ถึงขั้นไม่รู้ว่ามีอะไรบ้างที่สมควรใช้ภาษาที่เป็นทางการ วิชาภาษาไทยที่เรียนแค่ข้อดีอะไรจะไม่ค่อยมีขอมอบเอาไม่อยู่ หากไม่มีปัจจัยอื่นเข้ามาช่วยเยี่ยวยาเพิ่มเติมออกจะสลายไปเสียแล้วที่จะมารณรงค์ในสิ่งที่ไม่ถูกปลูกฝังให้รักและหวงแหนในชีวิตประจำวัน เด็กที่ถูกสร้างโดยผู้ใหญ่ที่อ่อนแอและแข็งแรงได้อย่างไรทุกวันนี้ แม้กระทั่งจำนวนของนักศึกษาที่มีศักยภาพในการเรียบเรียงถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ด้วย “คำพูด” ในชั้นเรียนก็ลดลงไปทุกปี ถึงขั้นที่เล่าเรื่องทั่วไปไม่รู้เรื่องเล่าตรงนั้นที่ตรงนั้นที่เหมือนสลัดใบไม้ให้เขียนเรียงความก็เขียนเรื่องราวไม่ปะติดปะต่อ สะกดคำง่าย ไม่ถูกจนน่าตกใจ แล้วยังไม่ชอบการค้นคว้าซึ่งผิดขั้นตอนต่อความเป็นนักศึกษา ในส่วนนี้ยังหาความเข้าใจไม่ได้เลยแต่คิดว่าคงเป็นเพราะการเข้าถึงข้อมูลได้ง่ายเกินไป และอาจกลัวการย่อยปริมาณข้อมูลทีมาก ครั้นเมื่อถูกท้วงติงก็ไม่เห็นความสำคัญที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข แต่ที่น่าตำหนิที่สุดก็คือการไม่รู้ “ภาษาที่ถูกต้อง” นั้นเป็นอย่างดี แทกกฎก่อนรู้กฎและเด็กเองก็ดูจะไม่สนใจแล้วเพราะโลกเสมือนที่ตัวเองเข้าไปอยู่บ่อยกว่าล้วนมีสิ่งที่สร้างตามอำเภอใจได้ มีตัวตนใหม่ได้เต็มไปด้วยเพื่อนฝูงเด็กอาจรู้สึกเข้มแข็งและมีความสุขกว่าโลกภายนอกในจุดนี้สามารถชี้ให้เห็นได้ชัดเลยว่าความทันสมัยของวิทยาการจะให้ผลลัพธ์ที่แตกต่างกับมากระหว่างเด็กที่เข้าเป็น และเด็กที่ใช้ไม่เป็นสำหรับปัจจัยที่จะช่วยเยี่ยวยาเพิ่มเติมได้ง่ายๆ ก็เป็นเรื่องในระดับบุคคล คือ “เราทุกคน” ต้องหันมาสนับสนุนการใช้ภาษาไทยอย่างจริงจังถูกต้อง ถูกกาลเทศะ มีความจำเป็นอย่างสูงที่ต้องปรับเปลี่ยนมุมมอง ทัศนคติให้เข้าที่เข้าทางเสียที มันจะเป็นไปได้อย่างไรที่ภาษาที่เราใช้แม้กระทั่งคิด จะเป็นสิ่งที่ไม่ครอบคลุมชีวิตในระดับสามัญสำนึกของผู้ใช้ มันไม่สำคัญว่าเรามีเชื้อชาติอะไรบ้างหากเราใช้ภาษาใดเราควรเคารพภาษานั้น ชาติที่ไม่เคารพภาษาตนเองมันคงจะล่มสลายลงไปเท่านั้น เพราะภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้สร้างและถ่ายทอดทัศนคติหากภาษาก็จะเป็นคุณกับตัวเอง และกับชาติหากภาษาเป็นสิ่งที่ไม่ทรงพลังที่สุด เราคงไม่ต้องมาหัดพูดภาษาอังกฤษ มีภาษาอังกฤษเต็มบ้านเต็มเมืองอย่างนี้ ลองหันมาค้นพบตัวเองอีกครั้งว่าเรามีใจขณะคิด พูด อ่าน เขียนหรือไม่ รู้สึกนึกถึงภาษาหรือไม่ใหม่กับภาษาที่มีคนใช้อยู่แค่หลักสิบล้านคนในโลกนี้บางคนอาจเคยพบกับการเรียนคนไทย ที่เกิดและโตในเมืองไทยมาตลอด แต่พอไปอยู่เมืองนอกไม่กี่ปีก็พูดภาษาไทยไม่เหมือนคนบ้านนอกพูด เป็นปรากฏการณ์ที่น่าอัศจรรย์มาก คนแบบนี้คงไม่รู้สึกว่าตัวเองคือไทยชนชาติคนปะชายังรู้สึกภูมิใจในภาษาและเผ่าพันธุ์ ไม่ต้องมัวอายหากเราพูดภาษาของคนอื่นได้ไม่เท่าไร แต่จงอย่าหากพูดภาษาของตัวเองไม่ได้ปัญหาในวิชาออกแบบและงานศิลป์(เรซิน) ก็ถือเป็นกรณีศึกษาที่สำคัญ นักศึกษาจำนวนมากแสดงท่าทีที่หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยในการทำงานอย่างชัดเจนมากเพราะเติบโตมากับทัศนคติที่มี...

ภาพที่ 73 ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยกว่าผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน (Tancy UPC)

บทความนี้เกิดขึ้นจากบทบันทึกปัญหา และความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง “ทัศนคติที่มีต่อภาษาไทย ความจริงที่เราไม่ยากพิง” ของ อรุณรัตน์ วรรณสรณ์ จากประสบการณ์ที่คลุกคลีในแวดวงการศึกษาและธุรกิจในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผมเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมีหลายประเด็นที่น่าสนใจ แม้บางเรื่องอาจเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่ใคร่ชอบพอง แต่ก็น่าจะเป็นสื่อหนึ่งที่ดีคนประโยชน์และช่วยส่งเสริมให้หลายคนหันมาใส่ใจภาษาไทยอย่างภาคภูมิใจ เพราะการที่จะเริ่มรักษาให้เป็นต้องเริ่มจากการรักษาให้เป็น หากถามว่าภาษาไทยมีปัญหาอะไร ตอบได้ทันทีว่าเปล่า ภาษาไทยสวยดี แต่ผู้ที่ใช้บางคนต่างหากที่ไม่ค่อยสบายใจความคิดที่ไม่เป็นคุณกับภาษาที่รับใช้ตนเองอย่างครอบคลุมในระบบ คิด พูด อ่าน เขียน ไม่รู้จักใช้ให้ถูกต้องและถูกกาลเทศะ ใช้ระบบความคิดที่ทำงานเป็นภาษาไทยคิดว่าเป็นภาษาไทยเสีย ผิดพลาดตั้งแต่เริ่มสื่อสารกับตัวเอง ภาษาไม่เหมือนรถเกาท์ที่ต้องชนหรือขูดเกาท์ที่ต้องหล่อใส ความสับสนของภาษาขึ้นอยู่กับศักยภาพของคนที่ใช้มีปัจจัยปฏิกิริยา และพฤติกรรมผสมหลายอย่าง ที่สะท้อนทัศนคติที่มีต่อนักคิดการใช้ภาษาไทยในภาพรวม จะลงยกตัวอย่างจากเรื่องทั่วไปที่คนอาจมองข้ามอย่างเรื่องการตั้งชื่อเล่นในบุตร-ธิดา การงาน ต่าง ๆ ที่นิยมการตั้งเป็นภาษาอังกฤษและแปลกันทุกวัน ทั้งแปลผิดและแปลไม่ตี เข้าใจอาจเป็นประโยชน์เชิงพาณิชย์กับตลาดสากลแต่เราเกิดสงสัยเรื่องปริศนา “การตั้งชื่อเป็นภาษาไทย” ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงในหลายกิจการที่จะทำได้โดดเด่น และเพราะที่สำคัญคือ “รู้สึกภูมิใจในรากเหง้า” อาจเป็นไปได้ที่เราเสียใจไม่ใช่เพราะเรารู้สึกว่าเราดีใจแล้ว แต่ชาติอื่นช่างสลับกันดีใจในสายตาเราอย่างภาษาเกาหลีที่มีคนแปลไปเรียนกันมากในช่วงหลังมานี้ ก็เพราะรู้สึกว่าเกาหลีเป็นประเทศที่ศิวิไลซ์ขึ้นมา โห เกาหลีสมัยใหม่ เพราะเขาฉลาดกว่าเรารู้จักมองสิ่งเก่าด้วยสายตาใหม่ รู้จักปรับใช้ รู้จักสร้างความภูมิใจใหม่ ๆ ให้บังเกิดกับคนในชาติและนอกชาติ คนไทยรุ่นเก่ากว่าก็อาจเฝ้าโทษคนรุ่นใหม่อย่างเดียวจะโทษวัยรุ่นได้อย่างไรเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เปรี๊ยะอิทธิพลอยู่แล้ว คนรุ่นก่อนหน้าคือคนคิดสิ่งใหม่ๆ จะโทษอะไรจะเลิกเข้ามาบ้างและปล่อยอะไรออกไปบ้างหรือตัวอย่างเรื่องภาษาเขมรที่เดียวกันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติของการสื่อสาร ห้ามไม่ให้เกิดได้ ปัญหาคือต้องเข้าใจว่าวิทยากรนั้นก้าวหน้าไปจนถึงขั้นทำให้ได้เห็น “จิตไม่ว่าง” ได้ตลอดก็สืบสืบมา สามารถถูกเรียกหรือเข้าถึงข้อมูลส่วนตัวของสมองได้ตลอดเวลา และได้เห็นหลาย ๆ เรื่องพร้อม ๆ กัน เรียกว่า “รับและ” คือรับทั้งทั้งวังวนขาดช่วงเวลาที่ขณะจิตวิเคราะหะให้มันมีจริงจึงไปสักเรื่อง ทำงานเมื่อ ๆ ก็กระโดดหนีไปอีกวันใดวันหนึ่ง เปื่อยแล้วก็กลับมาใหม่อยู่ ๆ เพื่อมาก็แซพหน้าขึ้นมาเลย ๆ ก็คือแซพไปไว้อื่น จึงจึงสลับเลื้อยอันนี้เป็นกิจวัตรสมาธิสั้นอัตโนมัติและความทันสมัยกลายเป็นโทษตามเคย สรุปว่าทุกวันนี้บางคนถูกวิทยากรใช้ เมื่อเคียดอยู่ในโลกนี้มากเขาก็ใช้ภาษาของโลกนั้นเมื่อเขาต้องการวิเคราะห์อะไรนาน ๆ ก็พาขาด “จิตสำนึก” ถึงขั้นไม่รู้ว่าเมื่อไหร่บ้างที่สมควรใช้ภาษาที่เป็นทางการ วิชาภาษาไทยที่เรียนแค่ว่าดีอะไรก็ชั่วไม่ยอมเอาไม่อยู่ หากไม่มีปัจจัยอื่นเข้ามาช่วยเยียวยาเพิ่มเติมออกจะสลายไปเสียแล้วที่จะมารณคดีสิ่งที่ไม่ถูกปลูกฝังไว้รักและหวงแหนในชีวิตประจำวัน เด็กที่ถูกสร้างโดยผู้ใหญ่ที่อ่อนแอจะแข็งแกร่งได้อย่างไรวันหนึ่ง แม้กระทั่งจำนวนของนักศึกษาที่มีศักยภาพในการเรียบเรียงถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ ด้วย “คำพูด” ในชั้นเรียนก็ลดลงไปทุกปี ถึงขั้นที่เล่าเรื่องทั่วไปไม่รู้เรื่องเล่าตรงนี้ที่ ตรงนั้นที่ เหมือนลบล้างวันใดไปเขียนเรียงความก็เขียนเรื่องราวไม่ปะติดปะต่อ สกศค่าอย่าง ๆ ไม่ถูกจินตนาการ แล้วยังไม่ชอบการครุ่นคิดซึ่งผิดมหันต์ต่อความเป็นนักศึกษา ในส่วนนี้ยังหาคำตอบเข้าใจไม่ได้เลยแต่คิดว่าคงเป็นเพราะการเข้าถึงข้อมูลได้ง่ายเกินไป และอาจกลัวการย่อยปริมาณข้อมูลมากเกินไป ครั้นเมื่อถูกวางตั้งก็ไม่เห็นความสำคัญที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข แต่ที่น่าตำหนิที่สุดก็คือการไม่รู้ว่า “ภาษาที่ถูกดอง” นั้นเป็นอย่างไร แทกถูกอนุรักษ์และเด็กเองก็ดูจะไม่สนใจแล้วเพราะโลกเสมือนที่ตัวเองเข้าไปอยู่บ่อยกว่าล้วนมีสิ่งที่สร้างตามอำเภอใจได้ มีตัวตนใหม่ได้ เติบโตด้วยที่นอน ผู้เด็กอาจรู้สึกเข้มแข็งและมีความสุขกว่าโลกภายนอกในจุดนี้สามารถชี้ให้เห็นได้ชัดเลยว่าความทันสมัยของวิทยากรจะให้ผลลัพธ์ที่แตกต่างกับมาระหว่างเด็กที่ใช้เป็นและเด็กที่ไม่เป็น สำหรับปัจจัยที่จะช่วยเยียวยาเพิ่มเติมได้บ้าง ก็เป็นเรื่องในระดับบุคคล คือ “เราทุกคน” ต้องหันมาสนับสนุนการใช้ภาษาไทยอย่างจริงจังถูกต้อง ถูกกาลเทศะ มีความจำเป็นอย่างสูงที่จะต้องปรับเปลี่ยนมุมมอง ทัศนคติให้เข้าที่เข้าทางเสียที มันจะเป็นไปได้อย่างไรที่ภาษาที่เราใช้แม้กระทั่งคิด จะเป็นสิ่งที่ไม่ควรถูกเชิดชูในระดับสามัญสำนึกของมนุษย์ มันไม่สำคัญว่าเรามีเชื้อชาติอะไรบ้าง หากเราใช้ภาษาใดเราควรเคารพภาษานั้น ชาติที่ไม่เคารพภาษาตนเองมีแต่จะล่มสลายลงไปเท่านั้น เพราะภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้สร้างและถ่ายทอดทัศนคติ หากรักษาภาษาให้เป็นคุณค่ากับตัวเองและกับชาติหากภาษาเป็นสิ่งที่ไม่ทรงพลังที่สุด เราคงได้มองทัศนคติภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษเคยได้มาแต่เดิมเมื่ออย่างนี้ ลองหันมาค้นคว้าตัวเองอีกครั้งว่าเรารู้สึกไม่ชอบที่คิด พูด อ่าน เขียนหรือไม่ รู้สึกไม่เอกลักษณะเฉพาะกับภาษาที่เราใช้หรือไม่รู้สึกดีกับภาษาคนในโลกนี้บ้าง คนอาจเคยพบกับกรณีของคนไทย ที่เกิดและโตในเมืองไทยมาตลอด แต่ไปอยู่เมืองนอกไม่กี่ปีก็พูดภาษาไทยเหมือนกับคนต่างชาติบางคนก็พูดภาษาไทยจนคนอื่นไม่ได้ตีความได้ แต่จะอย่างไรก็ตามทัศนคติของตัวเองไม่ได้ปัญหาในวิชาออกแบบและงานศิลป์ (เรเชคศิลป์) ก็ถือเป็นกรณีศึกษาที่สำคัญ นักศึกษจำนวนมากแสดงท่าทีที่หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยในการทำงานอย่างชัดเจนมากเพราะเติบโตมากับทัศนคติที่มี...

ภาพที่ 75 ข้อมูลตัวพิมพ์ที่ใช้เนื้อที่ในการพิมพ์น้อยกว่าผลการทดลองการใช้พื้นที่ของตัวพิมพ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดในปัจจุบัน (DSN Arkorn)

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล

นายธนรัษฎ์ วชิรกุล

ที่อยู่

1/37 หมู่ 3 ตำบลเสม็ด อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

โทรศัพท์ 08-4784-2233

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2547

สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ภาควิชาการออกแบบนิเทศศิลป์

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

พ.ศ. 2554

ศึกษาต่อปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาการออกแบบนิเทศศิลป์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ประวัติการทำงาน

ปัจจุบัน

- พนักงาน บริษัท คัดสรรดีมาก จำกัด

ตำแหน่ง Designer

พ.ศ. 2551

- ผู้ร่วมก่อตั้งและพนักงาน บ. Brightmanner Design Studio Co., Ltd.

ตำแหน่ง Art Director

- อาจารย์พิเศษ ภาควิชาการออกแบบนิเทศศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยบูรพา

พ.ศ. 2547

- พนักงาน บริษัท Added Co., Ltd.

ตำแหน่ง Junior Art Director